colecţia ALCRIS 236

ROZ

Impostură riscantă

Stella Kent

În colecția
"ROZ" au mai apărut:

Nr. 234	Labirintul minciunii	Valerie Parv
Nr. 233	Vise de Crăciun	Sherryl Woods
Nr. 232	Marea așteptare	Erica Spindler
Nr. 231	Căluțul de lemn	Paula Firth
Nr. 230	Proba de foc	Ashley Ladd
Nr. 229	Rugă împlinită	Gwen Westwood
Nr. 228	Mugurii speranței	Alison York
Nr. 227	Înfruntarea orgoliilor	Marge Smith
Nr. 226	Dincolo de cuvinte	Sandra Clark
Nr. 225	Vestea cea mare	Sara Seale
Nr. 224	Cheia misterului	Karin Black
Nr. 223	Perioada de probă	Norma Popper

Capitolul 1

– Nu pot, Julie! Pur și simplu mi-e imposibil. Linda Blair încerca să evite ochii surorii. N-am dreptul să primesc pe nimeni în apartament. Domnul Belvedere mi-a atras atenția în mod special și nu vreau să-mi pierd postul. Am avut noroc să-l capăt și să primesc și o locuință decentă.

– Dar nu mai am la cine să apelez, Linda! Vom fi tăcuți ca niște șoricei. Domnul Belvedere nu va prinde de veste.

Își luă inima în dinți și își privi sora în față. Cu ochii roșii de plâns, cu băiețelul agățat de fusta ei, Julie putea topi orice inimă de piatră, iar despre Linda numai așa ceva nu se putea spune că ar avea.

Încercând să câștige timp, reluă:

– Hai să-l lăsăm deoparte pe Nickie. Îl speriem. Îl strânse la piept pe copil. Ce zici de un pui de somn, dragule? Linda ți-a cumpărat o carte cu poze. Poți să te uiți la ele, cât te vei odihni. Băiatul își lipi căpșorul cu păr negru, cârlionțat de gâtul mătușii.

– Lindy, citește-mi o poveste, murmură el.

– Bine, iubitule. După ce dormi puțin. Așeză copilul în pat, îl înveli cu pătura și-i aduse cartea cu poze. Îl sărută pe frunte și trecu

în bucătărie, să pregătească o cafea, înainte de a se întoarce în camera de zi.

Imaginea îi topi inima. Julie se ghemuise într-un capăt al canapelei, stingheră.

Simți un soi de resentiment. Julie era cu numai doi ani mai mică, dar Linda avea senzația uneori că-și petrecuse toată viața străduindu-se s-o scape dintr-un șir neîntrerupt de încurcături, care mai de care mai neplăcută. Turnă cafea în căni, iar soră-sa deschise discuția:

– Știu că m-am purtat prostește – de nenumărate ori – și că tu m-ai ajutat întotdeauna. Dar trebuie să înțelegi că de data asta lucrurile stau altfel.

Exact așa vedea și ea situația. Din pricină că de astă dată era și Nickie. Îi întinse Juliei cana.

– Povestește-mi încă o dată ce s-a întâmplat. Poate a fost doar rodul imaginației tale.

Julie fu străbătută de un frison.

– Aș vrea eu! Dar timp de două zile, am văzut mașina parcată lângă grădinița lui Nickie. Doi italieni priveau copiii care ieșeau și așteptau... să-l răpească pe Nickie, completă ea, cu glas tremurător.

– Paolo a obținut drept de vizitare, murmură Linda.

– L-ar păstra lângă el, știu sigur. L-ar duce în Italia, la acei groaznici indivizi din familia Mancini. Nu l-aș mai revedea.

Cu numai doi ani în urmă – își spuse Linda – aceiași indivizi bogați, frumoși, sofisticați, prezentaseră pentru Julie cea mai puternică atracție.

– De unde știi că erau italieni? întrebă ea.

– Îmi dau imediat seama. Dacă sora Mary Joseph nu ne-ar fi lăsat să ieșim prin spate, Nickie ar fi deja foarte departe.

– Tine-l acasă o vreme.

– Este o pierdere de vreme. Ajunge să le întrebe pe celelalte mame unde stau.

Linda rămase pe gânduri, sorbind din cafea. Paolo Mancini îi stârnise mila de-a lungul căsătoriei zbuciumate și divorțului violent. Era un bărbat frumos, imatur și răsfățat, dar niciodată nu manifestase răutate, până când căzuse sub influența lui Bernardo, destrăbălatul lui frate mai mare. De fapt, farmecul lui latin era atrăgător; fără discuție își iubise fiul și soția, în felul lui. Totuși, era convinsă că temerile Juliei privind răpirea erau întemeiate.

– De ce ajungi mereu să te încurci cu asemenea tipi îngrozitori? întrebă ea cu reproș. A fost spaniolul acela, Carlos... sau cum l-o fi chemat. Apoi salvamarul din Rimini. Cum suporți asemenea situații? De ce nu te îndrăgostești de cineva capabil să te respecte?

– Unul ca David? replică Julie cu timiditate.

– Nu neapărat... Linda se simțea vexată. Și de ce nu? David este amabil și prevenitor...

– ... și groaznic de plicticos!

– Nu-i plicticos. Este o companie foarte plăcută.

– Ai dreptate, pufni Julie. Numai că... nu-i cine știe ce captivant, nu-i așa?

– Și tu ce-ai realizat cu cei captivanți, în afară de periodicele suferințe și suspine? Dar n-are rost. Linda nu dorea să discute cu soră-sa despre relația ei de durată și călduță cu David Halliday. Dezamăgirile lor erau de mult stabilite și probabil imposibil de depășit.

– În privința cazării, reluă Julie, simțind că Linda era pe cale să cedeze. N-ar fi decât pentru o vreme. Mă așteaptă un post la Bristol și voi avea unde să stau. Numai că va mai dura nițel.

– Cât?

– Cel mult o lună. N-o să te deranjăm. În timpul zilei, o să-l scot pe Nico afară.

– Pe Nickie, o corectă ea automat. O iritau entuziasmele Juliei pentru italienisme. N-ar fi corect. Are doar trei ani. Nu-i putem cere să tacă toată vremea.

– Spuneai că bătrânu' Belvedere nu-și prea petrece vremea aici, acum după ce te-ai obișnuit cu slujba.

– Acum stă mai mult prin saloanele de prezentare, o corectă Linda. Fusese flatată că după numai două luni Adrian Belvedere avusese încredere să-i lase pe mână magazinul de antichități, plin de lucruri minunate și foarte valoroase.

Avusese noroc să primească acel post. În timp ce Julie se aruncase cu capul înainte în aventura ei italiană, căsătorindu-se cu mezinul familiei care deținea lanțul de hoteluri Mancini, ea rămăsese să-și îngrijească tatăl bolnav. După ce bărtânul murise, fusese obligată să vândă casa, ca să plătească datoriile și cheltuielili medicale. Rămăsese fără slujbă și fără un acoperiș deasupra capului. Extenuată și tristă, pierzând contactul cu noutățile în domeniul secretariatului, nu se simțise capabilă să facă față în competitiva lume a afacerilor.

Munca de la anticariat și apartamentul plăcut de la etaj îi asiguraseră timpul necesar pentru a-și recăpăta încrederea în sine. Adevărat, avea un salariu mic, iar Adrian Belvedere era un șef greu de suportat, dar munca se dovedise fascinantă, iar ea avusese ocazia să învețe multe lucruri.

Julie urmărea umbrele neliniștitoare din ochii surorii.

– Te rog, spune că ești de acord, șopti ea.

Se simțea pierdută. Julie reușise iar să-i amintească de fetița

plângăcioasă din prima zi de școală, ținând în mână o păpușică ruptă.

– Bine, aprobă ea, împotriva dorinței. Dar va trebui să pleci îndată ce găsești alt loc, sau dacă domnul Belvedere își arată colții. Pur și simplu am nevoie de slujba asta.

– Ah, Linda, îți mulțumesc! Se repezi și o îmbrățișă afectuos. Imediat ce se întunecă, am să mă duc să împachetez tot ce se poate și am să iau un taxi înapoi. Știam că mă pot încrede în tine, că vei ști ce-i de făcut. Ai atâta experiență.

"Nu", își spuse Linda cu amărăciune. "Sunt doar responsabilă. M-am pregătit pentru o carieră și am depus eforturi în acest sens. Am avut grijă de tata. Tu ai colindat lumea, ai avut iubiți, te-ai măritat și ai făcut un copil – tu ești cea experimentată". Dar n-avea niciun rost să spună așa ceva cu glas tare. Nici măcar nu știa dacă ar fi profitat de ocazie, în cazul că ar fi fost eliberată de responsabilități. N-o atrăgea riscul, știa foarte bine.

Adună și spălă cănile de cafea, apoi goli un sertar și făcu loc în dulap, ajutată de Julie, care flecărea fericită, acum că-și atinsese scopul. Urmărind-o pe Linda cum duce cuvertura și pernele pe canapea, comentă:

– David o să fie supărat că ți-am ocupat patul.

– N-are nicio legătură cu el.

Julie afișă un zâmbet cu subînțeles.

– Cumva, bănuiam eu!

Simțindu-se iritată, Linda începu să pregătească masa. N-avea de gând să-i mărturisească Juliei că dormitorul nu juca niciun rol în relația lor și că, de fapt, David nu călcase în apartamentul ei decât de două ori.

Îi venise greu să primească prieteni acasă pe vremea când tatăl ei

fusese bolnav. Se întâlnea cu David de câteva ori pe lună, ducându-se la un film, luând masa în oraș, sau doar bucurându-se de prezența lui. Acum, după ce rămăsese singură, nu era niciun motiv care să-l mai țină departe de casa ei, dar Linda neglijase să-i atragă atenția, iar el nu păruse nerăbdător să fie invitat.

Lăsă deoparte gândurile acelea și se concentră asupra problemelor mai presante. Mâncară, apoi Nickie fu așezat în pat. Întunericul se lăsase devreme în seara aceea de mai. Julie părăsi apartamentul cu o atitudine teatral conspirativă.

Linda luă cartea cu poze, apoi alese o poveste. Împotriva așteptărilor, Nickie era un copil adorabil, cu purtări frumoase, aparent neafectat de alintările părinților lui. În cele trei săptămâni de când Julie se întorsese în țară, Linda îl îndrăgise, ținându-i companie de două-trei ori pe săptămână, când maică-sa își relua viața socială.

Julie reapăru la ora unsprezece, la fel de teatral; începură amândouă să despacheteze și să așeze lucrurile în dulap – Julie cu veselie, Linda cu neliniște, amintindu-și mutra neiertătoare și acră a patronului. Avea senzația că lui Adrian Belvedere nu-i prea plăceau copiii.

Câteva zile, lucrurile merseră bine. Domnul Belvedere își petrecea doar vreo câteva ceasuri la magazin, iar Nickie se purta ca un îngeraș. Vremea fiind bună, Julie îl scotea afară peste zi, așa cum promisese.

La sfârșitul săptămânii, Linda îl invitase la cină pe David, cu scopul de realiza o împăcare între el și Julie. Nu prea avusese succes. Cei doi se purtaseră politicos unul cu celălalt, dar când îl conduse pe David la ușă, acesta izbucni exasperat:

– Vasăzică, Julie profită din nou de tine. Nu crezi că ar fi timpul

să stea pe propriile ei picioare? Are douăzeci și doi de ani. Vrei s-o cocolești toată viața?

Linda închise repede ușa dinspre interior.

– Ce vrei să spui, David?

– Se ascunde aici, nu-i așa?

– Pentru scurtă timp. Va avea curând unde să se ducă.

– De ce a venit? De ce și-a părăsit apartamentul? Dacă se ascunde de Mancini, amândouă sunteți într-o situație dubioasă, din punct de vedere legal. El a câștigat în instanță dreptul de a-și vedea fiul.

O privea de sus, de la înălțimea lui apreciabilă. Arăta plăcut, deși nu era frumos. Părul lui castaniu-roșcat era pieptănat pe spate, iar ochii cenușii exprimau seriozitate solemnă. Părea mai vârstnic decât era de fapt, iar asta se datora în primul rând atitudinii.

– Știu, David, spuse ea împăciuitor. Dar Paolo este deocamdată furios. Cred că ar fi capabil să-l răpească pe Nickie. După ce se vor mai fi liniștit amândoi și vor gândi mai rațional... Lăsă propoziția neterminată. Probabil David nu era capabil să priceapă că unii oameni pot reacționa necugetat.

El se juca neglijent cu cheile de la mașină, cu o expresie nemulțumită.

– Uite ce-i, Linda. Înțelege că nu pot risca să fiu implicat în așa ceva. Îmi pare foarte rău, dar cariera mea este încă nesigură...

Simți un fior pe șira spinării.

– Îmi dau seama, David. N-am nicio intenție să-ți fac necazuri.

Își luară rămas-bun, iar David se întoarse spre mașină.

Urcă din nou la etaj, iar expresia de pe fața Juliei arăta că ghicise despre ce vorbiseră.

– David nu-i de acord, nu-i așa?

Linda ridică din umeri.

– Știi cum este el. Nițel cam... prea prudent.

– Ai dreptate! Parcă ar avea nouăzeci de ani! Draga mea, ai nevoie de un bărbat impetuos, cu reacții imprevizibile. Împreună, v-ați completa reciproc.

Nu-i răspunse. Probabil era un grăunte de adevăr în vorbele soră-sii, dar atracția contrariilor nu părea un fenomen atât de răspândit în realitate. Așa cum era, se simțea atrasă de bărbați ca David, cu reacții previzibile, care să-i dea siguranță. Iar David părea să simtă același lucru.

Se pregătea de noapte, în baie, desfăcând cocul impecabil. Aruncă o privire în oglindă, admirând valurile de bucle aurii, care-i cădeau senzual peste umeri. Poate dacă ar fi văzut-o cineva astfel... Dar desigur, așa ceva era de neconceput. Devenise un mod de viață normal să fie în gardă tot timpul. Puse pe ea pijamaua bărbătească, își strânse părul la spate cu o panglică și se îndreptă spre canapea.

A doua zi, Adrian Belvedere plecă la un târg de porțelanuri, la Edinburgh, așa că tinerele se relaxară puțin. Se făcuse frig, iar Julia rămase acasă. Se jucară cu Nickie până pe la jumătatea după-amiezei de luni, când domnul Belvedere își făcu apariția pe neașteptate, într-o dispoziție mizerabilă, deoarece nu reușise să câștige niciunul din obiectele pentru care licitase.

Se învârtea prin magazin, pus pe ceartă, gesticulând cu mâinile lui atent îngrijite.

– Auzi, 1.200 de lire pentru un porțelan de Chelsea de mâna a doua! Absurd. După mine, a fost ceva necurat. Iar hotelul era groaznic, cu cearșafuri gri!

Linda îi oferi cafea, ușurată că Julie tocmai îl scosese pe Nickie în parc. Totuși, în ciuda expresiei compătimitoare de pe chip, aștepta îngrijorată să le audă pașii la intrare. Era frig afară și nu se putea

aștepta ca cei doi să întârzie prea mult.

În clipa aceea, atenția lui Adrian Belvedere fu atrasă de clinchetul discret al clopoțelului de deasupra ușii. În prăvălie intraseră doi bărbați care priveau împrejur. Ambii erau tineri și bruneți, purtând costume scumpe, iar pe degetele lor străluceau inele de aur. Pentru patron arătau ca niște clienți promițători, așa că le ieși în întâmpinare, zâmbind amabil. Pentru Linda, arătau a fi italieni ceea ce o neliniști.

Frumoși și amenințători, păreau să umple prăvălia cu masivitatea lor.

– Bună ziua, domnilor, spuse domnul Belvedere, plin de speranță. Pot să vă fiu de folos? Sau doriți doar să vă uitați la exponate?

Cel mai impunător dintre străini îl privi pe domnul Belvedere ca pe un soi de gândac ciudat.

– Căutăm o femeie, declară el cu un accent italian puternic. Inima Lindei tresări, făcând-o să se îndrepte pe furiș spre ușa din spate.

– O femeie? Glasul lui Adrian Belvedere ataca note înalte. Dragul meu domn, ce fel de stabiliment crezi dumneata că este aici?

Intrusul îl înlătură cu un cot și înaintă în prăvălie cu forța.

– Am auzit că sunt femei aici, insistă cel care mai vorbise.

– Vă asigur că nu-i adevărat, zise Belvedere. Aceasta este asistenta mea, domnișoara Blair. Este singura femeie de aici și nu-mi imaginez ce fel de afaceri ar putea avea cu dumneavoastră!

Primul dintre italieni privi spre Linda. Părul negru și cârlionțat de pe frunte îi accentua aspectul taurin.

– Tu Julie Mancini? întrebă el răgușit. Ascunzi aici micul Nico?

Linda își drese glasul.

– Nu, replică ea, speriată. Numele meu este Linda Blair. Bărbatul o privea insistent, apoi se întoarse spre Adrian Belvedere și după aceea spre propriul partener. Avea vizibile dificultăți să priceapă chestiunile mai complicate. În cele din urmă spuse, amenințător: dacă minți, noi întoarce – și nu place la tine!

Cei doi părăsiră magazinul, iar domnul Belvedere se lăsă să cadă într-un fotoliu. Scoase o batistă de mătase și își tamponă fruntea.

– Ce indivizi înfricoșători! Ce-o fi vrut să spună? Desigur, este un element nedorit pentru cartier; presupun că nu știi nimic despre problemă, domnișoară Blair?

Gândurile ei se succedau cu repeziciune. Oare să-i mărturisească totul și să se lase pe mâna lui? Nu părea un posibil cavaler, dispus să le sară în apărare. Dar având în vedere eventuala evoluție neplăcută a evenimentelor, era corect să-l țină în ignoranță?

Dar ezitarea luă sfârșit. În momentul următor, deși până atunci nu arătase vreun interes pentru magazin, Nickie deschise brusc ușa, lovind vitrina cu obiecte delicate de porțelan. Îl observă pe domnul Belvedere care se îndrepta spre Linda și strigă cât îl ținea gura:

– Mama, un bărbat rău în magazin la Lindy!

Până să-și revină Belvedere, Linda îl scoase din magazin pe Nickie, îndrumându-l spre Julie, care rămăsese stupefiată în prag. Pe când cei doi urcau scara, ea se întoarse să-l înfrunte pe patron, roșie la față. Privindu-l, pricepu că toate speranțele în protecția lui n-aveau niciun rost.

Avea dreptate. O scurtă recapitulare a situației fu urmată de un atac violent la adresa caracterului ei, care o obligă să ridice și ea glasul.

Dar Belvedere nu se lăsa impresionat. La început, le ceru aproape isteric să părăsească imediat magazinul, toți trei, înainte ca

"prietenii ei mafioți" să se întoarcă. În cele din urmă, acceptă că Linda avea dreptul la un preaviz de o săptămână.

Ultima oră de program trecu greu, iar la cinci, Linda se putu retrage în apartament.

Julie o aștepta, pocăită și abătută.

– Îmi pare rău. Nickie a deschis ușa înainte să-l pot opri. Ai reușit să-l liniștești pe domnul Belvedere?

– Mă tem că nu. Dar asta este mai puțin important. Se lăsă să cadă pe canapea. Paolo ți-a luat urma până aici. A trimis doi gangsteri la prăvălie. Abia plecaseră, după ce l-au speriat bine pe Belvedere, când a intrat Nickie. Au ratat întâlnirea cu doar câteva secunde. Oricum, rezultatul este că toți am primit foile de drum.

– Cine a fost? Bernardo? întrebă Julie, albindu-se la față.

Julia fusese convinsă – iar Linda era de acord – că fratele mai mare al lui Paolo contribuise din plin la eșecul mariajului ei. Nu putuse accepta ca fostul lui partener de dezmățuri să se așeze la casa lui și își manifestase resentimentele din prima clipă.

– Nu, n-a fost Bernardo, spuse ea, scuturată de un fior. Nu uitase asaltul încăpățânat al lui Bernardo, asupra ei, la nuntă. Nu i-am recunoscut, dar probabil că îți sunt rude. Cred că deocamdată am reușit să scap de ei, dar nu-i cazul să te amăgești singură. Dacă se întorc, domnul B o să le spună imediat tot ce vor să știe.

– Și ai fost concediată? Ah, Linda, îmi pare atât de rău. Dacă aș vorbi eu cu domnul Belvedere – dacă i-aș promite că eu și cu Nickie vom pleca imediat – nu s-ar răzgândi?

– Nu. Sunt convinsă că nu m-ar lăsa să rămân. Pe mine este furios. Și unde ați putea pleca imediat?

– Când trebuie să eliberăm apartamentul?

– Avem o săptămână.

Lacrimile izvorâră din ochii albaștri ai Juliei și i se prelinseră pe obraji.

– Îmi pare rău. Iar ți-am provocat necazuri.

– N-are rost să mai vorbim despre asta. Nickie părea la fel de supărat ca maică-sa, iar Linda arboră un zâmbet încurajator. Îi aduse un pahar de lapte și un biscuit. Nu fiți îngrijorați. O să găsim o soluție.

– Care? replică Julie, demoralizată. Unde să mergem? Va trebui să plecăm repede. Oamenii trimiși de Paolo se pot întoarce oricând.

Și Linda se gândise la asta. Nu-și imagina că Paolo și-ar fi propus să le facă rău, dar bărbații aceia fuseseră alarmant de agresivi și s-ar fi putut lăsa purtați de val în îndeplinirea misiunii.

Hotelul ieșea din discuție. Aveau foarte puțini bani, iar salariul Lindei fusese suficient doar pentru cheltuielile curente. Mai mult, în cei trei ani în care își îngrijise tatăl, iar Julie fusese plecată în străinătate, toate prietenele lor se măritaseră și dispăruseră parcă.

Julie fu străbătută de un fior, după ce și ea încercase să ridice moralul copilului.

– Am uitat să-ți spun. S-a întâmplat ceva în după-amiaza asta. Numai la asta mă gândeam când am venit. Și din cauza asta n-am fost atentă la ce făcea Nickie.

– Crezi că cei doi indivizi te-au văzut? se alarmă Linda.

– Nu. N-are legătură cu ei. Eram în parc și ne-am întâlnit cu Liz Daley. O mai ții minte? Am fost colege de serviciu scurt timp, înainte de a mă căsători. Ei bine, acum lucrează la Heathrow, în sala de așteptare. Și mi-a spus că l-a văzut pe Paolo acolo, dând târcoale câteva zile. Ori era el, ori unul dintre frați. S-a gândit că probabil mă așteptau pe mine să vin și nu știau exact ziua.

– A vorbit cu ei?

– Nu.

– Și tu, ce i-ai spus?

– Adevărul. Că suntem divorțați și că nu vreau să mai am de-a face cu el. Am rugat-o să nu-i relateze că ne-am întâlnit. Știu că n-o să-și vâre nasul, Linda, însă pricepi ce înseamnă asta?

– Da, răspunse ea cu amărăciune. Dacă pândesc la Heathrow, probabil stau cu ochii și pe celelalte aeroporturi; de asemenea, urmăresc și îmbarcările pe nave. Familia Mancini are suficiente tentacule încât să supravegheze toate căile de ieșire din Marea Britanie.

Surorile rămaseră tăcute. Încropiră ceva pentru cină, dar numai Nickie avea poftă de mâncare. Apoi, culcară copilul. Din când în când, sugerau pe rând câte o posibilă soluție, dar renunțau aproape imediat la idee.

Când se lăsă întunericul, Linda se furișă până la chioșcul de ziare și cumpără toate publicațiile care nu se epuizaseră încă. La întoarcere, împărțiră paginile de anunțuri, iar liniștea se înstăpâni din nou, în timp ce studiau coloanele ofertelor de muncă.

Era o activitate descurajatoare. N-ar fi fost greu de găsit ceva pentru Linda, ba chiar și pentru mai slab pregătita Julie. Dar nicăieri nu se acorda și cazare, iar Nickie ieșea din discuție.

După vreo zece minute, Julie spuse:

– Ascultă aici, Lin. "Se caută recepționeră internă pentru o clinică exclusivistă de sănătate și tratamente cosmetice, situată în sud-estul țării." Ar fi grozav pentru mine. Îmi place să lucrez ca recepționer și am absolvit un curs de tratamente cosmetice de înfrumusețare.

– Dar cum rămâne cu Nickie?

– Ei bine, nu l-ar accepta, desigur. Mi-ar fi plăcut, dacă nu l-aș fi

avut și pe el.

– Ți-ar fi plăcut, dar în situația asta nu ne ajută cu nimic, i-o tăie Linda.

Continuară să răsfoiască paginile de mică publicitate încă vreo zece minute, în timp ce maldărul de pe dușumea creștea văzând cu ochii. Apoi, Linda citi abia auzit:

– "Poate fi însoțită de un copil mic".

Julie ridică ochii, plină de speranță.

– Despre ce-i vorba?

Linda parcurse întregul anunț, apoi scutură din cap.

– Nu, scuze. Nu se potrivește.

– Ce caută?

– Secretară/asistentă pentru un om de afaceri, pe o scurtă perioadă de timp. Trebuie să fie gata să părăsească imediat Marea Britanie. Poate fi însoțită de un copil mic, reciti ea anunțul cu glas tare.

– Dar este absolut perfect!

– Cu excepția faptului că tu n-ai pregătire pentru munca de secretariat.

– Am mai lucrat la birouri. Pot să îndosariez documente și să bat la mașină cu două degete.

– Cred că angajatorii au pretenții ceva mai mari, de obicei. Te pricepi la stenografie?

– Pot să scriu repede.

– Nu-i același lucru. Citi din nou anunțul, cu atenție. Este ceva cam ciudat aici, concluzionă ea.

– Ce vrei să spui?

– Doritoarele vor lua legătura cu doamna MacIntyre, de la Alistair Duncan Shipping Company. Alistair Duncan Company este

o firmă mare, cu renume. Dar nu ți se pare că anunțul sună cam disperat? Trebuie să fie gata să părăsească imediat Marea Britanie. Poate fi însoțită de un copil mic. Ciudată clauză pentru un post de secretară. Sună de parcă le-ar fi fost greu să găsească pe cineva dispus.

– Prin urmare, crezi că merită o încercare?

– Orice ar merita, declară ferm Linda. N-avem ce să pierdem.

– Să părăsească imediat Marea Britanie, repetă Julie gânditor. Încotro, oare?

– Vreun loc uitat de Dumnezeu, replică Linda. Acesta ar putea fi motivul pentru care n-au găsit clienți.

Continuară cercetarea prin paginile de mică publicitate, dar nimic altceva nu le mai sări în ochi. La culcare, erau ferm hotărâte să ia contact cu doamna MacIntyre, unica lor speranță.

Capitolul 2

Desigur, Linda dăduse telefon.

– Faci impresie mai bună, insistase Julie. Știi bine cum mă fâstâcesc eu. Pari atât de sigură și de competentă. Ce contează? Semănăm la glas.

Așa că, în ciuda presimțirilor negre care o tot încercaseră de la venirea Juliei, Linda pusese mâna pe receptor.

Se aflau în micul hol pătrat, din spatele biroului domnului Belvedere, situat într-un colț al prăvăliei. Linda formă numărul și peste câteva clipe o auzi pe doamna MacIntyre. Vocea prietenoasă a femeii, cu accente scoțiene, era liniștitoare.

– Sarcinile vor ingloba însoțirea domnului Andrew Duncan în Grecia, pentru o perioadă de maximum trei luni, explică ea. Veți face muncă de secretară trei-patru ore pe zi.

– Atâta tot? întrebă Linda. Nu reușise să-și ascundă suspiciunile. Vreau să spun, sună cam prea atrăgător. Pot să întreb de ce ați pus în anunț și clauza privind copilul?

– Ei bine, nu-i numai atât, recunoscu femeia. Și aici intervin dificultățile întâmpinate de noi. Clauza constituie de fapt un avantaj.

Iată cum stau lucrurile. Sir Alistar Duncan are o nepoată, Katina, care trăiește permanent în Grecia. La ultima vizită, a constatat că fetița aproape a uitat limba engleză, lucru care l-a nemulțumit. Așa că rolul dumitale va fi să vorbești cu fata și s-o ajuți să-și împrospăteze cunoștințele de engleză. În acest sens, un copil de vârstă apropiată, care să se joace cu ea, ar fi un avantaj, după părerea mea.

– Înțeleg. Îndoielile o părăseau. Slujba părea făcută anume pentru problemele Juliei, dacă ar fi reușit s-o primească.

– Și ce vârstă are fetița?

– Cinci ani. Este fiica băiatului cel mare al lui Sir Alistar. Poate ai auzit că a murit în mod tragic, într-un accident de avion, anul trecut. Ce vârstă are copilul dumitale, doamnă...?

– Domnișoara Blair, răspunse Linda. Are numai trei ani, dar vorbește foarte bine.

– Iar dumneata ai experiență de secretariat? Ei bine, sună ideal. N-o să-ți vină să crezi prin ce dificultăți am trecut, cu toate că oferim un salariu excelent, continuă ea pe ton de confidență. Secretare de primă mână, care o luau la fugă imediat ce venea vorba despre copii, sau dădace perfecte, care n-aveau habar de dactilografie. Prin urmare, te interesează să vii la un interviu, domnișoară Blair? Să susții câteva teste?

Euforia care o cuprinsese pe Linda în ultimele minute se evaporă.

– Teste? repetă ea slab.

– Privind viteza. Ah, sunt sigură că te vei descurca splendid. În circumstanțele date, domnul Duncan nu se așteaptă la o secretară perfectă, dar îi place ordinea și eficiența.

Linda îi aruncă o privire Juliei; buclele mătăsoase îi acopereau

fruntea, iar ochii albaștri, imenși exprimau speranță. Era prototipul dădacei perfecte pomenite de doamna MacIntyre. Apoi, atenția îi fu atrasă de o portieră trântită violent. Îl zări prin fereastră pe Adrian Belvedere, pășind pe trotuar spre magazin, ca un păun țâfnos. Îi era imposibil să renunțe la singura lor șansă.

– Da. Sunt interesată, bâigui ea în receptor. Când aș putea veni, doamnă MacIntyre?

Abia lăsase jos receptorul, când Adrian Belvedere năvăli în magazin.

– Ne simțim ca acasă, nu-i așa? chiți el pițigăiat. N-aș vrea să vă întrerup conversațiile telefonice.

– Era o convorbire locală, replică scurt Linda. Vârî mâna în buzunarul sarafanului, găsi o monedă și o trânti pe birou. Obrajii ei căpătaseră o roșeață vizibilă. Trebuie să caut o altenativă de locuință, pentru mine și pentru sora mea. Și nu pot să las prăvălia nesupravegheată, așa că n-am avut altă soluție.

– De când te interesează atât de mult ce se întâmplă cu magazinul meu? rânji el sarcastic. Duceți-vă sus și faceți acolo planuri. Dacă se întorc simpaticii voștri amici, este preferabil să nu vă găsească aici.

Julie își puse mâna micuță pe brațul lui și-l supuse privirii rugătoare a ochilor ei albaștri, care înduplecase nenumărate inimi de piatră.

– Îmi pare foarte rău, domnule Belvedere, șopti ea. A fost vina mea.

Adrian Belvedere își retrase brusc brațul, de parcă ar fi fost invadat de tarantule.

– Sunt perfect conștient de treaba asta, replică el înghețat.

– Vino, Julie, n-are rost. Linda o luă de braț și o conduse la etaj,

unde Nickie, încă în pijama, se juca liniștit.

***

Julie se apucase să-i prepare micul dejun.

– Ce a spus femeia? N-am reușit să înțeleg tot. La un moment dat, păreai plină de speranță. Apoi moralul ți-a scăzut și ai spus "teste".

– Teste de viteză la dactilografiat.

– Ah, făcu Julie, dezamăgită. Puse oul fiert în fața copilului și-i tăie o felie de pâine. Atunci, nu prea sunt șanse, nu-i așa?

– Nu. Îmi pare rău că ți-am dat speranțe. Numai că până în clipa aceea, oferta părea răspunsul ideal la speranțele noastre.

– Totuși, ai stabilit o întâlnire. Te duci să-i vezi?

Linda își privi sora.

– Tu ai să-i vizitezi, corectă ea. Vorbeam în numele tău, îți amintești?

– Ah, într-adevăr, uitasem. Dar le-ai dat numele tău: domnișoara Blair.

– Cele mai importante aptitudini pentru slujbă păreau să fie capacitatea de a vorbi engleza fluent și existența unui copil vorbitor al aceleiași limbi. Nickie are aspect de italian, iar numele Mancini i-ar fi fost o povară, ca să nu mai spunem de posibilitatea ca cei din clan să ne dea de urmă.

– Dar n-are niciun rost să mă prezint, Linda. Dactilografiez prost și nu știu deloc stenografie.

– Probabil că nu. Totuși, nu era încă pregătită să abandoneze orice speranță. Interviul este programat mâine, la ora zece, continuă

ea. În magazin există o mașină de scris. După ce pleacă domnul Belvedere, vom lucra toată după-amiaza la ameliorarea vitezei tale. Poate vei reuși să treci testele.

– Ridicol! Învăț greu. N-aș reuși nici într-o lună, darămite într-o jumătate de zi.

Avea dreptate.

– Atunci, o să anulăm interviul. Nu dispera, o să apară ceva. Aruncă ziarul în grămada celor pe care le studiaseră deja.

– Nu, interveni Julie. Recuperă repede ziarul. Există o singură soluție. Tu trebuie să te prezinți la interviu.

Linda o privi uimită.

– Asta nu rezolvă nimic. Problema unei slujbe este pentru tine. Eu pot să găsesc ceva fără prea mari dificultăți. Și n-am de gând să plec în străinătate și să vă las pe tine și pe Nickie la mâna lui Paolo.

– Nu, o contrazise Julie. N-ai înțeles. Voiam să spun că l-ai putea lua pe Nickie cu tine, jucând rolul mamei.

– Vorbești prostii? spuse Linda.

– Deloc. Vei obține postul fără greutate, iar Nickie ar scăpa de pericol. Ei sunt cu ochii pe aeroporturi, adu-ți aminte. Pe mine m-ar recunoaște imediat, dar tu și cu Nickie ați putea trece neobservați. Majoritatea celor din familia Mancini nu te cunoaște.

Linda continua s-o privească fix. Propunera era de-a dreptul revoltătoare, dar pe ea o uimea mai ales faptul că soră-sa cea aiurită imaginase un plan atât de îndrăzneț.

– Nu, spuse ea într-un târziu. N-ar merge. Nickie n-ar merge cu mine.

– Merg cu Lindy, ciripi fericit copilul, întinzând brațele spre ea.

Gestul o scuti pe Julie de multe argumente.

– Sigur că ar merge. Te adoră.

– Dar... n-o să-și amintească să-mi spună "mamă".

– Nici nu-i nevoie. O mulțime de copii își strigă părinții pe numele de botez. Și dacă va avea scăpări, oricum va fi înconjurat de greci, care nu vor observa. Nu cred că domnul Duncan o să se arate interesat de relația dintre tine și Nickie, atâta timp cât te vei achita bine de sarcini.

Linda era ca întotdeauna impresionată de modul cum argumenta Julie, urmărindu-și interesul.

– Nu, spuse ea din nou. Nu pot s-o fac. Propriul tău drept asupra lui Nickie este discutabil – intervenția mea ar fi de-a dreptul ilegală.

– Nu va dura decât până se mai calmează Paolo și își găsește alt hobby. Oh, nu poți măcar o dată să fii și tu mai aventuroasă!

– Nu-i vorba despre asta, replică Linda, cu toate că știa; în vorbele soră-sii era un sâmbure de adevăr. Ar fi o înșelătorie, și știi foarte bine că urăsc așa ceva. Las-o baltă, Julie. O să găsim altă soluție.

Julie știa din experiență că, dacă lua o decizie, Linda nu se mai răzgândea, așa că renunță la subiect, îmbufnată.

După prânz, Linda cumpără din nou ziarele cu anunțuri și reluară activitatea de căutare. Dar nu era nimic nou. Doar anunțul domnului Duncan reapărea, ca un fel de far printre valurile de cerneală tipografică.

Linda își păstră hotărârea.

– Vom merge la Oficiul de Șomaj, dimineață la prima oră. Poate vom primi vreo ofetă.

***

Când se trezi a doua zi, Julie stătea lângă canapea, palidă și tremurând.

– Julie! exclamă ea, trăgând de pătură. Ce s-a întâmplat?

– Uită-te pe fereastră! șopti cealaltă.

Linda se apropie cu precauție de fereastra dinspre stradă și privi printre perdele. Pe partea opusă era parcată o limuzină neagră. În interior se zăreau cei doi bărbați care vizitaseră magazinul cu o zi în urmă.

Julie, a cărei cămașă de noapte dantelată contrasta cu pijamalele Lindei, se agăță de brațul ei.

– Sunt cei care ne-au căutat? șopti ea.

Linda aprobă din cap, la fel de palidă ca sora ei.

– Cum ieșim din casă? se văită Julie. Nu putem ajunge la Oficiul de Șomaj, sau oriunde altundeva.

Linda încercă să-și adune gândurile.

– Există un autobuz, spuse ea. Oprește în fața magazinului la intervale de zece minute. Dacă ieșim repede și ne urcăm imediat...

– Cu Nickie este imposibil, spuse Julie. Nu vreau să risc să-l vadă. Cred că nu sunt siguri că este aici, altfel ar fi dat buzna înăuntru. Speră probabil ca tu să-i conduci la mine.

– În cazul ăsta, poate pot să-i îndepărtez. Linda începu să se îmbrace, cu mâini tremurătoare. O să fiți bine aici?

– Sper. Ah, Linda îmi pare atât de rău că ți-am făcut necazuri.

– Acum, este prea târziu pentru regrete. Își pieptănă în grabă părul de culoarea mierii și-l adună într-un coc la ceafă. Mă voi întoarce imediat ce scap de ei.

– Vine autobuzul, o alertă Julie.

O luă la fugă pe scară și ieși în stradă exact în clipa când autobuzul oprea în stație. Așteptă la rând ca pasagerii să urce,

asigurându-se că fusese observată de cei doi bărbați. Apoi, văzu cu ușurare că mașina neagră porni după autobuz. Merse patru stații și coborî la un colț de stradă, lângă o intersecție aglomerată, unde intră repede într-un magazin universal. De acolo, văzu cu ușurare că limuzina continua să urmărească autobuzul.

Scăpă un oftat. La etaj erau niște cafenele, așa că păși pe scara rulantă. În graba de a părăsi apartamentul, nu avusese timp pentru mic dejun. Își luă o cafea și se așeză la masă.

Cafeaua n-o ajută prea mult să se concentreze. Nickie și Julie trebuia mutați, asta era prima urgență. Ce bine ar fi fost să-l poată ruga pe David să-i primească în apartamentul lui spațios. Dar știa că n-ar fi primit bine rugămintea, altfel ar fi avansat chiar el o propunere în sensul acela.

Putea să se ducă la Oficiul Forțelor de Muncă, aflat la vreo cinci minute de mers pe jos. Dar ce să ceară? O slujbă cu posibilități de cazare, care să fie disponibile imediat? Pentru o fată cu puțină experiență, ca Julie, și cu un copil mic? Nu existau mari șanse, într-o perioadă cu șomaj ridicat.

Aruncă o privire spre ceasul de perete. Nouă și patruzeci și cinci. Tot în cinci minute putea ajunge și la Duncan Shipping Company. Iar acolo o aștepta o slujbă aparent perfectă pentru ele, cu condiția ca Julie să corespundă calificării cerute. Avu senzația că aude din nou glasul plăcut al doamnei MacIntyre, amintind de vocea propriei ei mame. Acea voce reprezenta un liman de siguranță.

Se ridică aproape automat în picioare. N-avea nimic de pierdut prezentându-se la interviu. Dacă nu obținea slujba, foarte bine. Dacă da... Refuză să meargă mai departe cu gândul.

Se strecură în toaletă și își studie imaginea în oglindă. Era foarte palidă, dar nu observă și indiscutabila frumusețe, pe care și-o neglija

cu încăpățânare. Nu observă structura fină a oaselor feței, ochii mari, cenușii, buzele frumos conturate, sau părul bogat, de culoarea mierii. Constată doar că nu era îmbrăcată cum ar fi trebuit pentru un interviu. Ridică din umeri, luă poșeta și ieși din încăpere.

În fața magazinului, porni pe trotuar, urmărind îngrijorată traficul, dar nici urmă de limuzina neagră. Curând, ajunse la uriașa construcție de cărămidă și sticlă, cartierul general al Liniilor Maritime Duncan.

Se opri în holul uriaș, placat în marmură și încercă să se orienteze cercetând indicatoarele diferitelor departamente. Descoperi "Katrakis-Duncan, Atena" și își spuse că probabil acolo trebuia să se prezinte. Apoi găsi o tăbliță pe care scria: Isobel MacIntyre. Personal. Numărul indica o cameră de la etajul doi, așa că porni spre scară.

Încăperea respectivă era un birou de primire, iar o tânără se opri din dactilografiat ca s-o anunțe pe Linda. Se întoarse imediat din biroul propriu-zis, invitând-o să intre.

Doamna MacIntyre era așezată în spatele unei mese de lucru, din camera însorită și arăta exact așa cum se așteptase Linda. În jur de cincizeci de ani, cam plinuță, cu privire amabilă, cu ochelari, zâmbitoare.

– Ah, intră, domnișoară Blair, o întâmpină ea afabil. Nu mă feresc – deși poate nu fac bine – să-ți spun că am mari speranțe în privința dumitale. N-o să-ți vină să crezi ce specimene ne-au trecut pragul. Toate atrase de perspectiva unei vacanțe plătite în Grecia. Și total nepregătite.

– Eu nu mă gândeam la așa ceva.

– Îmi dau seama. Arăți total diferită. Ia loc, draga mea. Fiona o să ne aducă două cafele și o să discutăm în liniște.

Fata de afară fu chemată, iar Linda se relaxă puțin sub tirul întrebărilor amabile, dar la obiect. Îi relată doamnei despre experiența pe care o avea, oferindu-i nume pentru referințe. Apoi, doamna MacIntyre o supuse câtorva teste simple, pe care ea le trecu foarte ușor.

– Ești foarte potrivită! exclamă femeia, vizibil încântată. Acum, am să-ți mărturisesc că aproape primiseși postul încă de ieri, după discuția telefonică. Ai toate calitățile necesare.

Linda o privi uimită, iar doamna îi explică:

– Glasul tău încântător este de vină. Ești cumva scoțiană?

– Într-adevăr, deși m-am stabilit în sud la o vârstă foarte fragedă.

– Păstrezi încă un ușor accent. Sir Alistair va fi foarte mulțumit. Dorește din inimă ca nepoata lui să vorbească engleza corect, iar pentru el asta înseamnă să aibă un ușor accent scoțian! Nu va trebui să ai grijă de ea. Are dădacă și suficienți servitori, dar toți sunt greci, iar asta se simte în pronunția Katinei. În afară de asta, vei avea numai câteva sarcini de secretariat pentru domnul Andrew Duncan.

Cu oarecare întârziere, Linda înțelese că postul ar fi fost poate și pe măsura soră-sii, și în felul acesta s-ar fi rezolvat toate problemele lor mult mai corect. Dar nu mai putea da înapoi. Aparent, va fi obligată să se conformeze planului bizar al Juliei. Inima îi bătea cu putere, dar glasul liniștitor al doamnei MacIntyre, precum și interesul ei scăzut pentru viața personală a Lindei, avură darul s-o calmeze.

Doamna intrase în detalii concrete. Salariul generos, zborul cu un avion al firmei, care va pleca de pe un aerodrom privat peste patruzeci și opt de ore, mașina firmei care urma s-o ducă până acolo. Îi oferi cu tact un avans, pe care Linda îl acceptă, recunoscătoare.

Când terminară de discutat detaliile, Linda părăsi clădirea, cu gânduri amestecate, încă neconvinsă că putea duce la capăt acea impostură, că Nickie va merge cu ea, sau că Julie era cu adevărat dispusă să se despartă de copil pentru atâta timp.

Ajunse la prăvălie, unde Julie o aștepta, palidă la chip.

– Ah, Linda, sări ea, imediat ce soră-sa intră pe ușă. Slavă Domnului că n-ai pățit nimic. Am fost atât de îngrijorată. Bărbații ăia au plecat după autobuz.

– Știu, dar am reușit să-i păcălesc. S-au mai întors?

– Încă nu, am pândit la fereastră.

– Ei bine, nu-i lăsa să te observe. Luă loc și inspiră profund, să se liniștească. Julie, am înnebunit de tot, nu știu ce m-a apucat...

– Te-ai prezentat la interviu... riscă Julie să ghicească... și ai primit postul?

Linda aprobă din cap, încă tremurând.

– L-am obținut, dacă-l doresc.

– Nu l-ai acceptat?

– Aș spune că da. Ah, Julie, probabil am luat-o razna. Nu pot să merg mai departe, pur și simplu este imposibil!

– De ce? Este ceva în neregulă?

– Nu, totul este perfect. Pot face față, salariul este bun, se pleacă la bordul unui avion particular, peste patruzeci și opt de ore.

– Atunci, care-i problema?

– Nu-ți dai seama? Tu ar trebui să pleci! În felul ăsta, voi trăi în minciună. Atâtea lucruri s-ar putea să meargă rău. Lui Nickie o să-i fie dor...

– Nu cred. Ține foarte mult la tine.. Ah, Linda, fă-o pentru mine, te implor. Miza este prea mare. Și nici nu trebuie să stai acolo trei luni. De îndată ce am să găsesc un loc sigur, am să-ți scriu și ai să te

poți întoarce.

Urmă o pauză lungă. Linda nu îndrăznea să înfrunte privirea rugătoare a Juliei. După vreun minut, spuse, ezitant:

– Dar cum rămâne cu tine? Ce vei face?

– Nu te preocupa de asta. Voi solicita un post la clinica aceea.

Din punctul ei de vedere, lucrurile se aranjaseră. Neliniștită, Linda își împachetă puținele haine de vară, adăugând și două impresionante rochii de seară, precum și câteva articole intime vaporoase, al căror rost nu-l vedea, dar care-i fuseseră vârâte pe gât de Julie.

Soră-sa era într-al nouălea cer. Oamenii trimiși de Mancini nu mai apăruseră, iar ea obținuse prin telefon postul de la clinică. Spre disperarea Lindei, începuse să privească totul ca pe o aventură palpitantă.

– Cum te-ai prezentat? întrebase ea. Văduvă, femeie divorțată, sau ca mamă singură? Va trebui să le arăți pașaportul, știi? N-ai să poți trece valsând prin vamă, chiar dacă este vorba de avioane private.

– Sunt perfect conștientă, replicase Linda. Probabil că ar fi bine să mă prezint drept femeie divorțată, care a revenit la numele de domnișoară. Cum facem cu Nicky?

– Nicio problemă. Poate fi adăugat în pașaportul tău. Mergem la serviciul de pașapoarte mâine, la prima oră. O să fie o poznă grozavă! chicoti ea. Încep să-mi doresc să fi venit și eu.

– Și eu doresc același lucru, crede-mă, replică Linda. Pentru ea, nu era vorba de o aventură incitantă, ci de o înșelăciune profund stânjenitoare.

O altă problemă era ce să-i spună lui David. Niciodată nu arătase un interes deosebit pentru planurile ei, dar pe de altă parte, nici ea

nu mai dispăruse complet, timp de șase luni. Dilema se rezolvă printr-un telefon: în ultima seară, o invită la cină pentru a doua zi.

Linda îi spuse că nu putea, iar când el insistă, sugerând altă zi, îl anunță că urma să părăsească țara în ziua următoare, la prânz. David se arătă vizibil supărat și era foarte clar că o considera vinovată pentru tot pe Julie. Totuși, părea sincer deranjat de plecarea ei, iar Linda rămase cu un gust amar după întreruperea unicei ei povești romantice, așa nesatisfăcătoare cum fusese.

Julie se străduí să insufle o atmosferă sărbătorească ultimei seri petrecute împreună, însă Linda era copleșită de îngrijorare. Dimineață, se trezi cu o durere de cap. Descoperi o oarecare mulțumire în faptul că-și putea lua rămas-bun de la Adrian Belvedere înainte de expirarea preavizului. Julie luă trenul spre noua ei slujbă, despărțindu-se cu greu de Nickie, ambii având ochii scăldați în lacrimi.

Linda era furioasă. Muncise două zile să-i crească interesul nerăbdător pentru "vacanța cu Lindy", iar acum totul se dusese pe copcă. Totuși, până la vremea prânzului, reuși să-i refacă lui Nickie obișnuita bună dispoziție.

În timp ce șoferul în uniformă, vizibil grec, ducea bagajele la mașină, Linda își verifică rapid imaginea în oglindă. Era puțin palidă, cam stresată, cu umbre sub ochi, însă părul îngrijit, rochia albastră de bumbac și jacheta albă arătau foarte bine.

Nickie purta pantaloni scurți maro și o cămășuță galbenă, ambele noi, și o privea neliniștit.

Linda se aplecă și-l îmbrățișă.

– Nu-i așa că este captivant, Nickie? O să ne distrăm grozav!

Copilul se agăță de gâtul ei.

– Unde a plecat mami? murmură el.

– Ți-am mai spus, dragule. Trebuie să se ducă la muncă, la un serviciu plicticos, pentru scurtă timp. Nu ți-ar plăcea acolo. Tu ai să mergi cu Lindy și o să ne distrăm de minune.

Băiatul nu părea convins, dar arborâ un zâmbet ezitant. Linda îl luă de mână, înhăță geanta și coborî scara. Șoferul le ținea portiera deschisă și curând se aflau în traficul intens din periferia Londrei. Linda încercă să-i vorbească șoferului, dar el nu părea să știe limba engleză, așa că se mulțumi să-i arate lui Nickie, așezat în genunchi pe banchetă, cu nasul strivit de parbriz, obiectivele pe lângă care treceau.

Ajunseră la aeroport în mai puțin de treizeci de minute; vreo șase avioane de diverse dimensiuni se aflau la vedere. Opriră într-o parcare, iar șoferul cel tăcut le făcu semn spre un Mercedes de culoare maro.

– Mașina domnului Duncan. Îi conduse apoi pe pista de beton, arătând o aeronavă albastră, mai mare decât se așteptase Linda. Acela, avionul domnului Duncan. Nickie era total absorbit de noutate și punea tot felul de întrebări.

Aproape ajunseseră la clădirea aerogării, când Linda auzi scârțâit de roți și o portieră trântindu-se. N-avu curaj să se întoarcă; mări pasul, trăgându-l pe Nickie după ea. Ar fi fost o adevărată cruzime să cadă în mâna familiei Mancini la cincizeci de metri de salvare.

Apoi auzi un glas.

– Linda! Se răsuci pe călcâie, cu un amestec de ușurare și de uimire.

– David! Ce cauți aici?

– Te-am urmărit. Ieri, la telefon, ai fost cam evazivă. Am știut că se întâmplă ceva.

Șoferul grec se oprise și-i privea pe rând.

— Un prieten a venit să ne ureze drum bun, îi explică Linda. Durează numai câteva clipe.

Bărbatul își reluă drumul, iar Linda îl urmă ceva mai încet, cu Nickie și cu David.

— Trebuie să fie un plan al Juliei, nu-i așa? întrebă David.

— Nu. Părăsesc țara pentru o slujbă temporară.

— Dar îl iei și pe Nickie!

— Trebuie. Julie n-a găsit nicio ofertă unde să-l poată lua.

Prin peretele de sticlă al aerogării, se vedea un mic grup de bărbați, care-i urmărea cu interes. Se opriseră în fața clădirii, iar David o prinse de mâini, obligând-o să se întoarcă spre el.

— Linda, te rog, mai gândește-te. Ai propria ta viață.

— Îmi pare rău, spuse ea, privindu-l direct. N-am avut de ales.

— De ce nu mi-ai cerut ajutor?

— Amintește-ți, ai spus că nu vrei să fii implicat. Lindei i se făcu milă de expresia lui rușinată. Iar eu nu doream să te amestec. Este mai bine așa. N-o să dureze mult.

— Și cu noi cum rămâne?

Linda îl privi ciudat.

— Nu știam că există o asemenea problemă.

— Asta-i ridicol! Știi bine ce simt pentru tine. Încă n-am fost în situația să spun ceva, dar...

Cei care așteptau păreau să-și fi pierdut răbdarea. Încercă să-și elibereze mâinile.

— Îmi pare rău, David. O să-ți trimit vești.

O privi o clipă, apoi, spre oroarea ei, o strânse la piept și o sărută cu o pasiune pe care n-o arătase vreodată.

Linda se eliberă și-l împinse pe Nickie pe ușile grele de sticlă. Ridică mâna să-și potrivească o șuviță ce scăpase din coc și se

îndreptă spre grupul de oameni care o aștepta. Erau patru, șoferul, doamna MacIntyre, și încă doi bărbați. Unul grăsuț, de vreo cincizeci de ani, zâmbea înțelegător. Celălalt era sursa nerăbdării simțite de ea. Avea vreo treizeci de ani, era înalt și frumos, foarte bronzat, cu păr și ochi negri; era un exemplu tipic de aroganță masculină.

"Unul pe gustul Juliei", își spuse Linda.

Se apropie de cel mai vârstnic dintre bărbați.

— Domnul Duncan? Eu sunt Linda Blair.

— Nu, draga mea, spuse bărbatul, strângându-i mâna cu căldură. Eu sunt John Cameron, contabilul-șef. Arătă spre însoțitorul mai tânăr, de alături. Dânsul este Andrew Duncan.

Consternată, Linda se întoarse spre cel tânăr, care o urmărea cu antipatie prost ascunsă. Nu va avea parte de adăpostul sigur sugerat de atitudinea doamnei MacIntyre și de numele lui, deoarece era exact tipul de bărbat arogant pe care-l disprețuia mai mult. Oricum însă, soarta ei și a lui Nickie se aflau în mâinile lui, așa că arboră un zâmbet menit să-l asigure de competența ei, pe care apariția dramatică a lui David o compromisese serios.

— Sper că nu v-am întârziat, domnule Duncan, spuse ea, întinzându-i mâna.

Bărbatul i-o strânse foarte scurt.

— Suntem gata. Glasul lui baritonal avea o slabă urmă de accent străin. Dacă ți-ai luat bun-rămas de la toată lumea. Făcu un semn cu capul spre fereastră, de unde David privea ca un copil mic în fața vitrinei cu dulciuri.

Linda flutură mâna spre el, iritată.

Doamna MacIntyre îi înmână lui Andrew Duncan o servietă cu acte, le spuse la revedere și plecă, însoțită de contabil. Apoi Duncan, șoferul ducând bagajul și Linda, străduindu-se să țină pasul cu

mersul lui rapid și trăgându-l după ea pe Nickie, trecură prin vamă și pe la ghișeul unde se verificau pașapoartele, îndreptându-se în cele din urmă spre avionul companiei.

Un tânăr grec în uniformă, coborî în grabă și preluă valiza Lindei din mâinile șoferului, aruncându-i o privire admirativă.

Nickie era în al nouălea cer.

– Ne urcăm în avion, Lindy?

– Da dragule. Îl ridicase în brațe, fiindcă treptele scării erau prea abrupte pentru el, când, spre surpriza ei, Duncan i-l luă din mâini, îndemnând-o să pornească înainte.

Înăuntru, se trezi într-un compartiment confortabil și foarte funcțional, cu șase fotolii și câteva mese aranjate astfel încât să asigure spațiul de lucru. Printre draperiile pe jumătate trase, spre coada avionului se zărea o bucătărioară.

Duncan îl depuse pe Nickie într-un fotoliu și își scoase haina, dând la iveală o cămașă uimitor de albă, prin contrast cu tenul lui arămiu. Potrivi centura de siguranță pentru copil, apoi se întoarse spre ea.

Observându-i intențiile, Linda încercă să-și fixeze singură centura, dar degetele ei intrară în contact cu mâna lui puternică, deja ajunsă pe talia ei. Ochii lor se întâlniră, iar ea avu senzația că sesizează un început de ironie în expresia lui.

– Nu te alarma, domnișoară Blair, spuse el. Mă asiguram doar că nu vei fi în pericol.

Putea simți căldura degajată de trupul lui și-i deslușea parfumul subtil de aftershave. Apropierea neașteptată o paralizâ și simți copleșitor ceea ce întotdeauna considerase magnetism animalic iritant și alarmant. Îi potrivi centura, apoi se așeză vizavi și își fixă propria centură.

– Cum îl cheamă pe băiat? întrebă el.

– Nickie. Își drese glasul, dar nu mai găsi altceva de spus.

– Ați luat prânzul?

– Nu. Dimineața fusese atât de plină de activitate și de emoții, încât uitase cu totul de masă.

– Dion o să ne pregătească imediat ceva. Aruncă o privire pe fereastră. Am decolat. Te descurci cu centura?

Linda îl asigură că nu era nicio problemă, iar el își desfăcu propria centură și nu-i mai acordă atenție, scoțând niște hârtii din servietă și împrăștiindu-le pe masă.

Capitolul 3

După vreo jumătate de oră, pe când Nickie dădea semne de somnolență, Andrew Duncan îl strigă pe însoțitor; Dion apăru, iar Duncan i se adresă în limba greacă.

– I-am spus că vom mânca acum, dacă n-ai nimic împotrivă.

– Bine. Mulțumesc. Se ruga ca Nickie să nu-și uite bunele maniere tocmai acum, din cauza agitației.

Dion reveni cu o tavă cu băuturi, apoi începu să pregătească una dintre mese pentru prânz. Continua s-o privească speculativ, în felul caracteristic mediteranean care-i displăcea atât de mult, de parcă el ar fi fost răspunsul zeilor pentru rugile femeilor nordice. Mai rău, Duncan era perfect conștient de vizibila preferință a angajatului său.

Stewardul le servi un prânz frugal cu pui și salată, însoțit de vin alb, iar Duncan ocupă loc vizavi de ea. În spațiul restrâns, magnetismul lui incontestabil își făcu din nou efectul asupra Lindei, accelerându-i pulsul. Scăpă de senzația stânjenitoare potrivindu-i lui Nickie șervetul.

Vâri o pernă sub copil, ca să ajungă mai bine la masă, iar Andrew remarcă:

– Îmi pare rău că nu suntem dotați cu scaune speciale pentru copii.

– Probabil vă așteptați să fie mai mare.

– Eu nu știam. De fapt, doamna MacIntyre abia m-a informat despre neconvenționala angajare cu cinci minute înainte de apariția dumitale, așa că vei înțelege surpriza mea.

Linda îl privi, nelămurită.

– Angajare neconvențională?

– Angajarea unei persoane cu copil mic.

– Atunci, n-a fost ideea dumitale?

– Cu siguranță nu. Tatăl meu și doamna MacIntyre au pus totul la cale. Tata s-a retras din afaceri, dar uneori îi vine greu să-și amintească.

– Din câte am înțeles, sir Alistar s-a gândit mai degrabă la nepoata sa decât la firmă, îndrăzni Linda să aprecieze.

– Cred că da. Tot ce am cerut a fost o secretară eficientă, vorbitoare de engleză.

Linda roși.

– Vă asigur că sunt exact așa. Îmi cer scuze că suntem o surpriză neplăcută, n-am nimic împotrivă să-i dau fetei câteva indicații și promit că Nickie n-o să devină stânjenitor.

– Tocmai despre asta este vorba, domnișoară Blair. Ochii lui o măsurau cu răceală. Nu vreau ca nepoata mea să fie educată după model occidental. Nu țin deloc să știe limba engleză. Este o veche discuție în familie, care nu trebuie să te preocupe. După părerea mea, Katina ar trebui să fie educată ca o grecoaică.

Asta însemna o casă dominată de personalitatea bărbatului, în care o fată nu putea decide pentru sine, fiind obligată doar să asculte, își zise Linda, însă se mulțumi să spună:

– Dumneavoastră m-ați angajat, domnule Duncan. Mă voi supune preferințelor dumneavoastră în privința Katinei.

Se întreba de ce un bărbat care purta numele Duncan, fiu și moștenitor al unei străvechi firme scoțiene, se arăta atât de interesat de a-și afirma descendența grecească, deoarece aproape sigur mama lui era grecoaică.

Nickie, care mâncase până atunci îngrijit, dar cu poftă, se opri, îndreptându-și întreaga atenție spre Andrew Duncan.

– Tati? întrebă el, cu ezitantă speranță.

Obrajii Lindei deveniră roșii.

– Nu, Nickie, nu-i tati. Șterse copilul la gură și-i curăță mâinile cu un șervețel, conștientă de privirea sardonică a bărbatului.

Deși mai tânăr și mai înalt, Andrew Duncan semăna superficial cu frații Mancini, cu frumusețea lui meridională, dar aroganța afișată părea să se datoreze caracterului, nefiind rezultatul necontrolat al îndărătniciei agresive.

Îl ajută pe Nickie să-și termine masa. Apoi, Dion adună farfuriile și se întoarse cu un desert apetisant. Îi adresă un zâmbet băiatului, iar acesta îi răspunse la fel.

– Tati? încercă el din nou. Apoi căută altă variantă: unchiul?

– Băiatul nu pare să-și cunoască rudele, murmură Duncan.

– Nu și-a mai văzut tatăl de un timp, explică Linda. Probabil l-a zăpăcit faptul că participăm împreună la această călătorie.

– Și desigur are mulți unchi, comentă el cu înțeles.

Era clar ce voise să sugereze, dar ea îi ignoră remarca, însă nu-și putu ascunde privirea mânioasă.

– De fapt, chiar are.

– Inclusiv tânărul apărut din senin la aeroport?

– David? Nu.

– Zău? Lăsa impresia că are drepturi asupra ta.

– Nimeni n-are asemenea drepturi, domnule Duncan, declară ea ridicând sfidător bărbia.

– Ah, o femeie emancipată! Mă tem că n-am avut plăcerea să cunosc. În Grecia, femeile se mulțumesc să se lase în grija bărbaților.

– Sunt convinsă. Eu, pe de altă parte, am avut prilejul să cunosc tipul latin.

– Grecii nu-s latini. Sugerezi că experiența n-a fost mulțumitoare. Poate nu ți-ai putut impune punctul de vedere?

– Nu-i vorba de o experiență directă, mă bucur să pot spune.

Andrew Duncan îi umplu din nou paharul.

– Ei bine, sper să nu te plictisim prea tare, domnișoară Blair. Vila Minerva este un loc liniștit în cea mai mare parte a timpului.

– Sună grozav, spuse ea sincer. Prefer o viață calmă.

– Asta îți pot promite. Aproape mereu suntem singuri, Katina și cu mine. Duc o viață agitată, străbătând lumea în lung și-n lat, dar când mă întorc în Grecia pentru câteva săptămâni, îmi place să am parte de liniște.

– Trebuie să fie o viață singuratică pentru micuță.

– Într-adevăr, admise el. S-ar putea să nu fi fost o idee chiar atât de rea a doamnei Mac să importăm un companion. Dar de câteva ori pe lună primim vizita verilor mei de la Atena și atmosfera se mai înviorează.

Până acum, nu menționase existența unei soții. N-o interesa, desigur, dacă era sau nu căsătorit, dar întrebarea se impusese firesc.

– Vila se află aproape de mare? vru ea să știe.

– Da, este înconjurată de mare. La vreo douăzeci și cinci de kilometri de Atena.

– La plajă? interveni Nickie, plin de speranță, mânjit cu miere pe față.

– Da, la plajă, se întoarse Duncan spre el. Avem și o piscină. Știi să înoți, tinere?

– Să înot? repetă Nickie, fără să priceapă. Îmi place la plajă.

Andrew zâmbi, iar trăsăturile lui aspre se îmblânziră.

– Atunci, vei fi fericit. Se întoarse spre Linda. Dacă vrea să ațipească, există o cușetă în spatele acelei perdele, pe care o folosesc în zborurile lungi.

– Ar putea fi o idee bună, declară ea, plăcut surprinsă de atenția lui. S-a trezit devreme și a trecut prin multe, astăzi.

Nickie protestă cu jumătate de gură, dar fu cucerit de cușeta mascată, așa că se lăsă învelit cu o pătură.

Când reveni în cabina principală, Andrew Duncan turna cafea în cești.

– După aceea, mă apuc din nou de lucru, se scuză el arătând masa acoperită cu hârtii. Apropo, cum să-ți spun, domnișoară Blair? Domnișoară, sună prea formal.

– Mă numesc Linda. Dacă nu-i contrar uzanțelor...

– Deloc. În Anglia, mi se spune domnul Andrew, care sună ridicol și feudal. În Grecia, numele meu este doar Andreas.

Rostise numele cu mândrie, iar Linda zâmbi pentru sine. Scoțianul ei șef părea să se considere pe deplin grec.

– Nu ți se pare că poate produce confuzie? întrebă ea, sorbind din cafea.

– Din anumite puncte de vedere, națiile seamănă. Oricum, n-am ce face. Tata s-a căsătorit cu o grecoaică și s-a legat inseparabil de ea și de compania maritimă a tatălui ei. La moartea lui, cei doi frați ai ei au preluat afacerea.

– Katrakis? murmură Linda, apoi adăugă, ca răspuns la privirea lui întrebătoare: am citit numele în holul clădirii de birouri.

– Adevărat. Unchii mei, Dimitri și Theo. Dar să revin la tata. Din păcate, a descoperit relativ repede că nu-i plăcea Grecia. Nu existau motive reale. Singura țară la care ține din toată inima este Scoția, de fapt doar la o mică parte din ea. Așa că s-a concentrat pe afacerile din Marea Britanie și a lăsat Grecia localnicilor. Aveam numai doisprezece ani când a murit mama, iar afacerile răpeau tatei tot timpul, așa că am fost trimis la Atena și am crescut împreună cu copiii unchilor mei, înconjurat de unchi, mătuși și veri greci.

Zâmbi și continuă:

– Ai să fii surprinsă să constați ce influență puternică pot avea mătușile grecoaice, având în vedere că n-am vizitat Scoția mai mult de o lună pe an. De aici provine ruptura mea. Oftă. Însă Robert, fratele meu, a murit, iar tata s-a retras la moșia din Scoția, așa că nu mai reușesc să stau multă timp într-un loc. Iar acum, dacă mă scuzi, mă apuc de lucru. Termină-ți cafeaua; pe urmă, ai să găsești niște reviste în spatele fotoliului.

Se întoarse la masa pe care-și întinsese documentele și curând era cufundat complet în studiu. Linda renunță la citit și la o altă ceașcă de cafea și-și lăsă capul pe spătar, observându-și patronul printre gene.

Trupul lui suplu și puternic dădea senzația de dinamism și hotărâre. Nasul prelung îi conferea aspect de uliu, iar figura exprima aroganță, energie și nerăbdare. În mod clar, nu se lăsa amăgit de nimeni, își spuse Linda, fără să mai cugete la consecințele pe care le-ar avea o asemenea încercare.

În general, după un început mai dificil, lucrurile păreau să evolueze incredibil de bine. Nickie se purta minunat și se arăta

mulțumit să fie, cu ea. Andrew Duncan părea un bărbat curtenitor și prevăzător. Adevărat, nu arăta entuziasm pentru femeile emancipate, dar Linda era convinsă că-și va domina propriile păreri. Neliniștitor era doar faptul că arăta devastator de atrăgător; totuși, își spuse ea, era tipul mediteranean care n-o pasiona.

"Deocamdată, merge bine", aprecie ea, înăbușind un căscat, în timp ce pleoapele cu gene lungi deveneau tot mai grele.

***

Se trezi, scuturată ușor de mâna lui Andrew Duncan.

– Vom ateriza în câteva minute. Ar fi timpul să te pregătești.

Linda privi pe hublou. În față, se zăreau clădirile aglomerate ale orașului înconjurate de peisajul rural, verde-cenușiu, punctat ici și colo cu petice de verdeață luxuriantă. Pe fundalul acesta se reliefau o mulțime de ruine antice. Coloane uimitor de albe, temple, unele impresionante, altele delicate, parcă filigranate. Iar dincolo de linia coastei, marea strălucitor de albastră plină de insulițe.

Andrew Duncan se aplecase să privească și el peisajul, atât de aproape încât, în ciuda panoramei impresionante, Linda se simțea copleșită de prezența lui.

– Este minunat, reuși ea să murmure. Se mișcă puțin, iar el se retrase, permițându-i să-și părăsească locul. Se spălă pe față și își aranjă părul, apoi îl trezi pe Nickie. Își fixară centurile de siguranță pentru aterizare și peste câteva minute rulau pe pista aeroportului din Atena.

Duncan discută câteva clipe cu echipajul, apoi le strânse mâinile.

El, Linda și cu Nickie trecură repede prin vamă și se îndreptară spre mașina lui.

Era foarte cald, pe cer nu se vedea niciun nor. Duncan aruncă valiza pe bancheta din spate și puse deasupra propria sa haină. Își descheiase cămașa la gât, lăsând să se vadă pielea bronzată. Sub atingerea soarelui, părea să fi trecut printr-o metamorfoză. Atitudinea ușor formală dispăruse, iar mișcările lui căpătaseră o grație senzuală. Urcându-se la volan, se întoarse și-i zâmbi, un surâs care avu darul să-i înmoaie picioarele, iar Linda se trezi rugându-se tuturor zeităților antice să n-o prindă în mrejele lor.

Îl ridică pe Nickie pe genunchi, ca să poată privi pe fereastră. Era încă somnoros și cam sâcâit, iar ea spera să nu vrea la mama înainte de culcare. Andrew nu prea vorbi cât trecură prin suburbiile puțin atrăgătoare și aglomerate, dar când ieșiră din oraș, spuse:

– Acum, poți să te uiți.

Linda, care sorbise din priviri peisajul, întoarse ochii spre el, nelămurită.

– Adică, până acum a fost destul de plicticos. Cea mai mare parte a orașului este modernă și lipsită de personalitate, iar suburbiile se extind pe zi ce trece. În apropierea vilei s-au construit deja câteva hoteluri, dar deocamdată am reușit să scăpăm de intruși.

– Familia dumneavoastră deține vila de multă timp, domnule Duncan?

– Acum sunt Andreas, replică el cu o grimasă. N-ai observat schimbarea?

Fusese perfect conștientă de metamorfoză, dar era cu totul altceva să i se adreseze pe numele de botez.

– Tata a cumpărat vila când m-am născut, continuă el, acum treizeci și doi de ani. Cu scopul ca mama să-și poată scoate din oraș

familia, pe timpul verii, când fratele meu avea deja doi ani. Mama a iubit enorm locul ăsta, unde a plantat o grădină. După moartea ei, mi-am petrecut o bună parte din timp aici, cu mătușile și cu verii mei mai mici. Fratele meu împărtășea prejudecățile tatei și, îndată ce a fost suficient de mare, a plecat în Scoția, să pescuiască și să vâneze în condițiile meteorologice dificile de acolo!

Deși orașul rămăsese în urmă, peisajul rural avea încă aspect suburban, cu vile înconjurate de mici grădini înșirate pe lângă autostradă, dar se înscriseră pe un drum lateral, iar situația se schimbă. Treceau printre coline de un verde-cenușiu, udate din când în când de râuri micuțe și presărate cu smochini și aloe, cu cărări pietroase, șerpuitoare. Andreas coti pe un drumeag abia mai larg decât o potecă și după câteva minute în care nu schimbaseră nicio vorbă, spuse:

– Privește înainte!

Ochii ei se îndreptară spre începătoșata limită dintre mare și cer. Drumul pătrundea într-o plantație de copaci al căror verde-închis, lucios, contrasta cu cenușiul hățișului înconjurător. Printre copaci, surprinse lucirea mării. Între plantație și țărm se zărea profilul vilei Minerva.

Ajunseră în vârful unei coline de unde se vedea că litoralul descria o serie de mici golfuri și peninsule, acoperite cu nisip fin, auriu. O jumătate de duzină de insulițe se distingeau în larg, ca niște monștri care ieșiseră la suprafață să se lăfăie la soare.

Linda era fermecată de priveliște. Apoi mașina coborî printre cedri și opri în fața vilei.

Era placată cu marmură palid-gălbuie, nu foarte extinsă, dar perfect proporționată. Acoperișul de la intrare se extindea de-a lungul fațadei, formând o verandă și protejând încăperile de bătaia

directă a razelor de soare; continua și pe laturi, sub forma unor pergole cu arcade grațioase, acoperite cu viță-de-vie. În centrul peluzei creștea un copac umbros, iar pe margini creșteau tufe înflorite, multicolore.

Un bărbat și o femeie apărură prin porticul de la intrare și se grăbiră spre mașină. Păreau să aibă în jur de patruzeci de ani, erau foarte bruneți și corpolenți. Îl întâmpinară pe Andreas călduros, în greacă, aruncând priviri timide spre Linda și Nickie. Andreas coborî și-i înmână bărbatului valiza Lindei.

– Aceștia sunt Tomas și soția lui, Eleni. Dânsa este kiria Blair.

Nu-i explică prezența, ci se mulțumi să-i deschidă portiera, ca să poată coborî.

Eleni ridică brațele, ademenindu-l pe Nickie cu vorbe drăgăstoase.

– Ah, mikros ena!

Linda îl lăsă să se ducă la femeie. Se întinse să scape de crampe și încercă să-și netezească hainele boțite de Nickie. Și Andreas se întindea, cu grația și forța indolentă a unui animal de pradă. Apoi se priviră cu prudență, conștienți de tabloul pe care-l formau.

În cele din urmă, Andreas spuse:

– Fii binevenită la vila Minerva. Se întoarseră și-i urmară pe Tomas și pe Eleni în casă.

Pătrunseră într-un hol pătrat, mare, încântător de răcoros. Era pardosit cu marmură, parțial acoperită de covoare. Mobila consta din câteva fotolii de piele și niște sipete antice, îmbrăcate în piele, cu ținte ornamentale. Mai multe uși se deschideau din hol pe laturi, iar în față era o impresionantă scară largă, de marmură. Andreas i se adresă:

– Eleni o să te conducă în camera ta. Nu era pregătită să

primească și un copil, dar sunt convins că se va descurca. Luăm cina la ora opt, dar dacă vei dori ceva înainte, dă-i de știre.

Se răsuci pe călcâie și dispăru printr-o ușă la dreapta, în timp ce Linda o urmă pe Eleni la etaj. Femeia deschise o ușă și Linda intră într-un dormitor splendid. Tomas îi lăsă valiza lângă intrare și se retrase. Nickie se zbătu în brațele femeii și fugi la fereastră.

Fără să aibă habar ce știa menajera despre situație, Linda începu:

– Am fost angajată să lucrez pentru domnul Duncan, o perioadă de timp.

– Domnul spus că se întoarce cu femeie, răspunse Eleni. Dar nu spus nimic despre copil.

– Într-adevăr, nu știa de Nickie. Sper să nu-ți fi provocat prea mari neplăceri.

Femeia cunoștea doar câteva cuvinte în engleză și le pronunța cu un accent foarte puternic, dar pricepu imediat spusele Lindei.

– Nicio neplăcere. Foarte drăguț copil. Katina o să-l îndrăgească. Vezi, alături de camera ta, este dormitor cu pat mic.

Deschise o altă ușă, arătându-i ceea ce pe vremuri fusese un fel de budoar, dar acum era remobilat cu un pătuț și cu articole specifice unei camere de copil.

– Pe vremuri, stăpânele din familia Katrakis preferau să-și audă copiii noaptea.

– Ah, este perfect! Îți mulțumesc, Eleni. Femeia se întoarse să plece, dar Linda adăugă. Katina este aici? Voi avea prilejul s-o cunosc deseară?

– Face baie. Vine curând, spune bună ziua. Micuțul vine la bucătărie, la cină? Pe urmă, Espasia îmbăiază și culcă.

Linda se întoarse spre Nickie, nesigură. Deja trecuse printr-o mulțime de experiențe noi și cunoscuse prea mulți străini într-o

singură zi.

– Vrei să mergi cu doamna, să mănânci ceva? O s-o cunoști și pe fetița care stă aici. Apoi o să ne revedem imediat și o să te culci în camera de lângă dormitorul meu.

Băiatul privi puțin îngrijorat spre Eleni, apoi spre Linda.

– Lindy n-o să plece?

– Sigur că nu. Până cinezi tu, am să fac un duș. Îl sărută de încurajare. Haide, du-te!

Nickie o luă de mână pe Eleni, iar Linda mulțumi Cerului pentru cuminția lui.

Rămasă singură, își scoase pantofii și se apropie de fereastră. Priveliștea era dumnezeiască. Camera dădea spre partea din față a casei, deasupra verandei; pe sub ramurile unui platan uriaș, se zărea marea, acum aproape violetă, în crepusculul înserării. Parfumul slab al lămâilor, amestecat cu lavandă și iasomie avea și alte nuanțe subtile, imposibil de recunoscut.

Habar n-avea cât timp stătuse acolo, înainte de a reuși să se rupă de vrajă. Se duse în baie, își scoase hainele de drum, cufundându-se apoi în apa călduță, înviorătoare.

Îmbrăcă apoi halatul, mai de bun-simț decât nimicurile pe care Julie insistase să le împacheteze. Își uscă părul cu un prosop, apoi începu să despacheteze bagajele ei și ale lui Nickie, aranjând puținele lor obiecte personale în spațiul generos aflat la dispoziție.

După ce cugetă îndelung, alese pentru cină o rochie roz de jerseu, a cărei croială îi punea în valoare silueta. Ezită puțin dacă să-și lase sau nu părul liber, înainte de a-l prinde ca de obicei într-un coc strâns. Pentru numele Domnului, nu se ducea la întâlnire, își spuse ea. Cu toate că Andreas Duncan era capabil să-și ascundă reacțiile, Linda văzuse de mai multe ori admirație în

privirile lui și nu simțea nevoia unor asemenea complicații. Aplică un machiaj discret și puse la gât un lănțișor subțire de aur, apoi auzi pași de copii și râsete apropiindu-se de ușă.

Prima întâlnire a celor mici părea să fi decurs bine, așa că se grăbi să deschidă ușa, ușurată. Nickie stătea în prag, însoțit de o grecoaică durdulie, iar în spatele lor se ițea o fetiță, cu ochii lucind de plăcere, din cauza neașteptatei ocazii de a avea un tovarăș de joacă. Nickie strigă încântat:

– Mami, asta-i Katina. Stă aici. Are aproape șase ani!

Cuvântul "mami" îi scăpase din cauza emoției. În alte împrejurări, Linda l-ar fi corectat imediat, dar de data asta greșeala era binevenită.

– Mai încet, Nickie! spuse ea, râzând. Îi zâmbi fetiței. Se așteptase să vadă trăsături grecești, dar Katina avea păr ondulat castaniu-deschis și ochi albaștri. Își aminti că tatăl copilei fusese doar pe jumătate grec, iar mama poate deloc.

– Bună, Katina, spuse ea.

Fetița ieși din spatele dădacei, iar Linda constată că purta o rochie albă, bogat brodată, care în Anglia ar fi fost potrivită doar pentru cele mai formale ocazii.

– Kalispera thespinis, murmură ea vesel.

Linda își îndreptă atenția spre tânăra însoțitoare.

– Iar dumneata ești...?

– Espasia. Nickie îmbăiat, nu?

– Ei bine, n-ai decât, dacă o să te lase. Se întoarse spre băiat care fugise în fața ferestrei și îngenunchease, privind afară.

– Este plaja, strigă el. Eleni a spus că mâine putem să mergem și să ne bălăcim.

– Ar fi grozav, dar acum a trecut de mult ora ta de culcare.

Espasia o să te îmbăieze și o să te culce. Eu cobor să cinez, dar o să vin să-ți urez noapte bună. Bine?

– Bine, răspunse el, cu nasul strivit de geamul ferestrei.

– Este OK, tu pleci, o îndemnă Espasia cu toată încrederea, iar Linda ieși din încăpere.

Capitolul 4

Coborî încet scara, încercând să-și stăpânească emoțiile și tremurul genunchilor. Sosirea copiilor o distrăsese câteva clipe, dar acum era din nou copleșită de o stare de agitație; ființa cu gât uscat și cu membre ezitante în care se transformase îi era aproape necunoscută.

Se opri în hol, privind ușile închise dimprejur și dorindu-și să nu se afle acolo. Apoi Eleni își făcu apariția zâmbind și-i deschise o ușă spre dreapta.

– Sufrageria, thespinis.

– Mulțumesc. Linda intră și se opri.

Andreas se afla la fereastră, privind afară. Auzind-o, se întoarse și o supuse unei priviri cercetătoare, din creștet până-n tălpi, cu vizibilă admirație.

– Poți servi acum, i se adresă el femeii, care rămăsese în prag. Pe urmă o întrebă pe Linda: vrei un aperitiv?

– Da, mulțumesc, îngăimă ea. Poate un păhărel va reuși s-o relaxeze, oferindu-i posibilitatea să facă ceva cu mâinile.

Andreas îi umplu un pahar cu vin de Xeres, în timp ce ea admira

încăperea. Atmosfera severă era atenuată de draperii în culori vesele de Anatolia. Mici sculpturi și obiecte de artă populară erau expuse în vitrine sau pe măsuțe decorative. Dacă el le alesese, demonstrau că avea un gust desăvârșit.

Masa era pusă pentru două persoane, lângă fereastră, iar întunericul era risipit de o singură lampă.

Stăteau unul lângă celălalt și priveau în grădină, spre luna ce părea captivă între crengile platanilor și spre marea argintie. Cum sperase, vinul o liniști. "În cele din urmă, cât de mult îl înșel?" se întrebă ea. "Mi-am dat numele real. Sunt perfect capabilă să îndeplinesc sarcinile aferente postului." Singura impostură se referea la faptul că se dădea drept mama lui Nickie, dar asta nu-l privea pe el. Aproape obținuse o precară liniște interioară, când Andreas se întoarse spre ea.

– Sper că este suficient de agreabilă camera?

– E minunată, dar una ceva mai mică ar fi fost absolut suficientă.

El ridică din umeri.

– Vila este aproape goală mai mereu. O putem utiliza, măcar din când în când. Nickie s-a instalat?

– Da, râse ea. Noroc că-i prietenos.

– Foarte bine. Ai cunoscut-o pe Karina? Mi-e teamă că-i puțin cam timidă.

– Într-adevăr, lasă această impresie, dar vom sparge gheața repejor. Probabil nu prea are ocazia să cunoască străini. E trist că și-a pierdut părinții la o vârstă atât de fragedă.

Andreas lăsă paharul.

– Ah, nu și-a pierdut mama. Cel puțin nu în acel sens.

– Nu știam. Linda era încurcată. Atunci, care-i motivul... adică, de ce nu stă cu maică-sa?

Andreas se întoarse spre ea și-i luă paharul din mână. Figura lui curtenitoare și amabilă devenise dintr-odată o mască înghețată.

– Deoarece nu consider că mama este capabilă să aibă grijă de ea, replică el tăios.

Expresia ei șocată îl determină să intre în amănunte.

– Fratele meu a fost destul de lipsit de înțelepciune încât să prefere o englezoaică, în loc să se însoare cu o fată de origine greacă. O "femeie emancipată", care nu se gândea decât cum să-și satisfacă propriile dorințe egoiste.

Linda își regăsi vocea.

– După observațiile mele, calitățile de mamă n-au legătură cu naționalitatea. Femeile britanice – chiar și cele emancipate – sunt de obicei mame foarte bune, cu toate că metodele de educație ar putea părea neconvenționale observatorilor. Personal, nu pot concepe ceva mai rău decât un părinte complet altruist. Mă gândesc la sentimentul de vinovăție indus copilului!

Andreas ignoră tonul ei degajat. Ochii lui păstrau aceeași expresie înghețată, iar Linda avu impresia că sesizează în ei dispreț.

– Am mai auzit acest argument. O ieșire utilă pentru conștiințe încărcate. Probabil vom fi obligați să acceptăm că avem opinii diferite asupra subiectului. Eu nu sunt un observator oarecare, ci unchiul și tutorele Katinei, și nu doresc să fie crescută într-un spirit "liber", care i-ar furniza neliniștitorul drept de a lua decizii pentru care nu-i calificată.

Linda se pregătea să replice că o viață excesiv de protejată avea s-o descalifice pe Katina în privința libertății și luării deciziilor, dar Eleni apăru cu supa, iar Andreas îi ținu scaunul ca să se așeze.

În timp ce se delecta cu supa, decise că era preferabil să abandoneze subiectul. Părea să stârnească pasiuni aberante în

Andreas, iar ea, ca femeie divorțată, urmărită de amant în public, nu avea calitatea morală să fie însoțitoare pentru fată. Mai mult, situația părea să reproducă neliniștitor de exact propria ei poziție, sau mai degrabă a Juliei. Un singur lucru era sigur: dacă înșelătoria, precum și motivele ei, ar fi ieșit la lumină, nu putea spera la simpatie din partea lui.

Zâmbi liniștitor și se concentră asupra comentariilor privind frumusețea casei și a grădinii.

– Da, este minunat. Mi-aș dori să pot petrece mai multă timp aici. Vărul meu, Gregori, ar trebui să preia o parte din povara afacerii. Acum, are douăzeci și patru de ani. La vârsta lui, eu și cu Robert conduceam propriile departamente, dar... ridică din umeri cu un gest caracteristic grecilor – îi place să se joace.

– Și ceilalți veri? Sunt prea tineri... sau femei?

Îi aruncă o privire rapidă, dar expresia ei arăta doar un interes politicos.

– Sora lui Gregori, Ariadne, are douăzeci și doi de ani și, desigur, n-o interesează afacerea de familie. Unchiul Dimitri are trei copii, Alex, Damon și Helen, dar n-au ajuns încă la maturitate. Așa că deocamdată, povara este grea.

Eleni luă bolurile de supă și aduse o mâncare cu carne de miel, pe care Linda o aprecie din plin. Andreas avea grijă să nu rămână goale paharele, vinul provenind din producție proprie; prin urmare, conversația deveni degajată și plăcută.

Urmară fructe și dulciuri, iar la sfârșit Linda se ridică de la masă.

– Te rog să mă ierți, dar trebuie să mă duc la Nickie. I-am promis.

El se grăbi să se ridice, politicos.

– Desigur. Te vei întoarce pentru cafea?

– Mulțumesc. Linda lăsă jos șervetul și plecă în grabă.

Intrând în cameră, o descoperi pe Espasia, așezată la lumină, tesând ceva lângă ușa deschisă spre dormitorul lui Nickie.

– El adormit repede. Cum pus capul pe pernă.

Linda se apropie în vârful picioarelor privindu-l pe Nickie. Părul lui negru cârlionțat se împrăștiase pe pernă, iar un braț plinuț se ițea de sub cearșaf. Îl înveli mai bine.

– Îți mulțumesc că ai stat cu el, îi șopti ea tinerei.

Revenind în sufragerie, avu impresia că era singură. Apoi observă că ușile de sticlă ce dădeau spre terasă erau deschise. Se apropie și privi afară. În lumina slabă venind din cameră, descoperi silueta lui Andreas, tolănită pe un șezlong. Bărbatul se ridică la apariția ei.

– De obicei îmi beau cafeaua aici, dacă nu te deranjează. Sper că nu ți-e frig?

– Nici vorbă. Este perfect. Se așeză alături, între ei fiind o măsuță din fier forjat, și acceptă cafeaua turnată de el în ceașcă. Preparată în stil grecesc, tare și dulce.

Se sprijini de spătar, incredibil de relaxată. Miresmele îmbătătoare ale grădinii îi aduceau o moleșeală senzuală. Oare aceasta era periculoasa vrajă căreia îi cădea mereu victimă Julie? se întrebă ea și se strădui s-o alunge.

Andreas o observa.

– Ești obosită? se interesă el.

– Da. Cred că am să mă duc la culcare, dacă nu te superi.

– Mai stai vreo două minute. O să-și rupă legăturile și va naviga liber.

Linda îl privi nelămurită. El se uita spre cer. În clipa aceea, luna, aparent mai mare decât o văzuse vreodată, se ridică deasupra copacilor, scăpând parcă din mrejele lor, și porni pe cerul întunecat și catifelat, descriind un fel de potecă argintie pe suprafața mării,

vizibilă printre pomi.

Andreas râse scurt, de parcă ar fi fost prins jucându-se.

– Spectacolul s-a terminat, spuse el. Apoi se ridică și o ajută și pe ea. Atingerea mâinilor lui calde îi provocă un șoc electric de care el era perfect conștient. Puțin răgușit, Andreas spuse:

– Mâine, va trebui să mă duc la Atena destul de devreme. Probabil am să plec înainte să te trezești. Oricum, ne vom revedea mâine-seară.

Vorbele rupseseră vraja.

– Noapte bună, domnule D... Andreas.

– Noapte bună, Linda.

Traversă sufrageria și urcă scara spre propria cameră. Espasia se făcuse nevăzută, dar pe noptiera ei era aprinsă o veioză. Aruncă o privire în camera lui Nickie și constată mulțumită că dormea profund. Apoi se pregăti de culcare. Era foarte cald, așa că apelă fără tragere de inimă la una din cămășuțele de noapte ale Juliei, o bucată de mătase de culoarea fildeșului. Își întinse membrele ostenite sub cearșafurile răcoroase și cugetă la întâmplările zilei.

Una peste alta, își spuse ea, lucrurile merseseră mai bine decât ar fi fost de așteptat. Ea și cu Nickie scăpaseră de pericol și erau departe de Anglia, fără ca cineva să știe unde. Andreas Duncan reprezenta elementul neprevăzut. Fusese absolut neașteptat. Ager și ostil, dar numai față de tipul de femeie pe care-și imaginase că-l reprezenta ea.

Mâine, avea să-i scrie Juliei, s-o asigure că totul era în regulă, deocamdată. Nu că soră-sa ar fi fost neliniștită. Probabil era convinsă că Linda se va descurca, așa cum făcuse întotdeauna.

În mintea ei se amestecau anxietăți, ușurare temporară și o necunoscută senzație de emoție, care o ținură trează mult timp.

***

A doua zi, se trezi înainte de ora opt. Mai rămase câteva clipe în pat, savurând confortul, înainte ca panica s-o aducă brutal la realitate. Privea împrejur, la cameta luminoasă, frumos mobilată și se întreba cum naiba va reuși să se descurce în situația în care se vârâse. Cu gura uscată, simți că n-avea cum să mai rămână în pat. Coborî și îmbrăcă halatul Juliei, îndepărtând din ochi părul auriu, strălucitor.

Se apropie de fereastră și privi afară. Marea părea acoperită cu o bură cețoasă, mângâiată de razele soarelui. Câteva bărci pescărești se zăreau în golf, cu pânze ruginii sau de un alb strălucitor. La ora aceea, aerul era răcoros și umed.

Dedesubt, pe alee, aștepta mașina lui Andreas, iar ea se retrase puțin să nu fie observată. În clipa aceea, se auzi o bătaie la ușă, iar ea se repezi să deschidă, fără să se gândească.

Andreas stătea în prag. Privind-o, se încruntă ușor, iar Linda își aminti, îngrozită, că nu purta obișnuitele ei pijamale. Nu se vedea decât o bucată de satin care i se lipise de trup, lăsând expuse picioarele lungi, acentuând ceea ce de fapt ar fi trebuit să ascundă. Și Andreas observă claia de păr mătăsos, împrejurul figurii încă somnoroase.

Linda încercă să-și strângă veșmântul la piept.

– Scuză-mă, se bâlbâi ea. Credeam că... poate... Eleni îmi aduce o ceașcă de ceai la pat.

– Nu trebuie să te dai jos din pat ca să-i deschizi. Își recăpătase

stăpânirea de sine. În felul ăsta i-ai anula tot efortul, nu crezi?

Ochii ei căutau ceva cu care să se acopere, dar nimic nu se afla la îndemână.

– Îmi pare rău că te deranjez, continuă el pe un ton înghețat. Speram că te-ai trezit. Sunt câteva rapoarte importante pe care aș dori să le bați la mașină. Aseară am uitat să-ți spun. Ciornele se găsesc pe biroul meu, o să-ți arate Eleni unde.

– Desigur. Mă ocup de ele imediat după micul dejun.

– Îți mulțumesc. Se răsuci pe călcâie, apoi însă reveni spre ea. Oferi o priveliște încântătoare, dar Tomas are uneori de lucru la etaj, iar el nu-i obișnuit cu asemenea manifestări ale personalității.

Cu obrajii în flăcări, Linda închise ușa. Se privi în oglindă, ca să constate ce văzuse el și scăpă un geamăt.

"Încă o notă proastă, fetițo", își zise ea, trântindu-se pe pat și ascunzându-și fața în pernă.

Încă încerca să-și revină după neașteptata întâlnire, când Nickie apăru din camera lui, apoi veni în fugă și sări în pat, cuibărindu-se lângă ea.

Linda îl cuprinse cu un braț și-l trase la piept.

– Bună dimineața, Nickie. Ai dormit bine?

Băiatul căscă lung și se rostogoli în pat.

– Mergem acasă astăzi, Lindy?

– Nu, dragule, sigur că nu. Abia am sosit. Încă n-ai fost pe plajă.

– Putem să mergem acum?

– Mai târziu. Trebuie să lucrez ceva pentru domnul Duncan, dar nu cred să dureze prea mult. Poți să te joci cu Katina deocamdată, iar după-amiază vom merge toți trei la plimbare. Ți-ar plăcea?

– Mami vine astăzi?

– Nu încă. Trebuie să mai stea o timp în Anglia.

Nickie acceptă explicația, iar Linda mulțumi Cerului că seria de dădace îl pregătise cumva pentru prezenta experiență.

Răsună o nouă bătaie în ușă și apăru Eleni, ducând o tavă cu chifle proaspete, gem, cafea, lapte și fructe, pe care o așeză pe masa de lângă fereastră. Linda rămăsese de astă dată prevăzătoare, în așternut.

Nickie sări din pat, entuziasmat, în timp ce ea îi prezenta femeii planul conceput anterior.

– Da, foarte frumos, mergi după-amiază plajă, își exprimă acordul Eleni. Dimineață, Katina mergi cu mine în grădină. Culegem legume pentru cină. Nickie vrea să vină?

Perspectiva părea atrăgătoare pentru copil. Se așezară amândoi la masă, urmărind bărcile de pescuit care traversau încet golful. Când terminară de mâncat, Linda îl spălă și-l îmbrăcă pe Nickie, apoi îl duse la bucătărie.

Le găsi acolo pe Eleni, Espasia și Katina. Le salută, încercând s-o atragă pe fată într-o conversație scurtă, înainte să se îndrepte spre biroul indicat de Eleni.

Măsură din priviri încăperea mobilată cu strictul necesar, apoi găsi cele două rapoarte. Studie scrisul ferm, înclinat al lui Andreas, dar acesta nu-i spuse despre patron mai mult decât austerul birou. Citi lucrările, asigurându-se că pricepea despre ce era vorba. Erau complexe, pline de date statistice și estimări de viitor. Fu străbătută de un fior, imaginându-și-o pe Julie luptându-se cu ele. Însă instrucțiunile lui Andreas erau foarte clare, așa că peste două ceasuri termină, declarându-se mulțumită de rezultat.

Reveni în bucătărie, unde Eleni prepara masa de prânz. Femeia ridică ochii și-i zâmbi Lindei, făcându-i semn spre ușa din spate. Linda ieși într-un patio, în spatele casei, unde Katina și Nickie se

jucau urmăriți de Espasia.

Copiii alergară spre ea și o luară să-i arate grădina din spatele vilei. Printre spaliere, erau o serie de cărări întortocheate, ocolind tufele înmiresmate de trandafiri, ajungând ici la o băncuță rustică, colo la un pâlc de pomi fructiferi – portocali, lămâi, piersici și smochini – la o piscină înconjurată de echipamente moderne, la o grădină de legume, apoi, mai departe de casă, la un versant cultivat cu viță-de-vie. Era o adevărată încântare, iar Linda înțelese sentimentele lui Andreas pentru acel loc.

Întorși acasă, Eleni puse masa în patio, la umbra unui smochin bătrân. Îl chemă pe Tomas și prânziră toți. După masă, copiii se odihniră vreo oră, în timp ce Eleni strângea tacâmurile. Linda se pregătise; un prosop, un roman de duzină, două mistrii și două ghivece, pe post de lopeți și găletușe, luate cu împrumut de la Tomas, toate într-o sacoșă furnizată de Eleni.

Tomas îi conduse până la drumul pe care veniseră ieri, indicându-le poteca spre plajă. Îi atrase atenția că, deși părea calmă, marea poate fi uneori înșelătoare.

Nu era nevoie de avertismente. Linda simțea deja povara responsabilității de a avea grijă de nepoata lui Andreas, ca să nu mai pomenească de Nickie, care avea o fire îndrăzneață și era oricând gata să se aventureze.

Urmară poteca prin desișul jnepenilor, ajungând în sfârșit la micuța plajă, unde vălurele se spărgeau pe nisipul argintiu.

– Oho! exclamă ea. Este de-a dreptul încântător, nu-i așa? Se așeză la umbra unor pini de Alep, care mărgineau plaja în partea de sus. Nickie și Katina își scoaseră încălțările. Linda îi prinse fetei rochița dichisită în chiloți, apoi copiii se apropiară de marginea apei. Ar fi fost grozav dacă lua cu ea și un costum de baie. Se resemnă, își

potrivi ochelarii de soare și scoase cartea din sacoșă, pregătindu-se să facă de pază.

Era o după-amiază minunată. Copiii se zbenguiră cu picioarele în apă, lansară bărcuțe închipuite din bucăți de lemn, apoi se întrecură în construcția de castele de nisip. Diplomatic, Linda evită să declare un învingător. Pe la patru și jumătate, se întoarseră la vilă, obosiți dar fericiți.

Eleni bombăni ceva despre rochița boțită a fetei, dar era vizibil încântată de fericirea copilei. Cei mici se spălară, apoi primiră limonadă și niște prăjiturele delicioase din care picura mierea. Linda îi conduse apoi în sufragerie, iar cei doi se așezară comod lângă ea, pe canapeaua încăpătoare, să asculte o poveste din cartea cu ilustrații pe care o adusese special pentru Nickie.

Katina era încântată să asculte, căci nu prea avusese parte de asemenea distracție. Povestirile simple erau neprețuite în încercarea de a-i ameliora cunoștințele de limbă engleză.

Începând cu ora cinci, Linda constată că aștepta întoarcerea lui Andreas cu un amestec de plăcere și de groază, iar puțin după șase, Karina fu cea care sesiză zgomotul motorului pe alee. Sări în picioare și se repezi pe hol, iar Linda o auzi vorbind grecește. Numele ei apăruse de mai multe ori în relatarea fetei, așa că nu-i rămânea decât să spere că era vorba despre o cronică favorabilă.

Apoi Andreas apăru în prag, tras de nepoată. La apariția lui, atât de dinamică și plină de viață, inima ei înregistră un șoc. Schiță gestul să se ridice, dar Andreas se așeză lângă ea, aparent obosit, luându-și nepoata pe genunchi.

– Ei bine, s-ar părea că ai rupt gura târgului, declară el. N-am mai auzit-o niciodată pe Katina atât de entuziasmată. Înțeleg că ați fost la plajă.

– Sper că nu te deranjează că am luat copiii?

– Nici vorbă. Știu că ești atentă. Marea pare calmă, liniștită, dar există curenți periculoși. Sprânceana ridicată ironic îi demonstra că nu se referea numai la adâncurile mării. Andreas se lăsă pe spătar și oftă. Doamne, bine mai este acasă! Traficul din Atena devine mai diabolic pe zi ce trece.

Continuară să vorbească vreo câteva minute, apoi Andreas se scuză că trebuie să se retragă, să facă un duș și să se schimbe. Când reveni, era îmbrăcat mai neprotocolar, cu niște pantaloni de bumbac și un pulover de lână.

– Mi-am aruncat ochii peste ce ai bătut la mașină. Ai făcut o treabă excelentă. Linda roși.

– Mă bucur că ești mulțumit.

Katina se cocoță pe genunchii lui și-i repetă cuvintele în engleză pe care le învățase, până când Espasia îi luă pe copii la masa de seară.

Rămasă singură cu Andreas, Linda se simți imediat copleșită de timiditate, dar el o ajută să-și revină, povestind degajat evenimentele zilei petrecute la Atena. Conversația continuă pe același ton lejer în timpul cinei. După masă, Andreas o invită la o plimbare pe plajă, arătându-i luminițele diverselor așezări rurale, precum și proiectoarele strălucitoare ale vaselor de pescuit nocturn. Venind vremea culcării, Linda spuse noapte bună și-l părăsi aproape cu părere de rău, amețită și fericită în același timp.

***

A doua zi era duminică, iar Linda se trezi cu gândul că-l va avea la dispoziție o zi întreagă. Gemu rușinată și se rostogoli, ascunzându-și fața în pernă. Cu numai patruzeci și opt de ore în urmă, nu-și dorea decât să se ferească din calea lui cât mai mult.

O bătaie în ușă o anunță pe Eleni, urmată de Katina, îmbrăcată ca de obicei cu o rochiță sofisticată și purtând șosete până la genunchi. Căldura soarelui se simțea deja, promisiunea unei zile foarte frumoase.

Eleni lăsă tava cu micul dejun pe măsuța de lângă fereastră, iar Linda o întrebă:

– Eleni, Katina n-are și haine de zi cu zi? Bune pentru joacă?

Menajera păru surprinsă.

– Domnul Andreas cumpără haine.

– Ah, rochițele sunt splendide, declară repede Linda. Mă gândeam doar că s-ar putea să-i fie prea cald astfel îmbrăcată. Ieri, s-a murdărit pe plajă. Probabil sunt greu de spălat și de călcat.

– Nu mă deranjează spăl și calc, insistă Eleni cu încăpățânare. Asta menirea mea.

– Înțeleg că nu te deranjează, spuse Linda. N-ar fi trebuit să-mi vâr nasul. Dar cred că s-ar simți mai bine într-o bluză și pantaloni scurți. Cam ce poartă și Nickie de obicei.

Katina devenise atentă la discuție.

– Îmi plac hainele lui Nickie. Pot să primesc și eu bluză cu mânecă scurtă, Eleni?

– Nickie are și lucruri care-i sunt prea mari. Katina le-ar putea proba. Ca să aibă în ce să se joace. Apoi va îmbrăca din nou rochița minunată la masa de prânz.

Eleni ezita, iar Nickie își făcu apariția, căscând somnoros, deschise sertarul și începu să-și ofere hăinuțele.

Linda alese o pereche de pantaloni scurți galbeni și un tricou în dungi abe și galbene, special cumpărate de Julie pentru călătorie. Nickie era mare pentru vârsta lui, iar Katina cam micuță pentru a ei, iar Julie, prevăzătoare, luase o măsură mai mare.

– Ce spui de astea? întrebă Linda, ridicând obiectele și așteptând aprobarea femeii.

Eleni nu părea prea convinsă, dar Katina se grăbi să-și scoată rochița, urmată de o dublură la fel de elaborată și să îmbrace hăinuțele oferite.

Era o adevărată transformare. Hainele îi erau pe măsură, iar nuanța de galben se potrivea perfect cu tenul ei palid. Cu degete experte, Linda prinse buclele bogate ale fetei într-un fel de coc, în vârful capului.

Zâmbetul aprobator al menajerei continua să fie marcat de nesiguranță.

– Foarte drăguț, dar ce zice domnu' Andreas?

Linda înghiți în sec. Și ei îi trecuse prin minte întrebarea.

– Nu-ți face griji. Sunt sigură că va pricepe, hainele astea sunt mult mai potrivite pentru joacă. Am să-i spun că a fost ideea mea.

Eleni se întoarse la bucătărie, lăsând-o pe Katina să facă piruete în fața oglinzii, în timp ce Linda și Nickie își savurau micul dejun.

Pe urmă îl spălă pe băiat și-l îmbrăcă, alese pentru sine o rochie de bumbac în nuanța merelor verzi și, ținându-i de mână pe copii, coborî în grădină.

Andreas își făcu apariția aproape de ora prânzului. Linda își petrecuse dimineața într-un mod plăcut, citind lângă piscină, sau alăturându-se copiilor în joaca lor neobosită, prin cotloanele și ungherele grădinii, care părea concepută pentru așa ceva.

Așezată în șezlong, simți că ceva se interpusese între ea și soare,

umbrind-o. Ridică mâna streașină la ochi. În fața ei se afla Andreas, purtând un halat de baie scurt, care-i lăsa la vedere picioarele musculoase și bronzate.

Ciudat de vulnerabilă, întinsă în fața lui, Linda sări în picioare, dar Andreas îi făcu un semn să se relaxeze, zâmbind.

– 'Neața. Avem timp de o baie, înainte de masa de prânz. Vrei să mă însoțești?

Linda scutură din cap, cu vizibil regret.

– Îmi pare rău, dar am uitat să-mi iau costumul de baie.

– Nu putem accepta așa ceva! Am s-o sun pe una dintre verișoare, s-o rog să-ți cumpere unul de la Atena.

– Foarte amabil din partea dumitale. Și ieri i-am regretat lipsa, când am fost la plajă.

El se îndepărtă și își lăsă halatul la celălalt capăt al piscinei; Linda îl urmărea printre gene, admirându-i trupul puternic, înainte ca el să sară în apă. Înota cu mișcări lenețe, iar picăturile de apă sclipeau pe pielea lui întunecată. Linda era mișcată de senzualitatea stăpânită a mișcărilor lui. După câteva clipe, Andreas ieși din apă și se așeză lângă ea, pe marginea piscinei.

– Unde sunt copiii?

– Se ascund printre spaliere. Li se aud glasurile.

– Ah, într-adevăr. Se întoarse în direcția respectivă, exact în clipa când Katina și Nickie apărură. Față de aspectul obișnuit, fetița era în picioarele goale și mânjită pe față. Linda fu descurajată de expresia mânioasă apărută pe chipul lui.

– Pe Nickie îl recunosc, dar cine-i băiețoiul celălalt?

Linda încercă o explicație bâlbâită, dar Katina traversă în fugă patioul și se aruncă în brațele unchiului.

– Eu sunt, Katina! strigă ea, entuziastă.

Andreas o îmbrățișă și se întoarse spre Linda, a cărei explicație tematoare continuă șoptit. Privirea lui era imposibil de descifrat, dar mânia părea să-i fi dispărut de pe chip.

– Îmi pare rău că nu ești de acord, încheie ea, obosită.

Nu-i răspunse, dar se adresă Katinei:

– Ei bine, s-ar părea că este nevoie de niște apă. Se lăsă să alunece în piscină, cu fata în brațe, până ce apa îi ajunse până la brâu..

Katina țipa ,în extaz. Nickie ar fi vrut să li se alăture, iar toată scena se încheie cu Andreas ducând câte un copil sub fiecare braț, înaintând în apă, până ce ambii erau complet uzi.

Restul zilei decurse la fel de plăcut. După masă, copiii se culcară, iar Linda avu de lucru vreo oră, în birou, cot la cot cu Andreas. Apoi coborâră toți pe țărmul mării, iar după ce copiii fură culcați, cinară și ascultară muzică.

Capitolul 5

Săptămâna următoare, rutina se repetă, cu mici schimbări. Andreas pleca devreme la Atena, lăsându-i câte ceva de lucru. Uneori termina într-o jumătate de ceas, alteori trebuia să trudească trei ore încheiate. Dar de fiecare dată patronul își exprima aprecierea pentru calitatea muncii ei.

Tot mai des se surprindea așteptând cu nerăbdare întoarcerea lui din oraș, seara. Dacă întârzia, se simțea neliniștită, pradă scenariilor imaginare.

Apoi, când apărea, urma rutina intimă a cinei în doi, a cafelei savurate sub lumina lunii, a audițiilor muzicale și a plimbărilor târzii pe plajă. Dar mereu exista un fel de tensiune – în mod sigur și el o resimțea – subminând senzația confortabilă. Noaptea, când se retrăgeau fiecare în propria cameră, Linda era convinsă că și el simțea aceeași lipsă de tragere de inimă.

În timpul liber, mergea cu copiii la plajă, sau explorau împrejurimile. Katina înregistra progrese poticnite la engleză. Se atașase de Linda și era mult mai lipicioasă ca Nickie, care părea să-și fi uitat aproape complet mama.

O neliniștea faptul că fetița părea să acorde prea multă importanță unei relații temporare, care i-ar fi putut provoca suferință apoi. Se întreba cât de des își vedea propria mamă, dorind să aibă curajul să abordeze subiectul cu Andreas.

Lucrurile se limpeziră joi după-amiază, în timp ce Linda citea copiilor o poveste despre ziua de naștere.

– Ziua mea este săptămâna viitoare! exclamă Katina. Împlinesc șase ani!

– Nu mai spune, drăguță! Știi în ce zi?

– Vineri... cred, replică fata, nesigur.

– Va trebui să mă informez. Poate că vom organiza o mică petrecere, continuă ea. Ce anume ți-ai dori cel mai mult de ziua ta?

Fata se gândi puțin.

– Aș vrea să vină mama.

Linda fu profund mișcată, dar în privința asta nu-i putea promite nimic. Așa că o îmbrățișă și își spuse că trebuia să treacă peste orice rezervă și să discute problema cu Andreas. Poate respectul câștigat îi va permite să abordeze o temă ce părea să-i stârnească irațional mânia.

Greșea amarnic. Poate nu găsise cel mai bun moment, căci în seara aceea Andreas părea mai extenuat ca de obicei, dar îndată ce deschise subiectul, în ochii lui apăru o expresie prudentă.

Îi amintise că se apropia ziua Katinei, iar el replicase că nu uitase nicio clipă și că pregătise deja un cadou pentru ocazie.

– Mă întrebam ce i-aș putea dărui eu, continuă Linda.

– Grea problemă, are practic tot ce-i trebuie.

Sângele îi năvăli în obraji. Katina era departe de situația de a avea tot ce-i trebuie unui copil, după părerea ei. Vorbi înainte de a se putea controla.

– Dorește ca mama s-o viziteze de ziua ei.

Andreas lăsă jos furculița.

– Ce vrea? întrebă el, iar calmul lui era de-a dreptul alarmant.

Își umezi buzele.

– Mi-a spus că i-ar plăcea să vină mama ei, repetă Linda, cu glas tremurător. Andreas își reluă furculița și se concentră asupra farfuriei.

– Nici nu poate fi vorba, declară el sec.

Împotriva propriului impuls înțelept de a abandona tema, Linda își adună curajul și insistă:

– De ce nu poate fi vorba?

– Asta nu te privește, nu-i așa? Te rog să nu te amesteci în problemele familiei mele.

– Nu mă...

– Negi că tu i-ai dat ideea?

– Sigur că da! protestă Linda cu aprindere. Nu-i deloc anormală, astfel încât să fie nevoie să i se sugereze. Este cea mai firească dorință.

– Așa o fi, dar reprezintă o relație pe care m-am străduit din răsputeri s-o descurajez. Observă atitudinea ei șocată și ridică glasul. Nu încerca să mă determini să mă consider o brută! În ce fel este diferită situația lui Nickie de a Katinei? L-ai lipsit de tată, urmărind fără îndoială avantaje egoiste. Dar nu-mi pasă, eu nu m-am amestecat în problemele tale.

Acuzația avu darul s-o reducă la tăcere. Deschise gura să nege, dar nu avea la îndemână nicio apărare credibilă.

Lacrimile îi umplură ochii și simți un nod în gât. Împinse farfuria din fața ei.

Expresia lui se îmblânzi puțin.

– Îmi pare rău pentru acest dezacord. M-a încântat felul cum te-ai purtat cu Katina. Poate n-am fost de acord chiar cu toate, dar fericirea ei depășește orice considerente. Însă în problema asta nu mă voi lăsa contrazis. Îți spui părerea într-o situație pe care n-o cunoști.

Îi stătea pe limbă să protesteze din nou, dar nu mai avu curaj. Spuse totuși, tremurat:

– O singură problemă – mi-e teamă că se atașează prea mult de mine.

Andreas ridică din nou ochii. În lumina lumânării, părul ei părea un halou auriu, iar ochii erau suspicios de strălucitori; expresia ei era neobișnuit de descurajată.

Vorbi cu oarecare asprime.

– Ușurezi asta prin atitudine.

Linda roși din nou, dar în clipa aceea intră Eleni. Simțind tensiunea din cameră, se uită de la unul la celălalt, apoi servi desertul și se retrase fără o vorbă.

După întrerupere, continuară cina în liniște, până când Andreas spuse, împăciuitor:

– Doi dintre verii mei vin sâmbătă, să-și petreacă weekendul aici. Vor aduce daruri pentru Katina și un costum de baie pentru tine.

– Cei mai vârstnici?

– Da. Gregori și Ariadne. Îi împinge curiozitatea să te cunoască.

Inima ei înregistră o sincopă. Se putea lipsi cu ușurință de prea multă curiozitate. Însă se mulțumni să spună:

– Și mie îmi va face plăcere să-i cunosc.

– Speram ca și cei trei mai tineri să vină, ca să participe la o mică sărbătorire a zilei de naștere a Katinei, dar nu sunt disponibili. Va trebui să organizăm un picnic pe plajă, sau ceva de genul acesta, dar

trebuie să te avertizez: Gregori va avea în minte un singur mod de a-și petrece timpul.

– Adică? Ridică spre el o privire întrebătoare.

– Tu vei fi obsesia lui, dragă Linda. Gregori este un tânăr ușor de impresionat. Ah, sunt sigur că ai să te descurci, dar nu te-aș sfătui să apari în lenjerie în fața lui!

– Nu face parte din obiceiurile mele! izbucni Linda, și atmosfera deveni din nou încordată.

De astă dată nu apărură semne de împăciuire, iar Linda se retrase înainte de cafea, declarând că avea de scris niște scrisori.

Ajunse în dormitor, nefericită și temătoare. Scena cu Andreas o afectase profund. Se lăsase cucerită de manierele curtenitoare și de sensibilitatea lui aparentă, uitând aproape complet de cruzimea personalității lui. Iar sosirea celor doi veri îi provoca o senzație de stânjeneală, mai ales după avertismentul lui Andreas.

Suspină și scoase trusa de scris, pregătindu-se s-o implore pe Julie să-și lămurească situația, astfel încât să scape de vila Minerva și de personajele locului.

***

A doua zi, după sosirea celor doi, nu-i trebui prea mult să constate că temerile ei erau justificate. Atât Gregori, cât și sora lui își manifestară interesul privind prezența ei la vilă.

În privința Ariadnei, mobilul era cât se poate de clar pentru Linda, din prima clipă. O mașină sport intrase pe alee. Auzind-o, Linda fugise la fereastră și ajunsese la timp să-i observe pe tinerii

ocupanți.

Semănau. Bruneți, frumoși, cu bucle închise la culoare, cu ten auriu și ochi mari, negri. Tânărul purta pantaloni strâmți din denim și o cămașă albastră; fata avea o rochie albă și sandale ușoare. Își ridicase ochelarii de soare în creștetul capului.

Andreas ieșise din casă, iar fata i se repezise în brațe. Îl sărutase prelung, direct pe buze, iar Linda simțise o înțepătură în inimă. Andreas își îmbrățișase și vărul, apoi toți trei intraseră în casă, dispărând din raza ei vizuală.

Linda își pierdu timpul prin cameră, deranjată de căldura cu care Andreas își întâmpinase rudele și stânjenită de propria reacție. Apoi auzi vocea lui Nickie, sporovăind neinhibat cu nou-veniții și se temu de o eventuală scăpare indiscretă, așa că se grăbi să coboare.

Intră în camera de zi și-i găsi pe Nickie și pe Katina bucurându-se de atenția Ariadnei Katrakis, care stătea neglijent pe canapea, expunându-și picioarele cu un aer cam plictisit.

Andreas vorbea cu Gregori, lângă fereastră. Se întoarseră imediat spre ea. Linda îmbrăcase o rochie galbenă de bumbac, mulată în partea de sus și amplă la poale. Gregori o privi de sus până jos, apreciativ.

– Ei bine... murmură el în cele din urmă. Nu mai are rost să ne întrebăm unde te-ai ascuns în aceste ultime seri, Andreas, diavol bătrân ce ești! Se apropie agale de Linda, fără s-o scape din ochi nicio clipă, iar ea simți că roșește în fața atitudinii lui îndrăznețe.

– Linda, spuse Andreas, aceștia sunt verișorii mei, Ariadne și Gregori. Secretara mea, Linda Blair. Nici el n-o scăpa din priviri.

– Secretară? Tonul lui Gregori era ironic. Luă mâna Lindei. Aveam impresia că sunt suficiente secretare la firmă. Oare aceste creaturi încântătoare mișună prin preajmă doar pentru încântarea

mea?

– Nu, replică Andreas. Deși aparent atât tu cât și ele păreți să aveți această impresie. Oricum, indiferent ce alte talente ar avea, niciuna nu-i capabilă să transcrie și să dactilografieze într-o engleză acceptabilă.

– Așa că ai adus-o pe Linda din birourile londoneze? Ciudat, niciodată n-am văzut una ca ea, când am trecut pe acolo.

– Linda nu este angajata noastră la Londra.

– Atunci... unde ai găsit-o? Ariadne se ridicase, arătându-și interesul. Accentul ei era mult mai puternic decât al fratelui și, voit sau nu, intervenția ei suna mai neprietenos.

Linda își retrase cu hotărâre mâna.

– Am răspuns unui anunț în ziar, domnișoară Katrakis, spuse ea.

– Nu-l cunoșteai pe Andreas dinainte? întrebă Ariadne, privind-o printre gene.

– L-am întâlnit prima oară la aeroport.

Ochii fetei se întoarseră scurt spre Nickie.

– Este copilul tău?

– Într-adevăr, murmură Linda, rugându-se ca Nickie să nu aleagă tocmai clipa aceea pentru a o contrazice.

Ariadne îl supuse unei cercetări mai lungi și declară:

– Arată ca un copil grec.

Gregori își lăsă capul pe spate, arătându-și dinții ameținător de albi și izbucnind în râs.

– Dragă surioară, ce vrei să spui?

Linda roși puternic.

– Nickie nu este grec, reuși ea să îngaime.

– Iar voi aveți niște maniere groaznice, interveni Andreas. Spre surprinderea ei, îi luă mâna și o strânse amical. Linda – care-mi era

complet necunoscută – este aici ca urmare a unei conspirații puse la cale de tata și de doamna Mac. Are sarcina să pună ordine în corespondența mea în limba engleză și în același timp, de a îmbunătăți engleza Katinei, lucru pe care-l face cu aceeași eficiență.

Impresionată de sprijinul primit, Linda îi aruncă o privire recunoscătoare, care nu scăpă Ariadnei. Grecoaica întrebă, bosumflată:

– Și cât stă?

– O să rămână atâta timp cât vreau eu, replică Andreas. Doamne păzește, ce naiba te-au învățat în școlile alea cu pretenții? S-ar părea că ai nevoie urgentă de serviciile Lindei.

Ariadne se ridică de pe canapea se apropie de Andreas, îi înconjură gâtul cu brațele, ridicându-se pe vârfuri și depunând un sărut pe ureche.

– M-au învățat să fiu o adevărată soție de grec, dragă Andreas, gânguri ea.

Andreas îi îndepărtă brațele cu fermitate, eliberându-se.

– Mă bucur enorm să aud așa ceva. Dar s-ar putea ca viitorul tău soț să-și dorească să fi depășit nivelul grădiniței.

Nedorind să-și atragă dușmănia tinerei, Linda încercă să detensioneze atmosfera.

– Engleza domnișoarei Katrakis este mult mai bună decât greaca mea.

Ochii lui Andreas se îndreptară spre ea.

– Dar tu, draga mea Linda, ești în Grecia de numai câteva săptămâni, n-ai beneficiat de mai mulți ani de școală scumpă. Și indiferent dacă ne place sau nu, engleza, nu greaca, este recunoscută drept lingua franca a lumii civilizate.

Nickie întrerupse tăcerea tensionată.

– Lindy, omul acela a venit cu o mașină grozavă. Uite! O trase spre fereastră, de unde se zărea automobilul sport. Uite, Lindy, nu-i așa că-i frumoasă?

Gregori se apropie.

– Băiatului îi plac mașinile? Avea ochi căprui și o privea cu căldură. Nu vreți să facem o plimbare?

– Da, da! sări Nickie, încântat. Spune da, Lindy!

– Da, da! i se alătură și Katina, fără să știe exact despre ce era vorba, dar sigură că însemna distracție.

– Sunt sigură că cei mici ar fi încântați, răspunse ea rezervat, iar Gregori se străduí să-și ascundă dezamăgirea în fața zâmbetului sarcastic al lui Andreas.

Ariadne o privea în continuare ca și când încerca să-și lămurească poziția ei în casă. Pentru moment, păru să amâne problema și anunță:

– Mă duc să înot puțin, înainte de prânz. Vii cu mine, Andreas?

– Bună idee. Hai să facem o partidă de înot. Sper că n-ai uitat să aduci costumul de baie pentru Linda.

Ariadne își duse palma la gură, simulând că uitase.

– Ah, îmi pare rău! Am avut o săptămână de coșmar.

Era cea mai proastă prefăcătorie pe care o văzuse vreodată Linda și i se păru imposibil ca Andreas să nu-și dea seama. Desigur, părea supărat.

– Ariadne, este de-a dreptul înnebunitor! Linda așteaptă de o săptămână să poată intra în piscină.

Ochii enormi ai fetei se umplură de lacrimi.

– Îmi pare rău, Andreas...

– Nu mie trebuie să-mi ceri scuze, ci domnișoarei Blair. N-ai vreun costum de baie în plus, să-i împrumuți?

– N-am adus decât unul, șopti Ariadne.

– Nu-i nimic, se grăbi Linda să-i asigure. Oricum, trebuie să stau cu ochii pe copii.

Andreas nu părea să se fi calmat. Se întoarse spre Gregori.

– Dar tu, nu vii cu noi?

Tânărul răspunse, cu un rânjet:

– Eu am să stau cu ochii pe Linda.

Andreas ezită puțin, gata parcă să se răzgândească, dar Ariadne îl prinse de braț și-l trase afară.

– Ce pereche încântătoare, remarcă Gregori. Se potrivesc, nu crezi?

Linda îl privi, nesigură. Pentru ea, Andreas și Ariadne nu păreau deloc potriviți. Andreas era un bărbat cultivat și inteligent, un om de lume. Din prima impresie, Ariadne nu era decât o fătucă alintată și prostuță, nici pe departe atât de naivă cum credea probabil Andreas.

– Nu ești de acord? insistă Gregori, urmărind-o cu atenție. Andreas este o brută splendidă, iar soră-mea e foarte drăguță, nu?

– Într-adevăr, este. Foarte frumoasă. Linda evită orice comentariu asupra primei părți a enunțului, iar Nickie începu din nou:

– Lindy, putem să mergem la plimbare cu mașina lui?

– Nickie, acesta este domnul Katrakis și este politicos să-i spui pe nume, spuse ea cu o privire de scuză spre bărbat. Iartă-l, este cam prea entuziast...

– Mai bine mi-ar spune Gregori. Domnul Katrakis este cam greu de pronunțat. Ei bine, ce părere ai? Putem să mergem de-a lungul coastei, până la Kastri, și să ne întoarcem până la prânz.

Linda ezită, dar nu găsi un motiv serios pentru a refuza invitația, mai cu seamă sub privirile nerăbdătoare ale celor mici. Îi ajută pe cei

doi să se urce pe bancheta din spate, avertizându-i să nu se ridice în picioare, apoi luă loc lângă șofer.

Gregori întoarse mașina, descriind un semicerc strâns și acceleră de-a lungul aleii, iar Linda întinse o mână peste spătar, să-i țină pe copii.

– Nu-ți place viteza? întrebă zâmbind Gregori.

– Nu despre asta este vorba. Mă îngijorează copiii.

– Lor le place la nebunie!

Figurile încântate ale celor doi îi demonstrau că avea dreptate.

– Chiar și așa, insistă ea, nu vreau să-i văd zburând din mașină. El zâmbi și reduse puțin viteza, iar ea avu răgazul să admire peisajul. Spre stânga, terenul urca progresiv de la malul mării, acoperit cu un covor gros de narcise galbene și cu măslini. Spre dreapta, se întindea un promontoriu presărat cu pini. Printre copaci, Linda zărea marea azurie, pe care se deplasau bărci pescărești și, mai aproape, o înșiruire de plaje ademenitoare.

Trecură pe lângă câteva vile micuțe, flancate fiecare de propria plantație de lămâi și prin fața unor case simple, unele acoperite de iederă, sau aflate la umbra unui smochin uriaș, toate proaspăt zugrăvite în alb și dispunând de grădini de legume foarte bine îngrijite.

Nu se prea vedeau semne de viață. Ocazional, în câte o grădină, o siluetă îmbrăcată în negru se oprea din lucru, urmărind mașina. La poalele dealului se zăreau câteva capre. Un copil își mâna măgărușul pe marginea drumului, îndemnându-l fără mare tragere de inimă cu lovituri de băț.

Peste vreo zece minute, atât locuitorii cât și casele se îndesiră brusc. Trecură pe lângă o stație de îmbuteliere căzută în paragină și prin fața unei taverne, în fața căreia câțiva bărbați participau la un

joc. Un șir de căsuțe anunțau orășelul, femeile stăteau la bârfă în grădini, iar copiii și câinii se zbenguiau fără astâmpăr.

Gregori depăși o curbă, apoi opri. Orășelul era constituit din câteva case grupate în preajma pieței centrale. În mijloc era o fântână, sub un platan, iar femeile care-și așteptau rândul, constituiau o scenă aproape biblică.

– Kastri! anunță Gregori.

Linda coborî și-i ajută și pe copii. Privind împrejur, constată că era subiectul atenției generale. Femeile îi zâmbeau amical, fără să piardă vreun detaliu de îmbrăcăminte. De nicăieri parcă, niște copii se apropiară, curioși.

– Kaliméra, spuse Gregori, făcându-le semne cu mâna. Se purta ca un lord feudal față de proprii țărani iobagi, își spuse Linda.

Câteva găini costelive, care ciuguleau pământul bătătorit din mijlocul pieței atraseră atenția lui Nickie. Erau o noutate, iar ele îl încântară bătând din aripi și cotcodăcind. Întâi precaut, apoi tot mai curajos se avânta în direcția lor, urmat de Katina și de restul copiilor.

Gregori o prinse de braț și o trase mai aproape, pornind să dea ocol pieței. Nu erau multe lucruri interesante de văzut: orășelul reprezenta o entitate imposibil de divizat în componente. Nu era o expoziție, ci un loc unde să trăiești și să muncești.

Unele căsuțe erau ceva mai mari, sau mai bine întreținute. Într-una din ele funcționa magazinul, cum spunea firma de afară, ținând loc și de oficiu poștal.

Linda zări înăuntru, îngrămădite pe dușumea, diverse bunuri. Cazmale și furci, săpăligi, greble și ciururi.

Terminară turul ajungând în fața unei kafenion, o încăpere spațioasă, deschisă spre stradă, cu o tejghea lungă, plină de sticle și pahare. Vreo duzină de bărbați, în general vârstnici, stăteau pe

băncile de lângă pereți și beau cafea. Afară, la umbra unui platan, fuseseră plasate două măsuțe înconjurate de scaune.

Gregori îi împinse spre una din mese și aproape inediat își făcu apariția un bărbat cu o mustață impresionantă.

Gregori comandă cafele pentru Linda și pentru el și suc de fructe pentru copii.

– Sunt numai bărbați, șopti ea, privind în kafenion. Într-o cafenea din Anglia ai să găsești mai ales femei.

– În Grecia, femeile n-au timp de pierdut la cafea, spuse Gregori. Totuși, poți constata că niciuna dintre femeile de la fântână n-a mișcat un deget de la sosirea noastră, numai gura n-are odihnă.

Veniră cafelele, dulci și tari, servite în ceșcuțe, alături de pahare cu apă rece; Linda se așeză mai comod și savură lichidul fierbinte, aromat, admirând priveliștea.

Numai privirea insistentă și cercetătoare a lui Gregori, atât de asemănătoare cu a fraților Mancini, îi strica plăcerea. El își trase scaunul mai aproape și-i prinse între degete o șuviță de păr de la ceafă.

– Spune-mi, Linda, începu el. Unde ți-e soțul? Ce fel de bărbat e acela care-ți permite să trăiești cu altul?

Linda se eliberă smucit.

– N-am de dat socoteală nimănui. Și nu trăiesc cu vărul tău în sensul sugerat, după cum știi foarte bine.

– Într-adevăr, ca să fiu cinstit, nu-l văd pe Andreas mulțumindu-se cu așa ceva. Are principii prea stricte. Probabil se păstrează imaculat pentru mama viitorilor lui prunci.

– N-a fost căsătorit niciodată? întrebă Linda, neputând rezista curiozității. Încercase să vorbească degajat, deși știa că era inutil, cu un interlocutor atât de ager.

Fără discuție îi ghicise interesul, dar se mulțumi să răspundă:

– Nu. Dacă s-ar fi căsătorit vreodată, puteai paria că ar fi fost încă însurat. Andreas nu crede în eșec – în căsătorie, sau orice altă întreprindere. Mai ales după exemplul furnizat de Robert și de Susan.

– Susan? întrebă Linda, aruncând o privire spre Katina. Dar fetița își terminase sucul și se ascundea de Nickie. Mama Katinei?

– Da. Dacă Robert n-ar fi murit, aproape sigur urma un divorț. Și în cazul lor, până și Andreas ar fi fost de acord.

– Și ce importanță avea părerea lui Andreas?

Gregori păru surprins de întrebarea ei.

– Păi, este importantă pentru companie. Este o afacere mare, cu foarte mulți bani. Nu este ceva lipsit de rațiune. Ochii lui căprui o priveau sugestiv. Să presupunem că un Katrakis – sau un Duncan – are o soție infidelă, care-i face un urmaș – un moștenitor al imperiului – care de fapt n-are sânge Katrakis.

– Groaznic! spuse Linda sec. Iar Andreas considera că aceasta era situația în cazul Susanei?

– Ah, n-aș merge atât de departe! Numai că niciodată n-a privit-o cu ochi buni.

– Ce avea împotriva ei?

– Ei bine, era – cum spuneți voi englezii – nestatornică. Îi plăceau petrecerile, distracția...

– Dar Gregori, interveni Linda, ție nu-ți plac petrecerile și distracția?

Gregori era uimitt.

– Dar era femeie! O femeie măritată.

– O englezoaică, zâmbi trist Linda.

– Asta nu i-a fost de folos. Experiența lui Andreas cu fetele din

Anglia a cam lăsat de dorit.

– Zău? Linda luă o gură de apă. Și a avut multe experiențe?

– Mă îndoiesc. Dar are ochi de văzut. Vara, plajele sunt pline de ele și de amicii lor. Prin corturi se aude perfect. Localurile de noapte din Atena sunt pline de asemenea femei; beau prea mult, agață bărbați.

Asta are darul de a-l oripila pe Andreas.

Și pentru Linda o asemenea purtare nu era admisibilă, dar se simțea datoare să-și apere conaționalele.

– Se pripește cu concluziile.

Oricine mai scapă frâul în vacanță, după douăsprezece luni de muncă grea. În ce-i privește pe cei din campinguri, de unde știe că nu-s căsătoriți?

– Ți-am explicat doar ce simte el. Nu-i un om tolerant.

– Niciodată n-am mai auzit ceva atât de deplasat, izbucni Linda. Își luă poșeta, pregătindu-se de plecare.

Gregori o prinse de mână, oprind-o.

– Dar de ce ești atât de pornită? Față de tine, Andreas se poartă curtenitor. Ești desigur bine plătită. O observa cu mare atenție. Ce altceva mai contează?

Într-adevăr, ce anume? De ce se simțea gata să izbucnească în lacrimi? "Fiindcă doresc să mă placă, să mă respecte", admise ea în gând. Apoi, ridică bărbia și spuse:

– Ai dreptate, nu contează. Condițiile de angajare sunt excelente.

Își smulse mâna, îi chemă pe copii și porni spre mașină.

Gregori o urmă.

– De ce pierdem vremea vorbind despre Andreas? Eu nu-i semăn. Sunt mult mai deschis. Mă simt foarte bine cu femeile din

Anglia,cu felul lor prietenos de a fi, cu lipsa lor de inhibiții...

– De care ești gata să profiți, ca apoi să le disprețuiești pentru asta! replică Linda. Îi urcă pe cei mici în mașină și-i urmă. Gregori se sui la volan, trântind portiera cu un mormăit și se întoarseră la vila Minerva într-o tăcere încordată.

Capitolul 6

Însă până acasă, Gregori își regăsi optimismul. O victorie prea facilă nu i-ar fi adus nicio satisfacție. Prada care-l amăgea o timp era cea mai râvnită. Îl ridică pe umeri pe Nickie, ducându-l dincolo de portic, iar Linda și Katina îl urmară.

O gustare rece era deja servită pe o masă așezată lângă piscină. Ariadne se întinsese într-un șezlong, purtând un bikini foarte sumar, iar Andreas tocmai revenea din casă, în pantaloni scurți, albi, și o bluză albastră. Îi observă cu o ridicare de sprânceană, ușor ironic.

– V-am pregătit prânzul, declară el. V-ați simțit bine?

– Grozav! exclamă Gregori cu un entuziasm exagerat, după părerea Lindei. Cred că am să mai rămân câteva zile. Mi-ar prii o pauză departe de oraș.

– Abia te-ai întors din excursia la munte, interveni Andreas. Și cum se va întoarce Ariadne la Atena?

– Poate să meargă cu tine, luni dimineață.

Se lăsă tăcerea, în timp ce se înfruptau din felurile pregătite. Andreas era prost dispus; probabil o credea pe ea responsabilă pentru decizia lui Gregori de a mai rămâne la vilă. Umplu paharele și declară:

– Îmi pare rău, dar avem nevoie de tine, Gregori.

Tânărul părea gata să protesteze, dar observă expresia de neclintit a lui Andreas. Se strâmbă și se apropie de urechea Lindei. Așa-zisa lui șoaptă putu fi auzită de toată lumea.

– Nu-i nimic, mă întorc săptămâna viitoare și o să ne distrăm atunci.

Linda se retrase brusc și se concentră asupra hrănirii lui Nickie.

Imediat după ce terminară masa, îl duse pe băiat în cameră, pentru un pui de somn, iar ea se întinse în pat, cu o carte în mână. Era mai sigur să se țină departe de ochii lumii, un timp. Andreas se arăta deranjat s-o vadă cu Gregori – poate se temea ca nu cumva încă un membru al familiei să cadă victimă unei englezoaice intrigante.

Cât despre Ariadne, dacă ar fi petrecut mai multă timp în compania tinerei, probabil i-ar fi fost tot mai greu să-și păstreze cumpătul. Oare chiar fusese pregătită special, ca să-i devină soție lui Andreas? Sub aspect material, probabil era perfectă, provenind din același mediu, ba chiar din aceeași familie, dar atitudinea ei copilărească, limitată, va fi oare satisfăcătoare? Pe de altă parte, poate că el exact asta căuta – lutul din care să-și modeleze soția perfectă pentru gusturile lui.

Suspină și se întoarse cu atenția la carte, încercând să-și abată gândurile. Când îl auzi pe copil foindu-se, îl scoase din casă pe tăcute, fără știrea familiei și, ocolind piscina, porniră spre plajă.

***

Se întoarseră de la plimbare exact în momentul când Eleni aducea cafele pe masa de lângă piscină. Ariadne și Gregori se întinseseră în șezlonguri. Andreas nu era acolo.

Linda acceptă o ceașcă de cafea și se așeză la umbra unui leandru, iar Nickie primi suc de portocale și o prăjitură. Spre neplăcerea ei, Gregori se apropie imediat, aducându-și șezlongul și fixând-o cu priviri insistente.

– Unde ai fost? întrebă el cu tupeu. Te-am tot căutat.

– Am fost cu Nickie la plimbare, pe plajă.

– Dar avem atât de puțin timp la dispoziție. Mâine, trebuie să plec. De ce mă ocolești? Știu ce vom face! După cină, mergem la dans cu mașina, la Vikos.

– Mulțumesc, dar nu cred. Trebuie să am grijă de Nickie.

– Dar există servitori pentru asta!

– Servitorii au alte treburi.

– Ah, Eleni n-o să fie deranjată. Am s-o rog, nu-mi refuză nimic. Doar vreo oră...

– Nu, nu cred că...

– Renunță, Gregori. Fata a spus nu.

Amândoi tresăriră, auzind glasul liniștit. Dincolo de perdeaua de leandri, Andreas era așezat la o măsuță încărcată cu documente.

– Doar nu lucrezi și aici? exclamă Gregori, vizibil uimit.

– Cineva trebuie s-o facă, replică scurt Andreas. Așa că ți-aș rămâne dator dacă ai asalta-o pe domnișoara Blair altundeva.

Linda roși, dar Gregori era de neoprit.

– Atunci, o să dansăm aici! Am lăsat aici câteva casete, iar luminile sunt încă montate, de la ziua Ariadnei. Pun pariu că mamei tale îi place să danseze, nu-i așa, Nickie?

Puțin uimit de menționarea neașteptată a mamei, Nickie

răspunse totuși cu entuziasm:

– Ah, da. Mereu se duce să danseze.

Linda închise ochii cu o expresie chinuită, chiar înainte de a auzi glasul lui Andreas de dincolo de peretele verde.

– Probabil că mama ta s-a plictisit enorm aici. Cu siguranță, Gregori trebuie să organizeze puțină distracție pentru ea.

Nickie păru și mai uimit de această nouă legătură între mama lui și vila Minerva. Deschise gura să răspundă, dar Linda se grăbi să ude o batistă în piscină și să-i șteargă fața lipicioasă, lăsându-i la vedere doar ochișorii căprui, nedumeriți.

Curând după aceea, îl duse la bucătărie, unde o găsiră pe Katina, ajutând la pregătirea cinei, apoi Linda urcă în propria cameră.

La ora șapte, fu chemată la masă, cu o oră mai devreme decât de obicei; ca premiu pentru cei mici, căpătaseră învoirea de a cina împreună cu restul familiei. Linda se bucura din inimă pentru prezența lor, căci vorbind cu ei și ajutându-l pe Nickie, era oarecum protejată de flirtul insistent al lui Gregori, scăpând și de neplăcerea de a o urmări pe radioasa Ariadne, îmbrăcată în șifon roz, șoptind la urechea lui Andreas.

Linda încropise cea mai elegantă ținută din ce avea la dispoziție. O rochie albă, de mătase, cu croială grecească, împrumutată de Julie, care-i punea în valoare silueta. Își prinsese în păr flori de portocal. Era perfect conștientă că arăta foarte bine și, aruncând ocazional priviri spre Andreas, constată că și el îi aprecia apariția.

Cum terminară masa, Gregori se grăbi să iasă în grădină. Acționând un întrerupător, scăldă în lumina nenumăratelor becuri colorate întreaga terasă.

Apoi porni și muzica, iar acordurile specifice Greciei se revărsară asupra peisajului. Întinse brațele spre Andreas, nu spre vreuna

dintre femei, iar acesta scutură din cap, râzând. Apoi, Tomas își făcu apariția din partea umbrită a grădinii și, lăsându-și brațul pe umerii lui Gregori, se lansă în faimosul dans hassapicko. Își flexau genunchii într-un ritm la început lent, apoi îi îndreptau la loc, pocnind din degete, pe muzica executată de bouzouki. După câteva minute, Andreas nu mai putu rezista tentației și se alătură dansatorilor.

Neobservată în sufrageria slab luminată, Linda urmărea succesiunea complicată de pași. Tomas, îmbrăcat în haine de lucru, îndesat și hotărât, Gregori, avântându-se cu elan, și Andreas, poate cel mai transpus, cu ochii pierduți în zare, reflectând melancolia melodiei.

Bărbații dansară până când Nickie ieși în fugă pe terasă, încercând să-i imite, și fu prins în lanț de Gregori. Se străduia să pocnească din degete și dădea dezordonat din picioruşele dolofane.

Dansatorii izbucniră în râs, iar Gregori înlocui caseta. Se apropie de Linda și o luă în brațe. Era deja înfierbântat de efort și, cum ea înțelese prea târziu, probabil exagerase cu vinul la cină. O strivi la piept și porni în pași de dans prin grădină, dincolo de razele de lumină, murmurându-i complimente la ureche și mângâindu-i gâtul cu buzele.

Se afla într-o situație pe care ar fi dat orice s-o poată evita. Peste umărul partenerului, îl vedea pe Andreas discutând cu Tomas. Oare credea că se complăcea în acea situație? O urmărea cu privirea, dar distanța era prea mare ca să-i descifreze expresia.

Muzica se opri, dar Gregori nu schiță niciun gest de a o elibera, râzând de încercările ei inutile, în cele din urmă sărutând-o pe gură. Linda începu să se zbată, conștientă că murmurul de voci dinspre terasă încetase. Apoi, Gregori fu smuls de lângă ea și Linda se trezi

în fața lui Andreas.

– Îți sugerez o baie rece, i se adresă el vărului. Piscina este în direcția aceea. Apoi se întoarse spre ea. Vrei să dansăm?

– Nu, mulțumesc. Ridică o mână tremurătoare, să-și potrivească o șuviță rebelă de păr.

– Atunci, poate ai să accepți un pahar de vin. Îi luă brațul cu politețe și o conduse spre un colț mai intim al terasei, lângă casă. Îi umplu un pahar și i-l aduse.

– Trebuie să-l ierți pe Gregori. Vinul i s-a urcat la cap. Iar tu întruchipezi ceea ce grecii consideră irezistibil. Frumusețea blondă, maniere independente... Suntem o pradă ușoară.

– Vărul tău nu prea aduce a pradă!

– Nu, ai dreptate, acceptă el. Dar se pare că avem într-adevăr această slăbiciune.

Linda se sprijini de perete și sorbi din pahar, încercând să-și recapete calmul. Andreas rămase lângă ea, ridicând un picior pe gărduleţul scund al grădinii. Parfumul amețitor al florilor umplea aerul, dar Linda simțea și parfumul coloniei lui scumpe.

În centrul terasei, Espasia și copiii evoluau cu brațele înlănțuite într-un dans inventat, cu toată solemnitatea. Alături, Gregori și Ariadne dansau posomorâți. Andreas îi luă din mână paharul aproape gol.

– Vino, toată lumea dansează cu excepția noastră, o îndemnă el cu fermitate.

O cuprinse în brațe, iar năvala senzațiilor o copleși, speriind-o în același timp. Inima îi bătea cu putere, iar picioarele îi deveniseră nesigure. N-o strângea la piept, ca Gregori – de fapt, trupurile lor nici nu se atingeau – dar spațiul rămas între ei părea plin de electricitate; corpul ei tânjea după contact.

Evolua țeapăn, străduindu-se să-și păstreze cumpătul și trăia cu senzația că și Andreas proceda la fel. Apoi el scăpă un geamăt și o trase mai aproape.

Dansară un timp, într-o armonie totală, perfect sincronizați cu ritmul liric al muzicii, apoi respirația lui deveni grea și își îngropă fața în haloul auriu al părului ei.

"Doamne, cât îl doresc", își spuse Linda cu disperare.

În cele din urmă muzica încetă, iar Andreas o eliberă cu o mișcare lentă.

– Pricepi ce voiam să spun? Glasul lui era răgușit, iar ochii exprimau dorință.

Linda nu era capabilă să-i răspundă și rămaseră privindu-se în tăcere.

Espasia se apropie cu băiatul, fără să conștientizeze atmosfera încărcată.

– Eu culc Nickie acum, kirya?

– Ah – da, Espasia. Este deja foarte târziu pentru el.

Foarte obosit, dar entuziasmat, Nickie protestă pe un ton plângăreț, iar Linda își ceru scuze, retrăgându-se cu el.

După ce Nickie adormi, se dezbrăcă și se vârî sub duș, lăsând apa să-i răcorească și să-i învioreze pielea. Se șterse apoi viguros, trase pe ea cămașa de noapte și se apropie de fereastră, admirând marea, pe deasupra copacilor.

Cu toată căldura, simți un fior, recunoscând că era pe cale să se îndrăgostească de Andreas Duncan. Andreas o tratase cu maximă corectitudine până acum, dar dacă ar fi început s-o asalteze cum făcuse Gregori, știa că n-ar fi fost capabilă să se apere. Cu siguranță, impostură ar fi ieșit la iveală. El ar fi constatat imediat că Linda nu fusese niciodată măritată, că nu avusese nici măcar alte aventuri

sentimentale, și că era aproape complet lipsită de experiență.

***

. Dimineață, lucrurile păreau să fi revenit la normal. Aerul răcoros al începutului de zi îi dădea Lindei senzația că este din nou stăpână pe sine, disprețuind aproape emoțiile prin care trecuse în seara precedentă. Ce efect ridicol putea să aibă o muzică romantică și puțin vin, își spuse ea cu severitate, pe când era sub duș. Pe viitor, va rămâne la distanță, va încerca să nu rămână singură cu Andreas, iar lucrurile se vor normaliza.

Îmbrăcă o rochie simplă de pânză, albastru-ultramarin, își strânse părul mai sever decât de obicei și coborî scara largă. În sufragerie, simți că are nevoie de întreaga stăpânire de sine. Andreas era singur, iar imaginea lui îi înmuie imediat genunchii.

Observând-o că ezita în prag, el ridică o sprânceană.

– Ah, în sfârșit cineva care să-mi țină companie. Începusem să cred că voi fi obligat să mănânc singur.

Linda își drese glasul.

– Nickie doarme încă, așa că l-am mai lăsat, explică ea, dorindu-și din inimă să-l fi trezit.

– S-ar părea că și verii mei fac același lucru. După ce te-ai retras, s-au hotărât să iasă undeva să danseze. Noi ne-am vârât cuminți în paturi, prin urmare iată-ne treji în zori!

Vasăzică, hotărâse să trateze situația superficial. Linda luă loc, mai liniștită, iar Andreas îi turnă o ceașcă de cafea.

– Unde s-au dus? întrebă ea.

– Ah, la un mare hotel de pe coastă. Cinstit să fiu, nu înțeleg de ce au mai venit. Când ajung aici, trăiesc exact ca atunci când rămân la Atena. Poate sunt încă prea tineri ca să simtă nevoia unui repaus.

– Poate tocmai din cauza asta se relaxează astfel.

– Ar fi trebuit să-i însoțești. Ai fi scăpat puțin de rutină. Îi aruncă o privire scurtă, apoi își feri ochii. Aseară, când ne-ai părăsit, continuă Andreas mai puțin sigur pe sine, am crezut că aveai de gând să revii. N-ai făcut-o... și m-am întrebat dacă nu s-a întâmplat ceva care să te deranjeze.

Linda simți că roșește.

– Ah, nu. Numai că... Nickie s-a liniștit ceva mai greu. Iar pe mine mă încerca o durere de cap.

– Din cauza căldurii, probabil. Și astăzi va fi la fel. Privirea lui zăbovi mai insistent asupra ei, trecând în revistă rochia încheiată până la gât. Mai târziu, vei fi obligată să deschei câțiva nasturi.

– Poate, murmură ea. Deocamdată, nu mi-e cald.

– Răcoarea dimineții anunță cele mai mari călduri, murmură el, iar ea avu convingerea că nu se referea numai la starea vremii. Andreas se ridică de la masă, cerându-și scuze, și se apropie de fereastră. Privea spre grădină, iar Linda fu impresionată de forța suplă degajată de trupul lui.

– Este supărător că nu poți folosi piscina. Vor veni și ceilalți veri, totuși. Poate Helen o să aducă un costum de baie.

– Dacă aduce, probabil o să aibă nevoie de el.

– Pentru moment, pasiunea Helenei este echitația. Dacă mă ofer s-o duc la călărie, va renunța de bunăvoie la înot.

– Și când vor veni?

– Peste vreo oră. Așa că, dacă nu te superi, am ceva de făcut, cât timp casa este încă liniștită.

Linda acceptă să plece, ușurată. Rezistase destul de bine la prima întâlnire cu el, după seara plină de emoții. Cu casa plină de musafiri, restul zilei va fi floare la ureche.

Mâncă încă o chiflă, cu deliciosul gem de piersici. Poate cu stomacul plin nu va mai simți acea slăbiciune în prezența lui. Bău a doua ceașcă de cafea, apoi urcă să-l trezească pe Nickie.

Copilul tocmai făcuse ochi și o căuta. Îl duse la bucătărie, unde o găsiră pe Katina așezată la masă.

– Kalimera, kira Blair, o întâmpină Eleni. Ai mâncat?

– Da, mulțumesc, am coborât mai devreme. Îl așeză la masă pe băiat și-i unse o felie de pâine cu unt. Am înțeles că sunt așteptați alți vizitatori.

– Da, vin verii mei, interveni Katina. Sunt foarte drăguți, ne jucăm împreună.

– Înseamnă că ai să te distrezi, scumpo. Îi zâmbi fetiței. Și cât vor sta? continuă ea, adresându-se menajerei.

– Numai astăzi. Prânz, poate și cină. Încă nu vacanță, trebuie merge la școală.

Femeia își văzu de treburi, iar Linda îl supraveghe pe Nickie, apoi ieși pe terasă cu amândoi copiii. Era deja foarte cald, așa că trase scaunul la umbra unui smochin. Realiză brusc că se afla exact în locul unde Andreas o ținuse în brațe, aseară, la terminarea dansului. O slăbiciune neașteptată, o cuprinse pe nesimțite. Se relaxă, ducând degetele la guler, să-și descheie câțiva nasturi.

Era ora unsprezece, când apărură cei trei verișori. Din nou, Katina auzi prima mașina pe alee și țâșni pe sub arcadă, reapărând peste câteva clipe cu nou-veniții. Linda se simți imediat atrasă de aspectul lor. Fata, Helen, părea să aibă vreo cincisprezece ani. Era deja o frumusețe, dar nu lăsa impresia că ar fi conștientă. Băiatul cel

mare, Alex, era slăbuț, înalt și purta ochelari. Cel mic, Damon, era uscățiv și foarte brunet, cu o figură zâmbăreață, de poznaș.

Niciunul nu vorbea engleză, dar erau binecrescuți și prietenoși; Katina păru să înflorească sub atenția lor. Când Andreas își făcu apariția, îl întâmpinară cu respect.

– Eleni va pune curând masa aici, afară, așa că strângeți-vă scaunele să faceți loc. De asemenea, i-ar prii o mână de ajutor la bucătărie.

Vorbise în engleză, dar mesajul fu recepționat. Damon începu să strângă șezlongurile, iar Helen se grăbi spre bucătărie.

– Helen! strigă după ea Andreas. Îi spuse ceva în grecește, iar fata se întoarse spre Linda.

– Da, desigur. Poți să iei costumul meu, declară ea.

– Sigur nu-i nicio problemă? insistă Linda. Nu va avea nevoie de el? Afară s-a făcut foarte cald.

El ridică ironic o sprânceană, iar Linda simți impulsul să se ridice și să-și pună ținuta în ordine.

– Așa cum bănuiam, Helen preferă o partidă de călărie. Ochii lui zăboviră asupra decolteului ei. N-ar fi rău să-ți găsim o cremă de protecție înainte să te expui mai mult la soare. Ai pielea prea albă.

Helen își reluă drumul spre bucătărie, cei mici o urmară, iar Linda rămase singură cu Andreas, în timp ce băieții aranjau șezlongurile.

Se așeză alături de ea.

– Nu cumva și tu ai prefera o plimbare călare? Grajdurile de la Vatsianna dispun de câteva exemplare de rasă.

– Nu, mulțumesc. Nu călăresc, și oricum este prea cald. Tânjesc după o baie în mare. O să-i duc pe copii la plajă.

– În acest caz, insist s-o luați și pe Espasia, să te ajute la

supraveghere. Pentru numele Domnului, n-ai avut nicio clipă liberă de când ai sosit!

– N-a trecut decât vreo săptămână și ceva, protestă Linda. Și mă simt prost că lucrez atât de puțin pentru salariu.

Andreas ridică din umeri.

– Ai fi un coșmar pentru sindicat. Apoi, ridică glasul. Dar voi, băieți? Ce ați vrea să faceți după-amiază?

Urmă o discuție animată în greacă și în cele din urmă, Alex și fratele lui căzură de acord să colinde prin împrejurimi, conform traducerii lui Andreas.

Helen reapăru și asistată de Katina și de Nickie, începu să pună masa, aducând mai multe feluri de salate, brânzeturi, pâine coaptă în casă, fructe, măsline și câteva carafe cu vin. Eleni făcea ultimele ajustări, când Gregori și Ariadne ieșiră pe terasă.

– Kaliméra. Bună dimineața! îi salută Gregori pe cei prezenți, bine dispus. Aruncă o privire spre masa pregătită și exclamă: Doamne ferește, ăsta-i micul dejun?

– Nu, prânzul, îl lămuri scurt Andreas. Ați pierdut jumătate de zi în pat?

– Mai trebuie să mă și odihnesc, uneori...

– După ce?

– După stresul afacerilor importante, vere. Oricum, ne-am întors acasă după ora două. Își trase un scaun lângă Linda și revărsă asupra ei tot farmecul de care era capabil.

– Ce încântător arăți în dimineața asta. Cum de am pierdut atâtea ceasuri departe de tine?

– Dormind prea mult, probabil, replică ea sec. Îi întoarse spatele, ca să-l ajute pe Nickie la masă.

Gregori întinse cremă de brânză pe pâine.

– Și... ce planuri aveți pentru după-amiază?

– Helen și cu mine mergem să călărim, la Vatsianna, răspunse Andreas.

– Dar știi că urăsc să încalec, protestă Ariadne. Linda trebuia să admită, fata arăta splendid, îmbrăcată cu o rochie de plajă roșu-aprins, care-i lăsa la vedere pielea aurie.

– Am spus că merg cu Helen, o puse Andreas la locul ei.

Gregori se aplecă peste umărul întors al Lindei.

– Tu ce planuri ai? murmură el.

– Merg cu copiii la plajă. Helen a fost amabilă să-mi împrumute costumul ei de baie.

– Abia aștept să te văd! Prin urmare, te voi însoți.

Atât Andreas, cât și Ariadne întoarseră ochii spre el, dar Andreas vorbi primul.

– Cred că ar fi mai bine să ne însoțești la Vatsianna. Am de discutat cu tine câteva probleme de afaceri, fiindcă rareori apari pe la birou...

– Probabil glumești! Putem vorbi acum... sau la cină.

– Nu glumesc deloc și n-am de gând să-i plictisesc pe ceilalți la masă. Ai să vii cu noi.

Urmară câteva clipe stânjenitoare, înainte ca Gregori să admită că n-avea cum să se opună și să ridice din umeri, fără tragere de inimă.

– Și eu? interveni Ariadne, la fel de posomorâtă. Presupun că trebuie să mă duc la plajă, cu copiii?

Linda nu era încântată de perspectivă. De la sosire, fata abia dacă schimbase câteva vorbe cu ea și nu părea o companie agreabilă, dar perspectiva de a înota în apele albăstrui era mult prea atrăgătoare.

Buna dispoziție a celor tineri, refăcu atmosfera plăcută la masă,

iar la sfârșit fiecare porni în direcția aleasă. Alex și Damon dispărură primii, apoi Helen își luă sacoșa din mașina fratelui, o deschise și scoase la iveală un costum de baie albastru-deschis, din două piese

A spune că era un bikini sumar ar fi fost insuficient. De-a dreptul microscopic, îi provocă Lindei o jenă greu de mascat. Nu se așteptase la așa ceva, dar fata de cincisprezece ani era mai micuță și încă nu se împlinise complet.

– O să-ți vină? întrebă Helen. Nu l-am mai purtat de un an, când eram mai mică.

– Andreas, cum poți să fii atât de crud? rânji batjocoritor Gregori. Trebuie să merg la plajă!

– Dar Ariadne n-are un costum de împrumutat? vru să știe fata. Ea este mai grasă ca mine.

Inocenta ei intervenție provocă un chicotit din partea lui Gregori și o privire furioasă a Ariadnei

– O să-l port chiar eu, proasto! izbucni ea.

– Îți mulțumesc foarte mult, Helen, se grăbi Linda să întrerupă schimbul de cuvinte. Am să-l probez în cameră. Sunt sigură că va merge.

Urcă în dormitor, se dezbrăcă și puse pe ea costumul. Era aproape bun. Oricum, Linda se hotărâse să nu piardă ocazia de a face baie în mare. Mai trase o dată de bikini, apoi îmbrăcă rochia. Împachetă un prosop, ochelari de soare și crema de protecție, pe urmă coborî la parter.

Ariadne stătea singură pe terasă. Când o văzu pe Linda, se retrase în propria cameră, de unde reapăru în zece minute, ducând o enormă sacoșă de plajă. Linda îi chemă pe copii și porniră pe sub arcada din fața casei.

În același timp, cei care se duceau la călărie ieșiră din casă.

Flancată de cei doi veri Helen era foarte mândră de escortă. Atât Andreas cât și Gregori purtau costume de călărie bine croite, și cămăși albe descheiate la gât. Ambii erau foarte arătoși, deși în opinia Lindei trăsăturile mai grave ale lui Andreas erau mult mai atrăgătoare. Helen purta o pereche de blugi și își pusese pe cap o pălărie tare de călărie, adusă special pentru eventualitate. Se instalară în mașina lui Gregori și porniră într-un nor de praf, făcând semne de bun-rămas, sub privirile pline de regret ale Ariadnei. Fata suspină și porni după Linda, puțin nesigură pe picioare, în sandalele cu toc.

Peste câteva minute, ieșiră dintre copaci, iar Linda fu aproape orbită de strălucirea mării și de nisipul argintiu.

În continuoare tăcută, Ariadne se trânti imediat pe nisip, după ce scosese din sacoșă o groază de perniță și de prosoape. Își dezbrăcă rochia, dând la iveală un bikini alb, aproape la fel de sumar ca al Lindei, care-i punea în evidență frumusețea voluptuoasă. Întinzându-se pe perne, începu să-și acopere pielea cu cremă, cu mișcări languroase.

Linda și Espasia echipară copiii. Espasia nu s-ar fi lăsat niciodată atrasă la mai puțin de cinci metri de apă, așa că se așeză la oarecare distanță de Ariadne, iar Linda, ținându-i de mână pe cei doi, porni în fugă spre mare.

Se aruncară în îmbrățișarea călduță a valurilor, în apa puțin adâncă de la mal, cei mici încântați să constate că și adulții puteau lăsa deoparte orice inhibiții. Apoi, după vreo douăzeci de minute, Espasia veni mai aproape, privind apa cu neîncredere, anunțându-i că era timpul să iasă. Linda îi încredință copiii, în ciuda protestelor lor gălăgioase, apoi se aventură la apă mai adâncă, cufundându-se și înotând cu mișcări egale de brațe.

După câteva minute, se întoarse pe spate, făcând pluta. Deasupra pinilor se zărea acoperișul verde al vilei, precum și plantațiile de lămâi și de măslini. Dincolo de plaja lor, separat de un promontoriu stâncos, exista un golf mult mai larg. Înotă cu mișcări viguroase de brațe, bucurându-se de liniște și de mângâierea senzuală a razelor soarelui, până simți o furnicătură pe față și pe umeri, așa că se îndreptă spre mal.

Capitolul 7

Pe plajă, se șterse cu prosopul și își eliberă părul lung, lăsându-l peste umeri. Espasia și Katina scoaseră exclamații de încântare, iar Ariadne deschise ochii doar cât să-l admire fără voia ei.

– Așa se usucă mai repede, explică Linda, stânjenită de atenția lor. Își întinse cremă pe piele, apoi se tolăni pe prosop, fără să-i scape din ochi pe copii, până pe la ora patru. Espasia declară că cei mici stătuseră destul la soare și că era timpul să se întoarcă acasă.

Linda se ridică și începu să se îmbrace. N-o încânta perspectiva de a rămâne singură cu Ariadne, dar o auzi adresându-i-se, surprinzător:

– Nu vrei să mai rămâi puțin cu mine?

O privi cu neîncredere.

– Trebuie să am grijă de Nickie, domnișoară Katrakis.

Ariadne ridică din umeri.

– Îl va supraveghea dădaca.

– Nickie nu-i răspunderea ei.

– Sigur mă uit după Nickie, kiria Blair, interveni Espasia, doritoare să fie de folos.

– Ei bine, dacă nu te deranjează... Linda se așeză din nou pe nisipul fierbinte, dar lăsă rochia pe ea, fiindcă pielea i se înroșise deja. După câteva clipe interogatoriul așteptat începu:

– Erai tânără când ai născut, nu-i așa?

– Nu foarte tânără. Aveam douăzeci și doi de ani.

– Când te-a părăsit soțul?

– Am divorțat acum șase luni, răspunse ea scurt, deranjată de intimitatea întrebărilor.

– De ce a divorțat de tine? Și-a găsit altă femeie? Ariadne o privea cu toată atenția. Greu de spus dacă era conștientă de caracterul agresiv al interogării.

Linda se străduia să-și păstreze cumpătul.

– De fapt, eu am divorțat, spuse ea. Și n-a fost vorba de alte femei. Pur și simplu nu ne potriveam.

Ariadne izbucni în râs.

– Incompatibili! Este un cuvânt ciudat pentru noi, grecoaicele. Nu se pune problema să fim compatibili, trebuie să fim așa cum dorește bărbatul. Noi le respectăm preferințele.

– Așa am auzit, comentă simplu Linda. Dar în Anglia, situația este alta.

Trecură câteva clipe înainte ca Ariadne să atace alt subiect.

– Îți place vărul meu, Andreas?

– S-a purtat foarte frumos cu mine.

Figura frumoasă a fetei deveni ușor batjocoritoare.

– Adică, îl placi? Este frumos, nu? Eu cred că fratele meu este mai atrăgător și mult mai distractiv.

– Domnișoară Katrakis, nu caut un însoțitor, sau ceva asemănător. Ca să fiu cinstită, deocamdată m-am cam săturat de bărbați.

Ariadne o privi îndelung, cercetător.

– Cred că aseară când dansai cu Andreas, ți-a plăcut foarte mult.

Linda nu avea ce să-i răspundă. Având în vedere că atacul este cea mai bună apărare, Linda spuse cu dulceață în glas:

– Dar dumneata, domnișoară Katrakis, nu ești încă logodită? Am auzit că în Grecia fetele se mărită tinere.

Ariadne păru iritată de întrebare.

– Există un... aranjament. Ai constatat desigur cum stau lucrurile între mine și Andreas.

– Păi, nu prea. N-am știut.

– Desigur, Andreas trebuie să fie foarte discret. Este moștenitorul unui adevărat imperiu financiar. Dacă mama lui, mătușa Sophia, ar fi rămas în viață, situația s-ar fi lămurit de multă timp. Dar întrucât a murit, lucrurile s-au tergiversat. Andreas este plecat aproape tot timpul și se bucură de mai multă libertate. Spune-mi, kira Blair, l-ai cunoscut pe Andreas la Londra? Îi cunoști relațiile feminine de acolo?

– Nu. Ți-am mai spus, aseară. L-am întâlnit pe domnul Duncan pentru prima oară la aeroport.

– Cred că are acolo multe femei la dispoziție. Dar ele nu mă îngrijorează. Sunt pentru distracție. Nu s-ar căsători cu niciuna din ele. Mai ales după ce s-a petrecut cu Susan. Andreas l-a avertizat pe Robert de nenumărate ori împotriva unei legături matrimoniale cu o asemenea femeie.

Linda constată cât de mult se ameliora engleza Ariadnei de câte ori dorea să insulte, sau să-și vâre nasul. Brusc, simți că nu mai suportă conversația aceea. Se ridică și încălță sandalele.

– Dacă nu te superi, cred că am să mă duc la plimbare. Mi-ar plăcea să explorez golful alăturat.

Ariadne o privi cu o expresie indescifrabilă.

– Desigur, kira Blair. Se întinse la loc cu grație și-și continuă baia de soare.

Linda se îndreptă spre bariera stâncoasă care mărginea plaja, cuprinsă de un vârtej de sentimente. Îi era greu să aprecieze cât de nepoliticoasă intenționase să fie Ariadne. Femeile de genul ei erau interesate neobosit de relațiile personale ale celorlalți, mai ales de cele romantice, aflase de la Eleni și de la Espasia. Cu toate astea, chiar ținând cont de engleza stricată a Ariadnei, Linda era convinsă că dorise să persifleze. Chiar fără s-o spună deschis, știa foarte bine ce semnificație ar fi putut avea avansurile lui Andreas. Având în vedere impresia lui despre ea, n-ar fi făcut decât s-o folosească drept distracție, pentru propria lui plăcere. Un mijloc de amuzament care nu merita respect din partea ei.

Paradisul miniatural al promontoriului stâncos îi acapară însă atenția, uitând parțial reflecțiile acelea amare, în timp ce admira delicatele plante și creaturile multicolore ce viețuiau acolo. Apoi, coborî spre plaja din golful vecin.

Era mult mai întinsă. Linda își scoase sandalele și porni de-a lungul ei, cu vălurelele atingându-i gleznele. Peisajul îți tăia respirația. Albastrul intens al mării se îngemăna cu cerul, iar verdele lucios al pinilor de Alep închipuia un chenar întunecat la marginea plajei cu nisip argintiu.

Ajunse la celălalt capăt al plajei, în fața unui perete stâncos, imposibil de depășit. Se așeză pe nisip, cu spatele lipit de piatra fierbinte și închise ochii. I se păru că nu trecuseră decât câteva clipe, dar când îi redeschise, soarele se afla mult mai jos pe cer, iar aerul se răcorise sensibil. Sări în picioare și privi spre promontoriul de la celălalt capăt al plajei. Rocile pe care le escaladase erau acum sub

nivelul fluxului. Era captivă.

Luptă contra senzației de panică. Bine că măcar nu se afla în pericol. După forma plajei, era foarte clar că nici la cele mai mari fluxuri, nisipul nu dispărea complet sub ape. Mai mult, aproape sigur trebuia să existe o potecă undeva pe versantul stâncos.

Începu să patruleze pe marginea superioară a plajei, cercetând faleza, dar ajunse la celălalt capăt fără a descoperi ce căuta. Peretele nu era foarte înalt, dar se ridica aproape vertical. Golful era inaccesibil dinspre exterior.

Rămăsese cu ochii pe limita de unde începea plaja vilei și cumpănea opțiunile rămase la dispoziție. Putea aștepta refluxul, dar nu știa când avea să înceapă. Își putea lăsa acolo sandalele și rochia, pentru a înota în jurul promontoriului, dar asta însemna să ajungă la vila Minerva purtând doar costumul de baie minuscul, o soluție la care n-ar fi apelat decât în ultimă instanță. Soluția era să-și abandoneze sandalele și să încerce să înoate ținând rochia deasupra capului.

Nu pierdu vremea. Împachetă strâns rochia și ascunse sandalele sub o stâncă, apoi intră în apă. Era rece, dar plăcută, iar Linda ajunse fără dificultăți lângă promontoriu. Abia acolo fu împinsă de curent spre stânci și se lovi, aproape piezându-și respirația. Mai grav, scăpă rochia. Cu efort, reuși s-o prindă. Mai încercă o dată să treacă de promontoriu, dar mișcările îi erau îngreunate de rochia udă, așa că-i era imposibil să lupte împotriva curentului.

Se întoarse în golful mai larg, gata să izbucnească în lacrimi de frustrare. Stoarse rochia și o întinse pe stânci, la uscat. Va aștepta să se usuce puțin și va încerca din nou. Se așeză la baza stâncilor și încercă să se calmeze.

În scurt timp, începu să tremure de frig. Soarele se apropia de

asfințit și o briză rece venea din larg. Încercă să alerge pe loc pentru a-și pune sângele în mișcare, dar imediat ce se opri reîncepu să tremure.

În clipa aceea, auzi niște strigăte, deasupra. Îngheță, nevenindu-i să creadă. Auzi din nou strigătul și, de astă dată, numele ei fusese pronunțat clar. Alergă pe plajă spre un loc de unde putea fi văzută de pe faleză, făcând semne disperate cu brațele.

– Aici! Sunt aici! strigă ea pentru salvatorul invizibil.

Urmă un moment de liniște, apoi o avalanșă de pietre se rostogoli pe versant, urmată de aterizarea lui Andreas.

Se ridică de jos și-i aruncă o privire mânioasă.

– Unde naiba ai fost? explodă el.

Linda rămase perplexă, cu ochii plini de lacrimi.

– Am trecut peste stâncile acelea... ca să explorez plaja de aici, relată ea cu întreruperi. Când am vrut să mă întorc, începuse fluxul.

– Nu puteai să ocolești promontoriul? Doar știi să înoți, nu-i așa?

– Am încercat să-mi iau și rochia și am scăpat-o în apă. Așa că am pus-o la uscat, înainte de a încerca din nou.

– De ce naiba ți-ai luat rochia? Mai ai și altele, nu? Puteai s-o recuperezi mâine. N-avea cine s-o fure.

Îl privea fix, nefericită. Nu îndrăznea să-i mărturisească faptul că nu dorise să apară la vilă îmbrăcată în bikini, costum la care se pare că el se străduia să nu se uite.

– Ei bine, acum și tu ești captiv aici. N-a fost cea mai inteligentă manevră, nu-i așa? Încercarea ei de a-l sfida suna cam nepoliticos, dar Andreas se mulțumi să mârâie surd. Se apropie de limita stâncoasă ce separa plajele, studiind-o. Se întoarse lângă ea și declară:

– Fuxul se retrage. Peste vreo jumătate de oră, o să putem trece.

Rămăsese cu ochii pe silueta ei tremurătoare.

– Dragă fată, probabil ai înghețat, spuse Andreas, pe un ton mai blând. Uite, îmbracă asta. Își scoase puloverul și o ajută să-l tragă peste cap, împrumutându-i parcă din propria căldură. Senzualitatea gestului îi provocă Lindei un nou frison.

Andreas îi cuprinse umerii cu un braț și o conduse mai departe de malul apei.

– Vino încoace, sub faleză. Locul este mai ferit de vânt.

– Cât este ceasul? întrebă Linda.

– Aproape șapte, răspunse el, privindu-și ceasul de mână.

– Vai, Andreas, o să întârziem la cină și te țin departe de musafiri. Îmi pare foarte rău.

– Nu-ți face griji. Ești în siguranță, asta-i tot ce contează. Găsiră o cavitate mai apărată, și se așezară pe nisip. Iartă-mă că am țipat la tine. Îmi ieșisem din minți de îngrijorare.

Linda văzu expresia apărută pe chipul lui, apoi își feri ochii.

– Cum ți-ai dat seama că lipseam?

– Ariadne ne-a spus, într-un târziu. Ne-am întors de la Vatsianna pe la cinci și jumătate. Ariadne era la vilă, la fel Espasia și copiii, așa că am întrebat de tine. Ariadne a spus că ai plecat la plimbare, pe la patru și jumătate. Deja trecuseră aproape două ore, cam mult pentru o plimbare, mai ales că-ți lăsaseși pe plajă prosopul și sacoșa. Așa că am pornit în căutare. Eu am ales coasta, iar Gregori a luat-o spre interior.

Linda gemu.

– Ah, nu și Gregori.

– Era foarte dispus s-o facă, spuse el sec. Apoi zâmbi. Te-ai mai încălzit?

– Puțin.

O strânse mai aproape de el. Părul ei îi acoperea brațul și cădea în valuri peste pulover, iar picioarele frumoase se reliefau pe nisipul fin. Simți cum un fior scutură trupul lui Andreas.

Ea ridică privirea.

– Dar acum ți s-a făcut ție frig .

– Nu, replică el cu un zâmbet strâmb. Nu asta este problema mea. Privirile li se întâlniră, iar aerul păru că se încarcă de electricitate. El îi mângâie ușor părul bogat. Este atât de frumos. De ce-l ții mereu strâns?

– Este mai... convenabil, murmură Linda. Deveni brusc conștientă de prezența trupului puternic și suplu lipit de al ei.

Mâna lui îi părăsi părul și-i mângâie ușor obrazul și gâtul. Abia mai respira, iar ochii i se măriră de panică. Ai lui păreau negri ca noaptea, în timp ce o întindea pe nisip și se apleca asupră ei. Senzațiile trădătoare o copleșiră pe Linda. Tremura incontrolabil și scoase un geamăt.

De parcă ar fi așteptat acel semnal, gura lui îi luă în stăpânire buzele. Sărutul la început ușor deveni curând senzual, apoi apăsat și insistent.

Brusc, Andreas gemu și se rostogoli într-o parte, scăpând un blestem în greacă.

Trupul ei tânjea dureros. Se ridică și-și ascunse fața în palme.

Respirația lui gâfâită se liniști după o timp. Își trecu mână prin păr și spuse, pe un ton din nou stăpânit:

– Ridică-te. Acum, ne putem întoarce acasă.

Linda se supuse. Își luă rochia de pe stânci, precum și sandalele din ascunzătoare, scoase puloverul lui și se îmbrăcă. Apoi, îi întinse puloverul.

– Pune-l pe tine, ordonă el scurt.

Se supuse, recunoscătoare, și-l urmă în liniște spre promontoriul stâncos. Apa înspumată a mării acoperea încă zonele mai joase, dar el sări peste bălțoace și escaladă partea mai abruptă, întorcându-se apoi s-o ajute și pe Linda. O ridică ușor pe platforma îngustă. Câteva secunde trupurile lor se lipiră, pe urmă Andreas sări jos, pe plajă. Îi întinse mâinile și Linda se trezi din nou strânsă la pieptul lui. O eliberă însă imediat și porni din nou spre casă, continuând să tacă.

Înfrigurată, udă și simțindu-se mizerabil, Linda îl urmă de-a lungul potecii. Ajunsă la vilă, fugi pe scară până în dormitor, fără să dea ochii cu cineva, scăpă de îmbrăcămintea udă și se vârî sub duș, lăsând apa cât suporta de fierbinte. Apoi își legă părul umed cu o panglică, se îmbrăcă în pripă, se rujă discret și coborî la masă.

Prin ușa întredeschisă a sufrageriei, îi văzu pe cei trei veri mai tineri ai lui Andreas și pe Ariadne, așezați la masă. Andreas și Gregori se aflau încă în birou, la un aperitiv.

În timp ce ezita, Gregori veni în grabă și o îmbrățișă.

– Linda, slavă Cerului că te-ai întors! Îmi pierdusem mințile!

Linda se simți mișcată de acea dovadă de afecțiune.

– Îmi pare rău că ați fost obligați să mă căutați. Sper că nu v-am stricat pofta de mâncare.

Exploatând la maximum situația, el o strânse mai tare la piept.

– De parcă aș fi putut să înghit ceva fără să te știu în siguranță!

Andreas se apropiase, cu un pahar de băutură în mână, privindu-i ironic.

– Las-o să bea asta, Gregori.

Fără tragere de inimă, tânărul o eliberă, păstrând însă un braț pe talia ei.

– Unde-i Nickie? se interesă ea. A fost neliniștit?

– El și cu Katina cinează la bucătărie. Am avut grijă să nu se

alarmeze, o asigură Andreas. I s-a comunicat că te-ai întors. Acum, poate putem să mergem și noi la masă. Alex va trebui să plece curând spre Atena.

Pătrunseră toți trei în sufragerie, iar Linda fu întâmpinată călduros de cei tineri. Eleni se grăbi să-i umple farfuria. Văzând că Linda era în centrul atenției, Ariadne deveni mai ursuză ca de obicei.

Spre propria surpriză, Linda constată că avea poftă de mâncare și se repezi asupra bucatelor, discutând mai mult cu Helen, care se afla lângă ea. Fata insistă ca Linda să păstreze costumul de baie, asigurând-o că mai avea și altele. Linda încercă s-o convingă să se întoarcă la vilă în weekendul următor. Perspectiva de a rămâne singură cu Andreas acum, după întâmplarea de pe plajă, îi stârnea temeri; prezența tinerilor Katrakis ar fi scăpat de tensiune.

***

Curând, veni timpul despărțirii; tinerii își luară rămas-bun, petrecuți din prag. Imediat după aceea, Linda îl duse pe Nickie la culcare. Copilul era neobișnuit de drăgăstos. Linda îi citi o poveste și se aplecă să-l sărute pe frunte, iar el o cuprinse cu brațele după gât.

– Am crezut că te-ai înecat, Lindy, șopti el.

– Asta-i o aiureală, iubitule, declară ea, îmbrățișându-l. Am făcut o plimbare mai lungă.

– Domnul Duncan credea că te-ai înecat, insistă el, încăpățânat. Era foarte supărat.

– Supărat? Linda se retrase puțin, ca să poată vedea figura

copilului. Pe mine?

– Nu... Nickie căscă până la urechi. Pe Radnee. A țipat la ea.

– Domnul Duncan a țipat la Ariadne? Ce a spus?

Nickie se concentră din greu, dar amintirea se estompase și avea o figură somnoroasă.

– A spus că... din canza limbii ei afurisite. M-am uitat la limba ei, Lindy, și era normală... Glasul i se stinse, iar pleoapele se lăsară, grele.

Linda îl înveli cu grijă. Vasăzică, mult mai receptiv decât își închipuise, Andreas pricepuse că Ariadne o mâhnise, pe plajă.

Reveni în camera ei și rămase în fața oglinzii. Tenul ei avea o lucire roșcată, doar parțial datorată soarelui puternic, iar ochii îi străluceau.

Abia trecuse de nouă, dar nu avea curajul să-i înfrunte pe cei de jos, deși nu-și luase bun-rămas de la Gregori și Ariadne, care trebuia și ei să plece.

Se dezbrăcă și puse pe ea cămașa de noapte. Își peria părul când auzi o bătaie slabă în ușă. Inima începu să-i bată cu putere.

– Cine este? șopti ea.

În loc de răspuns, ușa se deschise. Gregori stătea în lumina slabă de pe hol, cu sacoșa ei în mână. Linda nu știa dacă simțea ușurare, sau dezamăgire.

Profitând de lipsa ei de reacție, Gregori se strecură înăuntru și închise ușa cu călcâiul. Îi întinse sacoșa de plajă.

– Ariadne a adus-o, când a văzut că nu mai apari. Voia să-ți ureze noapte bună, și eu de asemenea.

Linda își strânse la gât veșmântul.

– Îți mulțumesc pentru sacoșă... și fiindcă m-ai căutat. Întinse mâna după pungă și spuse: la revedere, Gregori. El însă aruncă

obiectul pe noptieră și o luă în brațe. Ochii lui păreau s-o străpungă.

– Ah, Linda, e o nebunie! Să plec tocmai acum, după ce te-am cunoscut.

Foarte stânjenită, Linda se bâlbâi:

– Păi... acum știi unde sunt...

– Înseamnă enorm pentru mine să te știu aici. Voi reveni îndată ce voi putea.

– Aștept să te revăd. Într-un fel, era adevărat. Gregori reprezenta încă un amortizor între ea și Andreas. Dar era perfect conștientă că nu trebuie să pună prea multă căldură în voce. Gregori ar fi fost foarte greu de manevrat, dacă avea senzația că are șanse. Aparent, depășise deja limita.

– Minunată Linda, murmură el cu glas răgușit. O strânse la piept, iar ea acceptă o scurtă sărutare, apoi se eliberă.

– Trebuie să pleci acum, Gregori. N-ai ce căuta în camera mea.

– Pentru că Andreas va fi gelos, asta voiai să spui?

– N-are nicio legătură cu el. Nickie este dincolo de ușa aceea deschisă, și cred că nu se cade să fii aici. Îi zâmbi, ca să îmblânzească efectul vorbelor. În afară de asta, umerii mei sunt arși de soare și au început să mă doară.

Din cine știe ce motiv, declarația păru să-l excite mai tare. Roșu la față, îi îndepărtă de pe umeri cămașa de noapte, devorându-i parcă din priviri pielea arsă. Supărată, Linda își spori efortul de a scăpa. În clipa aceea, ușa se deschise în spatele lui și în prag apăru Andreas.

Îl privi, copleșită de rușine, iar el spuse rece:

– Gregori, sora ta așteaptă să plecați.

– Hristo! Gregori se întoarse, mânios. Ne-ai spionat? Ți-era teamă să nu-ți subtilizez proprietatea?

Andreas înaintă un pas, iar Linda crezu o clipă că-și va lovi vărul. Dar el se opri și vorbi din nou, cu un efort de voință:

– Îți spun încă o dată. Ariadne te așteaptă să plecați. Se dădu la o parte, să-l lase pe Gregori să treacă, privindu-l disprețuitor. Oricum, în camera de alături se află un copil mic. Îmi închipuiam că până și tu ai să respecți asta!

Plecă după celălalt și închise ușa în urmă, lăsând-o pe Linda într-o stare de apatie nefericită.

– Abia spusesem aceleași vorbe, murmură ea un protest tardiv. "De ce n-ai tras cu urechea mai devreme? Ce fel de ființă depravată mă crede acum? Mai întâi, reacția mea lipsită de rușine față de el, pe plajă, iar acum, după numai vreo două ore, să mă găsească în brațele vărului Gregori!"

Stinse veioza și se vârî în pat, îngropându-și fața în pernă. Oare nu era suficient de dificilă situația în care se afla și fără alte complicații? Nu era vina ei că părea să-i înflăcăreze. Așa ceva nu i s-ar fi putut întâmpla în Anglia, își spuse ea, amintindu-și reacțiile lipsite de căldură ale lui David. Până să adoarmă, perna era udă cu lacrimi de părere de rău și de autocompătimire.

A doua zi, o trezi zgomotul făcut de mașina lui Andreas pe alee. Era mai devreme ca de obicei, iar Linda își închipui că procedase astfel pentru a o evita la micul dejun. Ei bine, dacă așa stăteau lucrurile, îi convenea. Se ridică din pat, se spălă, îl îmbrăcă pe Nickie și coborî. Prima grijă fu să verifice poșta, căutând o scrisoare de la Julie; ca de obicei, nu găsi nimic. Apoi se duse la bucătărie. Eleni cânta în timp ce frământa energic aluatul pentru pâine.

Îl așeză pe Nickie la masă, îi aduse pâine, lapte și miere, iar ea își turnă o ceașcă de cafea.

– Domnul Duncan a plecat devreme dimineața asta, spuse ea.

– Da, mult de lucru la Atena, veni răspunsul femeii. Eleni aduse pe masă chifle proaspăt scoase din cuptor și un castron de smochine. Îți place domnul Gregori, thespinis? E foarte vesel, nu-i așa?

– Foarte vesel, aprobă ea mohorât și sorbi din cafea.

Eleni o privi scrutător.

– Nu dormit bine, thespinis?

– Nu prea. Mă ustură umerii de la soare.

– Ai pielea așa albă, frumoasă, trebuie nu stai la soare! Am niște cremă, îți dau.

După ce Nickie termină micul dejun, Linda îl lăsă pe mâna Espasiei și se duse în birou. Bătu la mașină un vraf de scrisori și făcu ordine pe masă. Apoi se întoarse s-o ajute pe Espasia cu copiii, până la prânz. După masă, se odihni puțin în cameră, apoi înotă în piscină. Apelase la crema oferită de Eleni. La ora șase, urcă în cameră să se schimbe pentru cină și constată că alifia își făcuse efectul. Usturimea dispăruse complet, iar pielea ei căpătase o nuanță uniform aurie. Nu rezistă tentației de a îmbrăca rochia grecească, cea care-i punea în valoare bronzul. Se machie cu mai multă grijă ca de obicei și coborî.

Nickie și Katina tocmai se așezaseră la cină, iar ea luă o carte și citi până pe la șapte, când auzi o portieră trântindu-se afară și pașii lui Andreas pe hol. Abia în clipa aceea își dădu seama cât de încordată era. El i se adresă în greacă menajerei, apoi apăru în prag.

Purta un costum formal, închis la culoare și o cămașă albă. Nodul cravatei fusese parțial desfăcut.

– I-am spus Elenei să mai aștepte câtva minute cu cina. Vreau să fac un duș și să mă schimb. Urcă scara în viteză și reveni după vreun sfert de ceas, arătând mult mai relaxat.

Turnă vin în pahare și o privi cu atenție pe Linda, cu vizibilă admirație.

– Asta-i în cinstea mea?

Linda păru uimită.

– Rochia, preciză el. Întregul ansamblu. Mă simt flatat.

Obrajii ei se împurpurară.

– N-am putut rezista tentației de a mă lăuda cu felul cum m-am bronzat.

– Minunat, aprecie el liniștit. Și sunt convins că știai.

Eleni intră în sufragerie și începu să servească, iar ei își luară locurile la masă.

– Probabil ai găsit ziua asta prea liniștită, după vizitele din weekend.

– Da, așa a fost.

– Ei bine, nu-ți face griji. La sfârșitul săptămânii, vom avea alt musafir, pentru câteva zile.

– Nu pricep de unde ideea că aș avea nevoie de activitate mondenă, protestă ea. Îmi place liniștea și pacea de aici.

Andreas ridică sceptic din umeri, iar ea își aminti remarcele nefericite făcute de Nickie, cum că maică-sii îi plăcea să danseze și să petreacă.

– Omul ăsta este important pentru mine, declară el. Miza este o afacere foarte importantă. La Atena îmi lipsește timpul necesar, așa că mi-am spus că s-ar putea relaxa aici câteva zile, cu noi...

Linda simți amețeală. Andreas îi permisese accesul la o parte din intimitatea lui. Își expusese anxietatea și-i ceruse ajutor; iar formularea "cu noi", o inclusese într-un soi de parteneriat.

Îi răspunse din toată inima.

– Voi face tot ce depinde de mine.

Privirea lui se opri din nou asupra umerilor de culoarea mierii și a tenului ei auriu.

– Cu adevărat, formidabil! declară Andreas, ușor răgușit.

Restul serii trecu fără probleme. Andreas părea îngrijorat și vorbea puțin, dar între ei se stabilise o legătură delicată și fără nicio referire la întâmplarea din ziua precedentă, cu Gregori.

După cină, el se plimbă singur prin grădină, în timp ce Linda se instalase comod într-un fotoliu, cu o carte în mână. În cele din urmă, își ceru scuze și se retrase la culcare, relativ devreme.

În zilele următoare, se reveni la rutina din săptămâna trecută. Andreas își petrecea zilele la Atena. La întoarcere, între ei exista aceeași atmosferă dulce-amăruie. Fiecare era conștient de mișcările celuilalt și, când treceau unul pe lângă celălalt, aerul părea să se încarce cu electricitate.

Capitolul 8

Joi dimineață, Linda coborî cu Nickie și-l găsi pe Andreas încă la masă. Era prima oară de la weekendul trecut când încă nu plecase, iar în locul costumului purta pantaloni sport și un pulover.

La intrarea ei, se ridică s-o întâmpine.

– Bună dimineața. Mă tem că astăzi vei fi obligată să mă suporți. Trebuie să mă duc până la Kastri. Poate că ți-ar plăcea să vii și tu cu copiii?

Nickie își exprimă imediat entuziasmul, ca și Katina, care tocmai intrase în cameră și venise să fie luată în brațe de unchi. Terminară micul dejun, apoi se îndreptară spre mașina lui Andreas. Copiii fură instalați pe bancheta din spate, iar el o ajută pe Linda să urce în față.

Sprijinită pe spătar, admiră același peisaj prin care trecuse cu Gregori, duminica trecută, dar de astă dată cu speranțe mai mari de a se bucura, fiindcă Andreas conducea mai rezonabil și le relata anecdote despre personajele pe lângă casele cărora treceau.

Parcară aproape în același loc, dar de data asta localnicii, care păstraseră prima oară distanța, se apropiară, zâmbitori. Atitudinea lui Andreas față de ei era complet diferită de manierele feudale ale

lui Gregori. Îi salută, spunându-le pe nume și scuturându-le mâinile, având pentru fiecare câte o vorbă bună, sau o glumă.

– Trebuie să discut cu primarul, îi spuse el Lindei. În timp ce vorbea, un bătrân sprijinit în toiag apăru dintr-o căsuță. Se apropie de Andreas și, după ce-și strânseră mâinile, îl luă cu el spre căsuță. O bătrână îmbrăcată în negru le ieși în întâmpinare. Andreas intră cu bătrânul, iar femeia aduse o carafă cu lapte și o farfurie cu prăjiturele și le depuse zâmbind pe băncuța aflată lângă cuptorul cu lemne.

Linda îi întoarse zâmbetul în semn de mulțumire și se așeză pe băncuță. Copiii luară câte o prăjitură și o zbughiră să cerceteze o capră cu aspect posac, legată de trunchiul unui copac. După un timp, Andreas reapăru împreună cu primarul și cu alți doi bărbați, mai tineri. Urmară noi strângeri de mâini și schimburi amicale de cuvinte.

În sfârșit, se întoarse spre Linda și-i spuse:

– Dimitri mi-a dat cheia de la biserică. Ți-ar plăcea s-o vizitezi, dacă tot suntem aici?

– Foarte mult.

Se ridică, iar copiii părăsiră cu regret capra și porniră toți pe o potecă, prin spatele căsuțelor, spre bisericuță.

– Existau unele probleme cu arenda, explică Andreas. Vremurile sunt grele. Dar au destul ulei de măsline, așa că am acceptat să primesc arenda în natură, în loc de bani.

Linda socoti că probabil vila Minerva producea suficient ulei pentru consumul propriu, dar probabil mândria sătenilor ar fi avut de suferit dacă Andreas le ștergea pur și simplu datoria. Fusese un gest plin de tact, menit să salveze aparențele.

Andreas descuie poarta grea a bisericuței amețitor de albe și o

deschise larg. Înăuntru exista o aură de serenitate, care-i făcu până și pe cei mici să păstreze tăcerea. Pereții erau înnegriți de fumul lumânărilor aprinse în rugăciune, de-a lungul secolelor. În semiîntuneric, străluceau stins o mulțime de icoane aurite. Studiau ornamentele bizantine și ochii melancolici ai sfinților pictați, iar Linda se simți pătrunsă de pioșenie.

Când ieșiră, Andreas spuse:

– Biserica este centrul fiecărei comunități din Grecia, oricât ar fi de mică. Este prezentă în toate aspectele vieții acestor oameni.

În piața centrală, Dimitri supraveghea încărcarea sticlelor cu ulei în portbagajul mașinii lui Andreas.

Toată lumea vorbea și râdea tare, aruncând priviri îndrăznețe spre Linda și Nickie, pe care Andreas le întâmpina cu vorbe de duh. Apoi, copiii fură așezați pe bancheta din spate și plecară într-un cor de urări de drum bun.

– Ce spuneau? vru să afle Linda.

El arboră un zâmbet stânjenit.

– Nu cred că ți-ar conveni să știi. Glume bărbătești. Cu alte cuvinte, voiau să știe ce-i cu soțul tău, dacă nu ți-a făcut decât un singur copil. Dar bătrânul Dimitri a spus că nu trebuie să te întristezi, cu ajutorul Domnului, vei mai avea mulți alții.

– Sper, murmură Linda. Dar cu tine ce se petrece? riscă ea. N-ai nici măcar unul.

– Ah, cu mine s-au lămurit, explică el degajat. Au încercat de toate – rugăciuni de fertilitate, ofrande pentru zeița Artemis...

Își îndreptă atenția spre drum, evitând copiii neastâmpărați și câinii care înconjurau mașina. După ce ieșiră din localitate, Andreas reluă, mai serios:

– Nu-i deloc greu să găsești o femeie atrăgătoare, dar cu femeile

pe care le-am cunoscut în vest – independente, emancipate, obișnuite cu libertăți exagerate – mi-ar fi fost imposibil să mă căsătoresc.

– Din cauza poziției tale sociale?

– Ah, nici vorbă. Părea surprins de întrebare. N-are relevanță. Voiam să spun că pentru mine, căsătoria reprezintă încredere absolută și siguranță.

– Dar femeile emancipate nu exclud automat încrederea. Este ceva mai subtilă, fondată pe libertate și respect reciproc. Soția nu trebuie să fie o "posesiune".

– Mi-ar fi foarte greu să mă descurc. Glasul lui era grav și părea să se concentreze inutil asupra drumului drept și pustiu. N-aș putea trăi cu o femeie care a avut anterior experiențe intime cu alți bărbați. Iar asta face relativ dificilă sarcina de a găsi o soție mai vârstnică de șaisprezece ani! încheie el, încercând o glumă.

Linda îl privi dintr-o parte.

– Te temi să nu provoci scandal în familie?

– Nu, replică el, din nou surprins. Este o chestiune de temperament. N-aș suporta. Nu mi-aș putea stăpâni gelozia.

Linda fu impresionată de intensitatea reacției. Câteva secunde, păstră tăcerea. Apoi riscă încă o afirmație.

– Gelozia retrospectivă este deplasată.

– Toate manifestările de gelozie sunt prostești și degradante pentru cel care le are. Dar știu că nu m-aș putea stăpâni.

Lindei îi era clar că el repeta, cu alte cuvinte, aiurelile Ariadnei de pe plajă. Era necăjită. Își înghiți greu nodul din gât.

Când pătrunseră pe aleea spre vilă, el spuse:

– După prânz, trebuie să mă duc la Atena, să-mi iau musafirul.

Mâncară, iar Andreas plecă imediat, lăsând-o pe Linda să citească

în grădină, în timp ce copiii dormeau. Când se treziră, îi duse pe plajă, apoi reveniră mai devreme, la cină. Copiii fuseseră culcați, iar Linda tocmai făcuse un duș și se schimbase, când Andreas reveni, pe la șapte. Făcea ultimele retușuri pe masă, aranjând vaze cu flori parfumate. Trecu în camera de zi și-i zări pe fereastră pe Andreas și pe musafir.

Era un bărbat de vârstă medie, cam supraponderal; părul negru, relativ lung, începuse să-l părăsească. Purta un costum subțire, azuriu, mătăsos, iar la încheietură ceasul de aur reflecta lumina soarelui. În timp ce Linda îi urmărea, bărbatul își scoase ochelarii de soare și se întoarse spre casă.

Simți că i se moaie picioarele și ar fi căzut desigur, dacă nu s-ar fi agățat de spătarul unui scaun. Rămase împietrită o clipă, apoi se răsuci pe călcâie și fugi spre scară. Era la jumătatea treptelor când ușa se deschise, iar Andreas apăru.

Păru surprins s-o vadă înghețată pe scară, albă la față, dar își pofti musafirul.

– Aceasta este secretara mea, Linda Blair, spuse el bărbatului. Linda, dă-mi voie să ți-l prezint pe Bernardo Mancini.

Avea senzația că stătea acolo de o eternitate, agățându-se de balustradă. Expresia lui Andreas era tot mai uimită, în timp ce invitatul înaintă câțiva pași. Fără niciun semn de recunoaștere pe față, spuse:

– Încântat de cunoștință, domnișoară Blair.

Linda reuși să-i întindă mâna, desprinzând-o cu greu de balustradă. Gândurile i se învârtejau, ca niște veverițe speriate în cușcă. Era posibil ca Bernardo să n-o recunoască? Adevărat, în afara petrecerii de la celebrarea căsătoriei, cu cinci ani în urmă, când o asaltase cu insistență, n-o mai văzuse decât de vreo două ori. Și de

atunci, cu siguranță avusese de-a face cu nenumărate femei. Dar îi fusese cumnată. Și purta numele de domnișoară al Juliei.

Realiză că-i ținea încă mâna și o studia pofticios, în stilul binecunoscut al celor din familia Mancini, în timp ce ea îl privea fix, ca pe o arătare.

Murmură o scuză, își retrase mâna și o zbughi pe scară, urmărită încruntat de Andreas. Ajunsă în dormitor, închise ușa și se sprijini de ea, ca pentru a ține afară un eventual invadator. Tremura violent, iar inima îi bătea cu putere.

Ce naiba să facă? Chiar dacă în mod miraculos Bernardo n-o recunoscuse, în clipa când ar fi dat cu ochii de Nickie lucrurile s-ar fi schimbat. Aproape sigur i l-ar fi luat imediat, pentru a-l reintegra în clanul Mancini.

Se așeză pe marginea patului, frângându-și mâinile. N-avea niciun rost să spere că Andreas ar interveni în sprijinul ei. Era ultimul loc de pe pământ unde ar fi putut spera la ajutor. Era o reluare a poveștii cu Susan și Katina.

Îl auzi pe Nickie vorbind cu Espasia, în timp ce era dus la culcare. Se repezi la ușă și-l trase înăuntru. Se întreba dacă să-i spună despre Bernardo, când el deschise subiectul:

– Lindy, jos este un om... Se opri, iar Linda pricepu că încerca să-și amintească ceva.

– Da, iubitule, îl încurajă ea.

– Mi s-a părut că... Se întrerupse din nou.

Linda îl ajută să se vâre în pat, aducându-i ursulețul favorit.

– Este un prieten al domnului Duncan. Un partener de afaceri, de la Atena. Te-a văzut?

– L-am văzut eu. Nickie renunță să-și mai lămurească problema, de parcă ar fi fost lipsită de importanță. Lindy, mâine putem să

mergem la plajă? Tomas știe unde putem găsi un pui de caracatiță!

Linda se strădui să se arate entuziasmată de veste. Cel puțin deocamdată, copilul nu-l recunoscuse pe Bernardo. Dar amintirile lui neclare demonstrau că unchiul și nepotul se întâlniseră relativ recent.

Se opri în fața oglinzii, aranjându-și părul cu mâini tremurânde, fericită că tenul bronzat îi masca paloarea. Apoi, un alt aspect al problemei îi captă atenția. Afacerile lui Andreas cu Bernardo. Andreas spusese – iar ea simțise toată săptămâna – că era vorba despre o chestiune vitală. Oare faptul că adăpostea sub propriul acoperiș un copil răpit i-ar fi zădărnicit afacerea? Oare Bernardo l-ar fi bănuit de implicare?

Acest nou aspect îi spori disperarea. Tremura și mai tare, iar genunchii îi cedau. Abia dacă putea sta în picioare, nici vorbă să întrețină o conversație. Dar probabil era așteptată la cină. N-avea cum să rămână ascunsă. Își adună curajul și coborî.

***

Îi găsi pe bărbați în pragul ușilor spre terasă, cu câte un pahar în mână. Îndată ce apăru, Bernardo își concentră atenția asupra ei.

– Ah, domnișoară Blair. Acum, seara este desăvârșită. Mâncare, vin, o atmosferă grecească perfectă și compania unei femei frumoase. Ce altceva și-ar mai putea dori un bărbat?

Andreas îi pregăti o băutură, iar Brenardo continuă să-și reverse complimentele stresante asupra ei. Andreas îi urmărea cu o expresie impenetrabilă; dar el îi ceruse să-i facă oaspetelui conversație.

Înăbușindu-și temerile și neplăcerea pricinuită de acel individ, se strădui să fie ospitalieră.

În timpul cinei, Bernardo o întrebă despre viața ei din Anglia, continuând să nu arate niciun semn de recunoaștere, iar Linda începu să spere că o uitase cu adevărat. Îi dădu câteva amănunte strict alese, lăsând deoparte orice ar fi putut aminti de Julie, iar când bărbații trecură la afaceri, începu să spere că s-ar fi putut să scape.

Din discuția lor, Linda deduse că legătura dintre Bernardo și Andreas nu era întâmplătoare, o simplă coincidență. Pricepuse deja că, datorită diminuării transporturilor maritime, compania Katrakis se concentra tot mai mult pe vasele de croazieră. Familia Mancini deținea practic monopolul hotelurilor de lux din partea de est a Mediteranei. Erau cât se poate de potriviți pentru o fuziune.

Linda era foarte mulțumită să fie exclusă din discuție. Îi era greu să-și ascundă gândurile și sentimentele. La desert însă, Bernardo se întoarse brusc spre ea:

– Am senzația că ai un fiu, domnișoară Blair?

Linda simți că limba i se lipise de ceru gurii și nu găsi nimic de spus.

– Ne-am întâlnit pe hol. Este un copil foarte frumos, atât de brunet, spre deosebire de tine. Ar putea fi grec, sau italian.

– Tatăl lui este brunet, îngăimă ea.

– Da, îmi imaginez că așa stau lucrurile. Bernardo ridică paharul, iar brățara de aur masiv îi luci la încheietură. Cum îl cheamă, domnișoară Blair?

În ochii negri îi sclipea o veselie malițioasă, iar Linda părea vrăjită, incapabilă să răspundă.

– Numele lui este Nickie, interveni Andreas. Este un băiețel încântător și se înțelege perfect cu Katina.

Momentul trecu, iar conversația o ocoli din nou pe Linda. "Știe", își zise ea, cu amărăciune. "Dar de ce nu spune nimic?" Nu putea fi vorba de simpatie, în niciun caz din partea lui Bernardo. Poate și pentru el era vitală afacerea aceea. Prea importantă pentru a risca ratarea ei.

Restul cinei fu un adevărat coșmar. Discuția se ocupa de aspecte generale, iar ea se străduia să facă față. I se păru o eternitate până când bărbații se ridicară de la masă și trecură în biroul lui Andreas, pentru a continua discuția, cerându-și scuze.

Se îndrepta spre ușă, când vocea lui Bernardo o opri.

– După o asemenea masă copioasă, mi-ar face plăcere o plimbare prin minunata dumneavoastră grădină. Domnișoara Blair îmi va face onoarea să mă însoțească?

Andreas îi aruncă o privire și spuse:

– Linda?

– Desigur. În ciuda căldurii, se înfioră, dar o luă înainte, printre tufele de iasomie și leandri înfloriți, a căror mireasmă era copleșitoare.

Îi aruncă o privire scurtă lui Bernardo și notă din nou trăsăturile implacabile, reci, ale chipului său. În ușa sufrageriei se zărea silueta lui Andreas.

Bernardo o privea zâmbind demonic.

– Ei bine, draga mea Linda, iată-ne într-o situație interesantă.

Linda simți descurajare, dar în același timp și ușurare, fiindcă adevărul ieșise la iveală, scăpând astfel din situația aceea ridicolă.

– M-ai recunoscut, spuse ea, necăjită.

El izbucni într-un râs neplăcut.

– Doar nu ți-ai închipuit altceva? Ești o femeie greu de uitat.

– Când ne-am întâlnit, n-ai lăsat să se vadă. Cum reușești să-ți

ascunzi surpriza atât de bine?

– Eram pregătit. Gazda mi-a povestit despre tine pe drum.

Linda îl privi prin întunericul tot mai dens.

– Cum s-o facă? Nu știe nimic despre mine.

– Nu cunoaște adevărul, am înțeles. Mi-a declarat doar că o să ne simțim mai bine la vilă, că vom putea discuta netulburați și că are o secretară excelentă, care ne va transcrie înțelegerile. L-am felicitat pentru faptul că are la vilă o secretară englezoaică. Poate am fost cam nepoliticos – știi bine cât de mult apreciem fetele din Anglia, eu și fratele meu. Mi-a tăiat-o tâfnos, dar m-a spus că te cheamă Linda Blair și că ai un băiat. Așa că, vezi tu, ar fi trebuit să fiu idiot să nu fac legătura. Linda Blair cu siguranță nu are copil. Dar soră-sa avea, și dispăruseră amândouă.

Urmă o pauză prelungită. Linda nu vedea altă soluție decât să încerce să apeleze la bunătatea lui Bernardo, oricât de lipsită de speranță era ideea.

– Știu că am procedat greșit. Dar Julie se temea că Paolo i-l va lua pe Nickie pentru totdeauna. Pusese oameni s-o urmărească, ba chiar au venit la prăvălia unde lucram eu, căutând-o. M-au amenințat – erau înspăimântători.

– Probabil au fost Mario și Tony. Sunt veri. S-a stabilit în consiliul de familie ca ei s-o caute pe Julie.

– Dar avea custodia legală asupra lui Nickie, interveni Linda. Știu că Paolo are drepturi de vizitare și că Julie s-a declarat de acord. Ar fi fost gata să-l lase pe Nickie să vină în Italia, dacă ar fi fost convinsă că-l va primi înapoi.

– Numai că n-are încredere în noi, nu-i așa? întrebă el. Aruncă o privire peste umărul Lindei. Al tău domn Duncan – care insistă că nu-i nimic între voi – ne urmărește ca un uliu. Sugerez să ne

îndepărtăm puțin.

Înainte să poată protesta, îi cuprinse talia cu un braț și o conduse spre o bancă pe jumătate ascunsă de o boltă de trandafiri.

Linda se supuse fără tragere de inimă, iar Bernardo se așeză lângă ea.

– Julie avea perfectă dreptate. N-aveam intenția să-l lăsăm pe Nickie să se întoarcă, odată ce ar fi ajuns acolo. Cu un gest imperativ, o obligă să tacă. Pe noi nu ne interesează legile din Anglia. Nickie este fiul lui Paolo. Fiul lui. Nu există nicio îndoială că legile italiene l-ar favoriza pe tată. Și chiar dacă n-ar fi fost așa, n-ar fi contat.

"N-ar fi contat". Ecoul vorbelor lui îi reverbera în minte. Familia Mancini, familia Katrakis, familia Duncan – bogați și puternici – aveau propriile lor legi; în fața lor, cei sărmani și fără apărare n-aveau nicio șansă.

– Dar Julie îl iubește pe Nickie, murmură ea. Este tot ce i-a rămas pe lume. Poate nu s-a purtat întotdeauna ca o soție și o mamă ideală – în accepțiunea italiană – iar eu nu știu exact ce s-a petrecut între ea și Paolo, dar l-a iubit și nu i-a fost niciodată necredincioasă.

– Așa cum a procedat Paolo? Fratele meu a avut multe femei. A recunoscut cinstit. Dar Julie n-a suportat situația.

– Este greu să-i ceri așa ceva unei englezoaice. Nu erau căsătoriți de prea multă timp.

– Paolo i-a dăruit tot ce și-ar fi putut dori. Case, haine, bijuterii, mașini...

– Pe el îl dorea! Îl iubea!

– Dorea exclusivitatea. Iar asta era o naivitate, desigur.

Linda oftă.

– N-are niciun rost. Am putea discuta la nesfârșit, fără să

ajungem la consens. Ce ai de gând?

Bernardo spuse, după o pauză:

– Ce anume știe Duncan din toate astea?

– Nimic. Linda nu dorea ca afacerea vitală a lui Andreas să fie ruinată. Și am toate motivele să cred că ar fi de partea voastră. Ai de gând să-i spui?

Mâna lui Bernardo se deplasă de-a lungul spătarului și se opri pe umărul ei.

– Încă nu m-am hotărât, spuse el, gânditor. Există o fărâmă de adevăr în spusele tale. Paolo nu s-a purtat ca un soț perfect și, ca să fiu sincer, întotdeauna mi-a plăcut Julie.

Linda se strădui să-și înăbușe dezgustul, simțind că degetele lui se insinuează sub materialul rochiei.

– Ah, Bernardo, încearcă să privești imparțial situația! Cu Paolo nu se poate discuta acum. După ce se va mai liniști, sunt sigură că vor ajunge la o înțelegere civilizată. Deocamdată, nu-i interesează decât să se rănească unul pe celălalt.

– Sunt sigur că noi doi vom putea ajunge la o înțelegere. Nu vreau să pun în pericol fuziunea cu firma Duncan, este importantă pentru noi. Spui că ne-ar ține partea împotriva ta. După cum te privește, eu n-aș fi convins. Între timp... vom lua o hotărâre după ce vom dormi...

De data asta, Linda nu-și mai putu ascunde dezgustul. Se ridică brusc.

– Atunci, să ne întoarcem, spuse ea. Doar nu vrem să-l enervăm.

Bernardo o urmă, iar pe figura lui se citeau gânduri nerușinate.

– Prea bine, draga mea, deocamdată vom amâna conversația asta. Se întoarseră spre casă, iar pe chipul lui apăru o mască de curtoazie politicoasă.

Andreas îi aștepta în ușa sufrageriei. Privirile lui trecură de la Bernardo la Linda, dar înainte de a spune ceva, italianul declară:

– Minunată grădină, Duncan, și un ghid fermecător.

– Nu-i așa? replică enigmatic Andreas. Se trase într-o parte, făcându-le loc să treacă. Sugeră un joc de biliard. Bernardo își arătă preferința pentru compania Lindei, dar ea își ceru scuze și se retrase.

Ajunsă în camera ei, se prăbuși pe pat. Tensiunea ultimelor ceasuri fusese formidabilă. Oare cum va proceda Bernardo? se întreba ea, nefericită. Probabil va ține seama doar de propriul interes. Nu era destul de naivă încât să creadă că-l câștigase, apelând la corectitudinea lui.

Pentru moment însă, era aparent protejată de importanța afacerii preconizate. În caz că negocierile aveau să eșueze, sau chiar dacă se vor încheia cu succes, Bernardo n-ar fi ezitat s-o desconspire în fața lui Andreas și să pună mâna pe Nickie.

Dacă se ajungea până acolo, ce i-ar fi rămas de făcut? Avea destui bani. S-ar fi putut da la fund în vreun modest hotel londonez, până la lămurirea lucrurilor. Mai întâi, trebuia însă să ajungă la Atena. Cele câteva cuvinte pe care le reținuse în greacă i-ar fi ușurat încercarea. Putea chema un taxi prin telefon, când n-ar fi fost nimeni prin preajmă.

Ar fi trebuit s-o anunțe pe Julie în privința evenimentelor neașteptate, așa că începu să-i scrie o epistolă scurtă, descriindu-i încurcătura în care intrase și spunându-i ce avea de gând să facă dacă situația evolua nefavorabil.

Apoi se vârî în pat, dar nu reuși să adoarmă, din cauza gândurilor. Măcar dacă ar fi putut fi sigură de evoluțiile ulterioare, astfel încât să se poată pregăti; atunci, ar fi avut șanse mari să se

descurce. Dar așa cum stăteau lucrurile, se simțea neajutorată. Iar dincolo de temeri, exista convingerea că dacă va trebui să plece, nu-l va mai revedea niciodată pe Andreas, nu-i va mai simți atingerea și nu-i va mai auzi glasul; perspectiva îi provoca o suferință imposibil de suportat.

Dimineață, se trezi cu ideea că era ziua de naștere a Katinei. Propriile temeri și noaptea zbuciumată nu-i deschiseseră cheful de sărbătorire, dar își puse în minte să facă tot posibilul pentru a-i înveseli fetiței ziua. Espasia îi adusese o felicitare din sat, iar Andreas îi cumpărase o splendidă carte cu poze, de la Atena.

Se îmbrăcă și-l dichisi pe Nickie, apoi coborî, luând felicitarea și cartea cu poze. Nici urmă de Bernardo, dar Andreas și Katina se aflau la micul dejun, în bucătărie. Fetița îi arătă cu ochi strălucitori cadourile primite de la unchi. O păpușă frumoasă, o brățară de argint și – în clipa aceea Andreas îi zâmbi Lindei – un dulăpior de jucărie, cu toate hainele necesare. Mai căpătase cutii cu bomboane, cărți și articole de îmbrăcăminte, trimise de rudele din Atena.

– Unchiul Andreas spune că săptămâna viitoare, după ce va scăpa de domnul Mancini, o să organizăm o petrecere, încheie entuziast fetița.

– Șșt! interveni el, în timp ce Linda o îmbrățișa, oferindu-i propriile daruri, dorindu-și și ea să scape de prezența respectivului individ.

Luă loc la masă. Andreas îi oferi o cafea și rămaseră tăcuți, ascultând discuția copiilor. De ce să nu dispară pentru totdeauna? Dar la ora nouă, Bernardo apăru în ușă umflat de somn, într-o dispoziție vizibil proastă. Salută fără amabilitate, iar Andreas îl conduse în sufragerie, unde Eleni îi servi micul dejun.

Linda termină masa, ajută la strânsul tacâmurilor, apoi îi scoase

pe cei mici în grădină, la joacă. Se distrară toată dimineața, pe urmă o ajută pe Katina să probeze noile haine.

După-amiază, în timp ce micuții se odihneau, ieși pe plajă, la o partidă de înot. Apoi le citi povești până la vremea ceaiului. Eleni pregătise toate bunătățile, mai ales un tort multicolor împodobit, extrem de dulce, care-i vrăji pe cei mici. Katina îl invită pe Andreas să-l guste, dar el se întoarse aproape imediat în birou.

Bernardo nu se mai arătase de la micul dejun, dar Linda avusese nervii încordați toată ziua, pregătindu-se pentru inevitabila confruntare de la cină.

***

La șapte seara, îl culcă pe Nickie, apoi făcu o baie și îmbrăcă o rochie simplă de bumbac albastru, aplicând un minimum de fard, încercând să se prezinte cât mai puțin atrăgătoare. Dar îndată ce dădu ochii cu Bernardo, îi deveni foarte clar că eforturile ei fuseseră inutile. Era întins pe un șezlong pe terasă, cu un pahar de aperitiv în mână. Nu schiță niciun gest de a se ridica în picioare, dar ochii lui o măsurară insolent.

– Ah, domnișoara Blair. Începusem să cred că domnul Duncan te-a ascuns undeva. Te-a pus la muncă?

– Din contră, replică Linda. Am avut o zi de relaxare deplină.

– Ai înotat? Andreas apăruse în spatele ei, cu un pahar de xeres în mână.

Linda primi băutura.

– Mulțumesc. Da, am ieșit pe plajă.

– Aveți o plajă? se interesă Bernardo. Ar fi grozavă o baie în mare, la lumina lunii, după cină.

– Dar n-ar fi înțelept, răspunse Andreas. Accesul este dificil și există curenți periculoși.

– Păcat. Bernardo continua s-o soarbă din ochi. Lindei îi era imposibil să deducă dacă negocierile merseseră bine sau nu, dar deocamdată era clar că secretele nu-i fuseseră dezvăluite.

La cină, expresia lui Bernardo se schimbă, devenind malițioasă.

– Încă n-am avut plăcerea să-l cunosc pe fiul dumitale, domnișoară Blair, spuse el. Micul... Nickie, nu-i așa? Mă încântă compania celor mici.

"A adolescentelor, poate", își spuse ea cu acreală.

– Nickie doarme deja.

– Dumneata ai copii? se interesă Andreas.

– Am fost binecuvântat cu trei fii. Copiii – mai cu seamă băieții – înseamnă foarte mult pentru noi. Sunt sigur că vei fi de acord, domnule Duncan.

Andreas părea ușor nelămurit de semnificația vorbelor lui Bernardo.

– Desigur. Eu n-am copii, dar familia mea este strâns unită.

– Înțeleg că fiica fratelui locuiește cu dumneata.

– Da. Mama Katinei este englezoaică... Andreas păru să-și amintească de prezența Lindei și schimbă tonul. Voiam să spun că-i place să călătorească. Am considerat că fetița va fi mai liniștită aici, cu noi.

– Fără îndoială, este cel mai bine pentru ea, se arătă Bernardo de acord.

Discuția continuă pe același ton. Andreas simțise neplăcerea Lindei și găsea mereu noi subiecte, aparent inofensive, numai că

Bernardo le întorcea astfel încât să poată face vreun apropo. Se simțea mizerabil, dar reuși cumva să treacă peste toate, și rămase împreună cu ei o oră după cină, în timp ce bărbații fumau și discutau. Încă o singură zi, își spuse ea, urcând scata mai extenuată decât după o zi de muncă.

Se dezbrăcă și se spălă, își pieptănă părul și se vârî în pat, cu o carte. Îi fu însă imposibil să se concentreze asupra lecturii, așa că stinse veioza. Rămase pe întuneric, privind pierdut cerul catifelat, plin de stele, înrămat de tocul ferestrei. Oare urma să fie ultima noapte petrecută în acel loc fermecător?

Trecuse cam o oră când simți că cineva se afla la ușă. Aproape imediat, răsună o bătaie și își auzi numele șoptit de vocea lui Bernardo. Rămase nemișcată, neîndrăznind să respire. Oare încuiase? Ca pentru a-i răspunde la nelămurire, clanța se roti încet, dar ușa nu cedă. Își auzi din nou numele șoptit mai imperios, dar tot sotto voce. Rămase sub cearșafuri, tremurând toată, iar peste câteva clipe auzi pași îndepărtându-se.

Capitolul 9

În dimineața următoare, Linda coborî decisă să nu-i iasă în cale lui Bernardo. Luă micul dejun la bucătărie, cu Eleni și cu Tomas; bărbatul urma să facă un drum până la Kastri, iar Linda îl rugă să-i ducă și pe ei, ea cu copiii.

La ora zece erau gata, iar Tomas conduse mașina lui Andreas pe drumul deja familiar. În piața centrală, Tomas făcu o scurtă vizită la magazinul universal, apoi plecă să-l caute pe primar. Linda și cei mici rămaseră în fața cafenelei, unde ea comandă sucuri de fructe pentru toată lumea.

Prea repede după gustul ei, Tomas reveni la mașină și se întoarseră la vilă. Linda se ascunse cu cei mici în cele mai îndepărtate locuri ale grădinii, apoi ajută la prepararea prânzului și mâncă tot la bucătărie.

Se felicita pentru felul cum scăpase până atunci. Luă o carte și ieși să citească puțin lângă piscină, dar dădu peste Andreas și Bernardo. Andreas înota, iar italianul stătea pe margine, cu un pahar de vin în mână. O observă înainte ca ea să se poată retrage.

– Ah, domnișoara Blair! Din nou te ascunzi. Vino să înoți cu noi!

Linda se înfioră cu gândul la costumul extrem de sumar al Helenei. Se așeză pe cel mai îndepărtat scaun, își puse ochelarii de soare și deschise cartea.

– N-am costum de baie, domnule Mancini.

El o amenință cu un deget nervos.

– Nu-i adevărat. Ieri ne-ai spus că ai înotat în mare.

– Împrumutasem unul. Vorbele ei implicau faptul că nu-l mai avea la dispoziție.

Andreas se ridică pe marginea bazinului, scuturându-și coama deasă, iar Linda nu se putu împiedica să compare abdomenul lui plat cu burta fleșcăită a lui Bernardo.

Dar modestia nu făcea parte din virtuțile oaspetelui, iar el continuă s-o bată la cap, până când, observându-i iritarea, Andreas interveni:

– Dacă nu ții să înoți, Mancini, ne-am putea întoarce înăuntru, să definitivăm concesiunile din Genova.

În loc de răspuns, Bernardo se lăsă să alunece în apă și înotă câteva bazine. Apoi ieși cu dificultate pe marginea piscinei, își puse halatul și o porni spre casă, fără alt comentariu.

Linda îi urmări dispărând. Apoi se întoarse la lectură, până la ora trei, când cei mici coborâră.

Copiii se bălăciră o timp în bazin, apoi Linda le citi până la ora ceaiului. După aceea, întrucât era ziua liberă a Espasiei, ajută la pregătirile pentru cină. Pe urmă îi îmbăie pe cei mici și-i duse la culcare.

Nu-i mai rămânea decât să se pregătească pentru cină, așa cum spera din suflet, la ultima întâlnire cu Bernardo. Alese o rochie albă cu croială specific grecească, pe care o mai purtase și în seara cu petrecerea organizată de Gregori, dar renunță la floarea din păr și se

fardă foarte discret.

Amână din nou cât putea coborârea. Când ajunse în sufragerie, constată că Andreas și Bernardo se aflau pe terasă și li se alătură fără tragere de inimă.

Bernardo stătea jos, cu un pahar în mână, ca de obicei. Ignoră apariția Lindei, dar Andreas se ridică și-i zâmbi, cu toate că și el părea dus pe gânduri.

Reveniră curând în sufragerie, iar cina decurse în același mod. Bărbații abia dacă deschideau gura, iar Linda se întrebă dacă nu cumva negocierile eșuaseră; sau poate că în afara afacerilor aveau prea puține în comun. Conversația rămase aproape exclusiv în sarcina ei și se străduí să destindă pe cât posibil atmosfera, flecărind aproape continuu.

Cu prima ocazie, se retrase în propria cameră, mai citi puțin și adormi.

***

După două nopți agitate, dormise profund și-i trebui ceva timp până când zgomotul de afară îi ajunse la urechi. Rămase nemișcată câteva clipe, fără să priceapă unde se afla; pe urmă își auzi din nou numele șoptit și observă clanța mișcându-se.

Se ridică în capul oaselor, tremurând toată și rugându-se: ah Doamne, fă-l să plece!

Dar în seara aceea n-avea să scape ușor.

– Linda! Șoapta era imperativă. Deschide ușa, sau mă duc direct la Duncan și-i povestesc totul. Deschide-mi! Am un mesaj din partea

lui Paolo. Vrea să cadă la înțelegere cu Julie.

Coborî din pat cu mișcări furișate și se apropie de ușă, fără să deschidă.

– Pleacă, Bernardo, șopti ea rugător. Putem discuta mâine dimineață.

– Nu, vom vorbi chiar acum. Paolo pleacă în Statele Unite pentru șase luni și nu-l poate lua pe Nickie, oricum.

– Îmi povestești mâine, insistă Linda.

– Cred că niciunul din noi nu va mai fi aici, după ce Duncan află adevărul. Tonul lui Bernardo se ridicase amenințător și suna puțin neclar din cauza băuturii.

Cu presimțiri rele, Linda descuie și-l trase pe Bernardo înăuntru.

– Te rog, vorbește mai încet, îl imploră ea.

Își pusese pe ea halatul, dar asta nu părea să potolească ardoarea lui Bernardo. Privirile lui o ardeau, de parcă ar fi fost goală. Apoi, se legănă pe picioarele nesigure și se sprijini de ușă.

– Care-i treaba cu Paolo? întrebă ea. Chiar este de acord să-și schimbe atitudinea?

– Minunată, minunată... Bernardo fredona lălăit, continuând s-o dezbrace din priviri. De ce naiba nu s-a însurat Paolo cu tine? Pe lângă tine, Julie este de mâna a șaptea.

– N-a fost un concurs de frumusețe. Oricum, pe mine nu mă atrage deloc fratele tău.

– Nu, el seamănă cu Julie. Este copilăros, un puișor. Noi însă suntem maturi, Linda, nu-i așa?

Brusc, se repezi spre ea iar elanul exagerat al mișcării îi răsturnă pe amândoi în pat.

Disperată că ajunsese exact acolo unde n-ar fi dorit cu niciun preț, Linda se luptă să se ridice, strângându-și pe trup halatul de

casă. Dar contactul îl inflamase pe Bernardo. O prinse de materialul subțire și o trase înapoi, fixând-o pe pat cu propria greutate.

Părea să-și fi ieșit din minți de pasiune și era înfricoșător de puternic. Îi îndepărtă mâinile cu ușurință și o strânse în brațe. Gura lui care mirosea puternic a vin o căuta pe a ei, iar Linda își feri capul cu disperare într-o parte și în cealaltă, cu repulsie.

– Nu, te rog, nu! repeta ea, dar singurul lui răspuns era un soi de muget, printre fiorii de dorință nestăpânită.

Mâna lui se înfipse cu cruzime în părul ei, iar Linda scăpă un strigăt de durere, înainte ca buzele lui să-i astupe gura. Cealaltă mână îi îndepărta bretelele de satin ale veșmântului.

Nickie îi auzise strigătul și se trezise alarmat.

Sunetele îl uimiră pe Bernardo. Nu se așteptase să mai fie cineva acolo. Se ridică puțin, privind spre ușă. Profitând de șansă, Linda îl lovi cu picioarele, se eliberă și fără să mai știe ce făcea, o zbughi tremurând pe hol.

În clipa următoare, două lucruri se petrecură simultan. Andreas deschise ușa dormitorului și privi pe coridor, căutând sursa gălăgiei, iar Bernardo apăru pe ușa camerei ei, aranjându-și ținuta. Îi aruncă o privire Lindei, care scâncea, iar ea își ținu respirația, așteptând deznodământul inevitabil. Dar Bernardo porni pe coridor spre Andreas, mormăind ceva cum că ar fi căutat baia, apoi dispăru în propria cameră.

Andreas înaintă încet spre Linda. Purta un halat albastru-închis și continua să țină degetul la pagina cărții pe care o citea. Părea lipsit de expresie, dar ea îi descifră disprețul întipărit pe față și se simți ieftină, mânjită, îmbrăcată cu acele bucățăle de mătase care mai mult dezvăluiau decât ascundeau.

Roșie la față, își trase la loc bretelele cămășii de noapte, apoi își

acoperi cu brațele pieptul.

– M-ai pus în dificultate, Linda. Să-l pocnesc, sau să-l felicit? Coridorul ăsta n-a fost niciodată atât de animat. Poate ar trebui să instalez o barieră, sau uși batante.

Linda nu-și găsea cuvintele și-l privea nefericită.

– Ce s-a întâmplat? Știu că Mancini a fost în camera ta aseară. De data asta n-am fost pe față?

– Ieri n-a intrat în camera mea, fu ea constrânsă să protesteze. Mi-a bătut la ușă, dar nu i-am deschis.

– Dacă nu ți se pare prostească întrebarea, ce te-a determinat să-l primești astăzi? Oricine vede ușor ce fel de om este.

Își frământă mintea căutând o explicație, dar nu exista niciuna, cu excepția celei deja estimate de Andreas. Lacrimile îi umplură ochii, amenințând să se reverse.

– Nu voiam să provoc necazuri, declară ea printre suspine. Adică, să pun în pericol negocierile de afaceri. Mi-ai cerut să-l distrez. Niciodată nu-l văzuse atât de mânios. Ochii lui aruncau fulgere, iar Linda crezu că o va lovi.

– Doamne ferește, așa crezi că te-am considerat? Ca pe o... femeie ușoară? Nu sunt peste! Nu mă bazez pe acest soi de ospitalitate. Glasul lui se ridicase la nivelul unui strigăt, iar Nickie începu să țipe în patul lui.

Andreas se străduí să-și recapete cumpătul. Spuse, cu răceală:

– Ce ar fi să te duci să-l liniștești pe Nickie? Se întoarse să plece, iar în clipa aceea în ochii lui exista la fel de multă nefericire cât simțea și ea.

***

Noaptea aceea fusese cea mai dureroasă din viața Lindei. Ore la rând, reluase evenimentele, retrăind confruntările cu Bernardo și cu Andreas.

Îl liniștise repede pe Nickie. Aruncase cămașa de noapte ruptă în coșul de rufe murdare, apoi luase o aspirină și se spălase pe ochi. Pe urmă se întorsese în pat.

N-avea cum să dreagă lucrurile în fața lui Andreas. Nu putea să-i explice plauzibil prezența lui Bernardo în camera ei. Nicio fetiță naivă n-ar fi procedat astfel, mai cu seamă o femeie cu experiență, așa cum o credea el. Doar dacă ea provocase necazul.

Singurul mod de a-și demonstra nevinovăția ar fi fost ca Bernardo să spună adevărul, ceea ce era foarte posibil, după respingerea umilitoare suferită. Iar asta însemna că avea să-l piardă pe Nickie, poate pentru totdeauna.

N-avea de ales. Chiar riscând să îndure disprețul lui Andreas, nu putea renunța la Nickie de bunăvoie.

Toată noaptea se foise. Dimineață, coborî din pat și tocmai când se îmbrăca, auzi o mașină pe alee. De la fereastră, îl zări pe Bernardo plecând, cu o valiză în mână. Se sui lângă Tomas fără să privească în urmă, iar mașina demară.

Linda oftă ușurată. Măcar scăpase de prezența lui apăsătoare. Nu-i spusese desigur nimic lui Andreas. Dacă ar fi făcut-o, Linda ar fi fost chemată și obligată probabil să-l predea pe copil. De ce n-o făcuse oare? Să fi fost încă important pentru el să păstreze relația bună cu Andreas? Sau poate își rezerva cu sadism revelația pentru ultima clipă.

Linda se uită la ceasul de mână. Nu avea de ales, trebuia să coboare. Îl trezi pe băiat, îl spălă și-l îmbrăcă. Era palidă și încercănată.

Se furișă la parter, tresărind la fiecare zgomot provocat de neobișnuit de gălăgiosul Nickie.

O găsi pe Eleni în bucătărie.

– Bună dimineața, kyria, o întâmpină zâmbitor femeia. Fac cafea proaspăt. Tomas mâncat devreme, să ducă pe domnu' Mancini la Atena.

– Nu te mai chinui, Eleni. Cafeaua este foarte bună. Linda își umplu o ceașcă și-i aduse un pahar de lapte lui Nickie, ungându-i cu unt o felie de pâine.

– Plecat foarte devreme, bărbatul ăla, continuă să relateze Eleni. La șapte și jumătate venit la ușă și spus: vreau să plec acum. Tomas întrerupt lucrul și plecat cu el.

– Probabil este un om foarte ocupat, comentă Linda cu neliniște. Apoi insistă: credeam că o să-l conducă domnul Duncan la Atena.

– Ha! exclamă Eleni cu un gest sugestiv. Nu cred că domnu' Andreas îl place pe omul ăla.

– Unde se află acum?

– În birou și mi-a spus, când gata, să duci acolo.

– În birou?

– Da, kyria. Dar întâi mănânci. Ești așa palid. Din pricină soare puternic.

– Nu pot să mănânc, Eleni. Nu mi-e foame – ah, pentru numele Domnului, taci din gură Nickie! Strigase la copilul care bătea cu lingurița în masă, iar Eleni ridică ochii surprinsă. Era prima asemenea ieșire pe care o auzea la Linda.

Mai bău o ceașcă de cafea și porni spre birou, nesigură pe picioare. Bătu timid la ușă și intră.

Andreas stătea în spatele mesei de lucru și privea pe fereastră. Se întoarse spre ea și, pentru o clipă privirile li se întâlniră. Apoi ochii

lui o evitară.

– Mă tem că este mult de lucru, spuse el. Ai ceva împotrivă să-ți sacrifici câteva ceasuri în dimineața asta?

– Sigur că nu. Așadar, reveneau la rutină. O parte din tensiunea acumulată se risipi. Dar cum să dea uitării neplăcerea ultimei lor întâlniri?

– În privința nopții trecute... începu ea abia auzit.

– Noaptea a trecut, interveni el grăbit. Trebuie să te anunț că afacerea cu domnul Mancini s-a definitivat excelent. Probabil că, parțial, ție trebuie să-ți mulțumesc.

– Mă bucur pentru reușită. Cea de-a doua propoziție rămase fără răspuns. Se așeză la măsuța pe care tronau mai multe dosare și începu să le răsfoiască orbește, foarte aproape de a izbucni în lacrimi.

În mod clar, Andreas avea nevoie de serviciile ei, așa că se purta ca și când noaptea trecută nu se petrecuse nimic. Dacă nu l-ar fi îndrăgit, situația i-ar fi convenit de minune. Era cea mai bună metodă de a rezista până când întoarcerea în Anglia n-ar mai fi prezentat pericole.

Dar fiindcă se îndrăgostise, cum putea să-l lase s-o desconsidere pe nedrept? Scăpă un suspin.

– Linda? Andreas îi luă mâna ce răsfoia dosarele. Am spus că aparține trecutului. Așa, acum te rog nu mai amesteca hârtiile. Pune-le la loc și apucă-te de dactilografiat. În trei exemplare, te rog. Mă duc să vad dacă s-a întors Tomas.

Părăsi grăbit încăperea, iar Linda își șterse ochii cu o batistă. Se strădui să se concentreze și începu sa lucreze, reușind aproape să-și uite nefericirea.

Pe la douăsprezece, termină ce avea de făcut. Andreas nu

revenise. Aranjă frumos paginile dactilografiate, se întinse să-și dezmorțească membrele și ieși afară, clipind din cauza luminii puternice.

Soarele amiezii încingea nemilos terasa, iar Eleni se mișca încet, așezând masa pentru prânz la umbra unui smochin. Linda se oferi s-o ajute, dar fu refuzată amabil, pe motiv că muncise toată dimineața. Așa că se întinse într-un șezlong. Acolo o descoperiră curând Katina și Nickie, care veniră să-i povestească despre jocurile lor. Lucrul concentrat, soarele puternic, ciripitul vesel al copiilor, o scăpară de toată tensiunea, iar când Andreas li se alătură la masă, Linda era aproape relaxată.

Indată ce se termină masa, el dispăru din nou, iar Espasia îi duse pe copii la culcare. Linda o ajută pe Eleni să strângă, dar la revenirea pe terasă constată că încordarea revenise. Nu era în stare să citească, n-avea liniște. Îi venea în permanență să plângă. Neliniștea o îndemnă să pornească, în ciuda căldurii, să urce dealul din spatele casei, de parcă ar fi gonit-o cineva din urmă.

Dintr-odată, se simți extenuată de urcușul pieptiș, așa că se așeză jos, înconjurată de vegetația bogată. Departe dedesubt, printre copaci, zărea acoperișul de țiglă al vilei și alături piscina, iar în zare strălucea linia argintie de demarcație între mare și cer.

Se lăsă pe spate în iarbă și închise ochii. Aromele amețitoare de lavandă, lămâi și verbine erau acaparatoare. Niciun zgomot nu acoperea bâzâitul albinelor și ciripitul păsărelelor. În depărtare răsuna clopoțelul de la gâtul unei capre. Căldura era copleșitoare. Se lăsă pătrunsă de atmosferă, iar anxietățile fură înlocuite de alean și de suferință.

Măcar dacă s-ar fi prezentat cinstit, fără înșelătorii, își spuse ea. S-ar fi simțit liberă să se bucure de căldura soarelui, de miresmele

naturii, de coloritul florilor și de mare. S-ar fi putut distra jucându-se împreună cu copiii. Ar fi avut libertatea de a se îndrăgosti de Andreas, fără să suporte apăsarea temerilor și neîncrederii. Lacrimile îndelung reținute începură să-i curgă pe obraji.

Abia când o ușoară trosnitură îi ajunse la urechi, se ridică brusc, trezindu-se în fața lui Andreas. Sub privirea lui, Linda deveni conștientă de fața umflată de lacrimi și de părul ei încâlcit. Figura lui era lipsită de expresie. Niciunul nu vorbi imediat, apoi el spuse:

– Lacrimi pentru Mancini? N-am crezut că vei fi devastată după o întâlnire atât de scurtă. Dar poate pentru tine nu era nevoie de mai mult.

Linda își căută în zadar batista.

– Nu plâng după el, reuși ea să îngaime.

Andreas îi întinse o batistă curată.

– Atunci, de ce?

Ea își ascunse fața în batistă.

– Plâng din cauza celor petrecute astă-noapte. Le-ai înțeles anapoda. M-ai judecat greșit... Apoi se poticni.

El se așeză alături și se aplecă spre ea.

– Ce ai spus?

Prezența lui era copleșitoare, dar Linda reuși cumva să repete explicația. Aceasta fu primită cu iritare și neîncredere, așa cum prevăzuse.

– Fată dragă, ce altă concluzie aș fi putut trage? Dar vreau să trecem cu buretele peste întâmplare, credeam că ai înțeles. Apreciez foarte mult felul cum te achiți de sarcini. Sunt foarte mulțumit de relația ta cu Katina. Dar nu încerca să mă minți. Nu-s prost și nu accept să fiu tratat astfel!

Linda păli de indignare. Își îndepărtă părul și-i aruncă o privire

furioasă.

– Nu mint! Încercam să scap de el. Până și tu ți-ai dat seama, desigur!

– Se afla în camera ta. Probabil l-ai amăgit până când lucrurile au scăpat de sub control...

– Nu! Linda se opri. Nu exista o explicație plauzibilă. Scuturâ din cap, descurajată.

Andreas își lăsă mâna pe brațul ei.

– Uite ce-i, nu putem da uitării întâmplarea? întrebă el amabil. Să continuăm să lucrăm ca înainte?

– Cum să fie posibil? Își ridică ochii spre el și adăugă: n-aș putea suporta.

Andreas o privi lung, cu blândețe, observându-i tremurul buzelor, ochii înlăcrimați, părul în dezordine și rotunjimile trupului, prin tricoul mulat. Mâna lui îi cuprinse umerii.

– Ah, dragă Linda, murmură el și o strânse în brațe. Îi sărută pleoapele, părul, gâtul, iar apoi se opri asupra buzelor, cu pasiune.

Fără să se întrerupă, o întinse pe iarba moale, mângâindu-i obrajii. Linda fu cuprinsă de o senzație de fericire și de ușurare. O credea, o iubea. Îl cuprinse cu brațele, mângâindu-i cu ardoare spatele, părul cârlionțat.

Îi auzea respirația tot mai grea, iar sărutul deveni mai pasionat. Mâna lui alunecă sub tricoul ei, iar Linda simți că se topește de dorință.

De data asta nu mai exista cale de întoarcere. Era nerăbdătoare să-i primească iubirea. Dar trebuia să nu mai existe înșelătorie între ei. Când avea să i se dăruiască, va fi absolut onestă.

Îl împinse încet.

– Nu, șopti ea, cu respirația tăiată.

– Nu? Andreas ridică privirea, cu neîncrezător.

– Nu, Andreas, reluă ea. Vreau să-ți explic ce-i cu Bernardo.

– Bernardo? I te adresai deja pe nume? Mi s-a părut un individ cam respingător, dar gusturile nu se discută. Iar Gregori, ei bine, Gregori are succes la femei, dar îl consideram puțin cam imatur pentru tine. Cum rămâne cu Tomas? Oare un simplu fiu al pământului nu te atrage? Oricine, cu excepția mea!

– Nu, nu! protestă ea încă o dată, dar el o cuprinse din nou în brațe, iar vorbele îi fură înăbușite de alt sărut. Senzualitatea ei îndelung ținută-n frâu înflori brusc într-o stare de excitare fierbinte. Nu mai dorea decât dragostea lui, în orice condiții. Respirația i se accelerâ, iar trupul îi fu străbătut de fiori sub efectul valului de pasiune carnală. Există o clipă de plăcere amestecată cu durere, iar ea scăpă un suspin.

Andreas se retrase, figura lui exprimând o mare uimire.

– Linda, de ce nu mi-ai spus?

Ea ridică brațul pentru a-i atinge obrazul.

– Am încercat, murmură ea. Tânjea să se răsfețe în îmbrățișarea lui, dar Andreas porni la vale, cu o expresie oripilată, aproape comică.

– Andreas! strigă ea. Evident, își dorise și estimase că va avea parte de o aventură fără consecințe, cu o femeie dispusă să accepte. În loc de asta, descoperise că ea n-avea niciun fel de experiență, că era virgină. Crezuse probabil că încercarea de a-l întârzia era doar o strategie menită să-i apere castitatea. Oricum, având în vedere principiile lui privind puritatea femeii, chiar dacă-l amăgise pretinzându-se mamă, probabil îi era foarte greu să treacă peste ceea ce făcuse. Sau poate credea că întreaga punere în scenă era menită să-l atragă în capcana unei căsătorii? Linda își mușcă buza.

Acum, devenise imposibil să mai rămână la vilă. Își va face bagajele și va chema o mașină care s-o ducă la Atena. Dacă nu găsea avion până a doua zi, își va petrece noaptea acolo. Oricum, Andreas nu mai avea nevoie de secretară, așa că-și putea face pregătirile de plecare pe față.

Aruncă o privire ceasului de mână și constată că nu era decât cinci. Își potrivi ținuta, scuturând firele de iarbă și își aranjă părul cât de bine putea.

Coborî colina, pătrunse în grădină, traversă terasa și intră în vilă prin sufragerie. Ajunsă în cameră, se dezbrăcă și făcu un duș, alese o rochie curată și termină rapid bagajele, cu un soi de automatism. Apoi coborî și telefonă la o firmă de închirieri din Atena, să-i trimită o mașină.

Tocmai terminase când Eleni apăru în hol.

– Ah, domnișoara Linda, ești aici! Nu venit la ceai? Vrei acum?

– Nu, mulțumesc, Eleni. Știi cumva unde-i Nickie?

– Cred că în livada de lămâi, cu Espasia, kyria. Unde domnu' Andreas?

– Nu știu.

Eleni era vizibil uimită.

– El plecat cu mașina, acum jumătate de ceas. Foarte repede. Nu spus când vine la cină.

– Păi, de obicei vine, nu-i așa?

– Acuma, da. Zâmbetul insinuant al femeii îi provocă suferință. Se întoarse să plece.

– Mă duc după Nickie, spuse ea peste umăr.

– Încă nu ora culcării.

– Am nevoie de el aici.

Eleni păru surprinsă, dar ea ieșise deja din casă. Abia când auzi

glasurile zglobii ale copiilor, de la distanță, Linda începu să ezite.

Abia acum se gândi la efectul pe care plecarea ei precipitată l-ar fi putut avea asupra altora. Nu asupra lui Nickie. El ar fi vărsat câteva lacrimi, dar ar fi fost repede atras de perspectiva unui zbor cu avionul și de întâlnirea cu maică-sa. Însă Eleni și Espasia s-ar fi simțit lezate de plecarea ei intempestivă și inexplicabilă. Și cel mai mult ar fi avut de suferit Katina, care se atașase vizibil de Nickie.

Își continuă drumul, mai încet. Nu exista totuși altă variantă, dar trebuia să încerce s-o liniștească pe fetiță, s-o asigure de sentimentele ei.

Îndată ce intră în livadă, îi văzu pe copii. Se tăvăliseră pe jos și erau plini de praf, dar fericiți, concentrați în construirea unei cazemate, cu pietre desprinse din zidul de împrejmuire.

Linda îi urmări câteva clipe, apoi spuse:

– Haide, Nickie, trebuie să plecăm.

Băiatul ridică ochii spre ea, surprins.

– A venit vremea să mergem la culcare, Lindy?

– Da, răspunse ea, ca să evite o scenă.

Nickie își scutură mâinile pe pantaloni și se apropie ascultător. Așa cum se temuse, Katina veni repede și-i prinse cealaltă mână, gata să meargă și ea.

– Tu nu trebuie să vii deocamdată, Katina.

– Merg și eu cu Nickie, declară fetița, zâmbitoare.

– Nu. Linda înghiți în sec. Privi împrejur cu disperare și o văzu pe Espasia, care se apropia.

Îngenunche în fața fetei și-i luă mâinile.

– Nickie nu merge la culcare, scumpo. Trebuie să plecăm.

Katina îi susținu privirea, apoi întrebă:

– Și voi?

– Da, iubito. Fii fată cuminte și învață să citești; cândva, am să vin să te văd.

Katina îi încercui gâtul cu brațele, strângând-o cu disperare.

– Ah, nu pleca Linda. Te rog. Promit să fiu cuminte!

Scena era aproape imposibil de suportat pentru Linda.

– Ești o fată bună. Mi-ești tare dragă, dar trebuie să plec.

Katina începu să plângă, iar Nickie i se alătură imediat.

Espasia grăbi pașii și o privi întrebător, peste capul feiței.

Linda se deprinse din îmbrățișare.

– Espasia, trebuie să plec de la vilă. Vrei s-o ții aici pe Katina?

– Să pleci? De tot?

– Probabil.

Spre disperarea Lindei, și ochii Espasiei începură să se umple de lacrimi; scena îi amintea de tragediile clasice grecești, toate patru personajele jelind în plantația de lămâi.

– La revedere, Espasia. O lăsă pe Katina în brațele femeii și-l luă din nou de mână pe Nickie, pornind repede spre casă.

În hol, Eleni le ieși înainte, auzind scâncetele copilului.

– Ah, mikros ena! îl întâmpină ea pe băiat. Nu vrea să culce?

Nickie se smulse din mâna ei și alergă să-și ascundă fața în fusta menajerei.

"Trebuie să terminăm o dată", își spuse Linda. "Nu mai suport încă o despărțire."

– Nickie este supărat fiindcă plecăm, Eleni. Trebuie să mă întorc acasă.

Femeia păru surprinsă, iar Linda avu senzația că nu pricepuse. Apoi întrebă:

– Adică, nu mai întorci?

– Nu, cred că nu.

– Dar... domnu' Andreas?

– Domnul ar vrea să plec.

Fără alte cuvinte, Eleni o strânse la piept, cu Nickie între ele. Linda începu să plângă. Rămase un timp la pieptul femeii mai vârstnice, apoi se eliberă și-l trase pe copil cu fermitate.

– La revedere, Eleni. Îți mulțumesc pentru amabilitatea cu care m-ai tratat. Am fost... fericită aici. Te rog să transmiți salutul meu lui Tomas.

Eleni își șterse ochii cu un colț al șorțului.

– Când pleci, kyria?

– Foarte curând. Vine o mașină după noi.

Urcă la etaj, urmărită cu privirea de Eleni. Spălă fața murdară și umedă a copilului, apoi îl lăsă să plângă pe marginea patului, în timp ce ea aduna lucrurile.

Își roti pentru ultima oară privirea prin camera primitoare care-i devenise cămin în ultima timp. Se apropie de fereastră să-și ia adio de la priveliștea minunată a mării și constată că doar în câteva minute cerul devenise cenușiu și amenințător. "Special de despărțire" își spuse ea cu amărăciune. Dinspre larg răsună un trăsnet îndepărtat. Linda se retrase și închise fereastra. Mașina închiriată oprise la intrare.

Tomas era în capul scării. Îi luă bagajele și le duse la parter, iar ea îl urmă, împreună cu Nickie. Tomas puse valiza în portbagaj și-i scuturâ mâna cu afecțiune gravă. Linda o mai îmbrățișă o dată pe Eleni, apoi se grăbi să urce în mașină, prin ploaia deasă care începuse să cadă.

Vehiculul descrise un arc de cerc. Linda le făcu semne de bun-rămas celor doi, apoi se întoarse să-l aline pe Nickie. Trist contrast față de ziua minunată în care sosiseră. Ștergătoarele de

parbriz abia făceau față potopului.

Urcară colina și fură cât pe ce să ciocnească mașina sport a lui Gregori, care luase curba cu viteză exagerată. Linda se lăsă în jos să nu fie văzută, dar observă o figură blondă lângă șofer. Nu-i trebuise mult să-și uite sentimentele anterioare, își spuse ea, sperând ca Andreas să-și revină la fel de repede.

Gândul îi aduse lacrimi în ochi, dar se concentră asupra lui Nickie, vorbindu-i despre călătoria cu avionul, despre revederea cu maică-sa. Înainte de a ajunge în periferiile orașului, copilul își recăpătase obișnuita bună dispoziție.

Îi ceru șoferului să-i ducă la aeroport, unde se interesă asupra curselor spre Londra. Primul avion decola a doua zi, pe la prânz. Făcu rezervările, apoi se întoarse la mașină. Șoferul îi conduse la un hotel ieftin, aproape de centrul orașului.

Recepționerul era morocănos, dar până la urmă chemă un angajat mai vârstnic, să-i ducă bagajele pe scară. Camera micuță, neaerisită și sărăcăcios mobilată îi îngreuna eforturile de a prezenta lui Nickie acea călătorie drept o aventură. Băiatul era obosit și plângăcios.

Probabil îi era și foame. Ploaia se mai potolise, așa că Linda coborî la recepție să întrebe dacă puteau primi ceva de mâncare.

Fu îndrumată spre o cafenea, situată pe aceeași stradă. Îl convinse pe Nickie s-o aștepte, își puse o basma care s-o apere cât de cât de ploaie și reuși să cumpere două sandvișuri și două pahare de Cola. Vederea lor îl înveseli imediat pe băiat.

Capitolul 10

Urmă o noapte groaznică. Patul neconfortabil, atmosfera încinsă, aerul stătut. Încăperea era scăldată intermitent în lumina reclamei de neon a barului de la parter, amplificată din când în când de fulgere îndepărtate. Gălăgia de la bar continuă până spre dimineață, apoi locatarii începură să se foiască zgomotos pe scări și pe coridor.

Linda se trezi foarte devreme, fericită că noaptea se terminase. Trase perdeaua și privi cerul cenușiu. Îndată ce se trezi Nickie, merseră la un restaurant să mănânce. Apoi se plimbară pe străzi și prin parcuri, până când veni vremea să-și ia bagajele și să se îndrepte spre aeroport.

Se prezentară printre primii la îmbarcare. Stăteau în sala de așteptare și se distrau cu pozele dintr-o revistă. Linda se întrebă ce realizaseră în acele săptămâni de îngrijorare și suferințe. Ce însemna tăcerea aproape completă a Juliei? Oare nu făcuseră decât să amâne execuția?

O dezamăgise pe Julie? Poate cineva cu mai multă experiență de viață ar fi rezolvat mai bine situația. Se gândea la uimirea Juliei când îi va vedea apărând, ca s-o ia de la început.

– Mamy! strigă Nickie, ca un ecou al gândurilor ei. Apoi repetă mai entuziast: mami!

Linda ridică ochii. Julie alerga spre ei prin sala aglomerată, cu brațele întinse.

Fără să-i vină să creadă, Linda se ridică în picioare.

– Linda, draga mea! Mulțumesc Domnului că am ajuns la timp. Am fi putut să trecem una pe lângă alta în aer!

Nickie se aruncase în brațele maică-sii. Linda își îmbrățișă sora, râzând și plângând în același timp.

– Dar ce-i cu tine aici?

– Am venit să-l iau pe Nickie. Vai, Linda, s-a întâmplat ceva minunat! Paolo a venit să mă vadă. Are altă iubită, o americană. Este nebun după ea, dar nu i-a dat încă vestea că are un copil. De fapt, venise să mă roage să-l țin pe Nickie departe, un timp!

– Splendid! Dar cum ai ajuns aici?

– Adică, dacă am venit singură? Nu-s chiar așa nejutorată cum mă crezi, să știi. Am venit cu avionul la Atena, ieri, și l-am rugat pe șoferul de taxi să mă ducă la Compania Maritimă Duncan. Și acolo l-am cunoscut pe Greg.

– Greg?

– Gregori Katrakis. Julie se întoarse și flutură mâna, iar Linda observă abia atunci că Gregori stătea sprijinit neglijent de peretele sălii de așteptare, observându-le cu un zâmbet tolerant.

– Este grozav, Linda! se entuziasmă Julie. De ce nu mi-ai povestit despre el?

– Dar nu era nevoie să vii, protestă ea slab. Puteai să-mi scrii, sau să-mi dai un telefon. De fapt, preferam să-mi trimiți o scrisoare. M-aș fi întors imediat.

– Din relatările tale, am rămas cu impresia că îți plăcea slujba,

chiar foarte mult. M-am gândit că ți-ar fi fost mai bine dacă rămâneai mai mult aici.

– Dar cum a rămas cu slujba ta de la clinică?

– Ah, mi-am dat demisia. Nu te uita așa la mine. Era plictisitoare, iar viața-i prea scurtă ca să-ți pierzi timpul cu prostii. Erau numai femei și câțiva bărbați bătrâni. Îl strânse la piept pe băiat. Oricum, îmi era teribil de dor de Nickie!

Linda zâmbi.

– Și ce vei face acum? Ai să-ți cauți altceva de lucru?

– Probabil. Dar Greg a sugerat să mai stau aici o timp, să-mi iau o vacanță. N-ar fi minunat să stăm toți la vilă?

Euforia ultimelor minute dispăru brusc. Linda se retrase, iar în ochii ei se vedea suferință.

– Am plecat de la vilă. Nu te întrebai ce caut aici? Am părăsit vila și n-am să mă mai întorc. Putem merge în Anglia împreună.

– De ce ai plecat? Mi-am petrecut noaptea acolo și mi-am dat seama că se petrecuse ceva. Atmosfera era de-a dreptul încărcată, dar nimeni nu m-a lămurit.

– L-ai văzut pe Andreas?

Ochii Juliei se rotunjiră.

– Desigur! Mi-a fost teamă de el. Părea furios. A țipat la mine pentru că te-am pus în situația asta. Abia aflase că Nickie nu este fiul tău?

– Poți să spui și așa. Linda râse amar, apoi începu să suspine. Dar poți să spui și că a aflat pe calea cea mai dură!

– Linda, iubito, povestește-mi. Julie era impresionată de deznădejdea surorii, de obicei atât de stăpână pe sine. Făcu un semn imperativ spre Gregori, iar acesta se apropie repede și-l luă pe Nickie. Julie o trase pe Linda spre un colț mai liniștit al sălii.

Vorbește cu mine, o îndemnă ea din nou.

Printr-o minune, rolurile se inversaseră. Linda îi povesti printre suspine despre vizita lui Bernardo și cum se purtase cu ea, terminând cu îngrozitoarea scenă de pe colină, dintre ea și Andreas.

Când termină, Julie întrebă ezitant:

– Și a fost prima oară?

– Da. Incredibil, nu-i așa, nicio mirare că a rămas mască.

– Vai, Linda, cum ai să mă ierți vreodată? Te-am pus în postura de a-l suporta pe porcul acela de Bernardo. Și nici nu era nevoie. Măcar dacă mi-aș fi făcut timp să-ți scriu, ca să știi că nu mai reprezenta o amenințare pentru noi. Trebuie să te întorci la vilă. Așa este corect față de Andreas. Este vizibil marcat de cele petrecute și cred că te iubește.

– Poftim?

– Știu că sunt proastă în multe privințe, recunoscu placid Julie, dar la asta mă pricep. Mai mult, Gregori este de aceeași părere. Spune că nu l-a mai văzut pe Andreas purtându-se astfel.

– Nu mă întorc. Își șterse ochii și ridică bărbia cu încăpățânarea pe care sora ei i-o cunoștea atât de bine. Nu-ți dai seama? Este capabil să-mi ceară mâna doar fiindcă... pentru că m-a dezonorat.

În difuzoare răsună prima chemare la îmbarcare, iar ea se întoarse spre ușă.

Julie o prinse de braț.

– Asumă-ți riscul, Linda! Ai mai făcut-o o dată. Doar atâta poți? O singură rostogolire de zar într-o viață de om?

Dar Linda îi ignoră îndemnul.

– Vii cu mine, Julie? Sau să-l las pe Nickie cu tine?

– Revino doar ca să lămurești situația. Doar pentru o zi.

– Nu este nimic de lămurit și cu siguranță nu doresc să-l mai văd

pe Andreas. La revedere, Julie. Se aplecă și-l sărută pe Nickie, care începuse să plângă.

Julie nu-i eliberă brațul și îl chemă în ajutor pe Gregori.

– Vorbește cu ea! Determin-o să rămână!

Tânărul se apropie și începu să argumenteze, pe fundalul sonor al plânsului copilului. Răsună a doua chemare pentru zborul Lindei. Ea încercă să se desprindă, dar Gregori, cu o mișcare nerăbdătoare, îi smulse biletul și pașaportul din mână, se răsuci pe călcâie și porni spre ieșire.

Linda era uluită, nevenindu-i să creadă. Apoi își reveni și alergă după el.

– Gregori, dă-mi pașaportul! Oamenii se feriră din calea ei, iar ea se repezi spre mâna în care se găseau documentele. Dă-mi-le! Chestiunea asta nu te privește!

– Nu mă privește? Crezi că trebuie să-i suport lui Andreas proasta dispoziție? O împinse într-o parte și porni din nou spre ușă.

Lângă intrare stătea un polițist în uniformă, iar Linda apelă la el:

– Vă rog, ajutați-mă, spuse ea în engleză. Bărbatul ăsta mi-a luat biletul.

Polițistul privi spre Gregori, care-i arătă râzând tot grupul, Linda, Julie și Nickie, vorbindu-i grecește. Omul îi zâmbi compătimitor, schiță un salut și-i deschise ușa.

Fără să-și poată stăpâni furia, Linda porni după el spre mașina lui Andreas, care era parcată într-o zonă interzisă. Acolo, el se opri și o împinse pe bancheta din spate, unde se înghesuiră și Julie cu Nickie. Apoi, Gregori se urcă la volan cu un aer mulțumit.

Julie îl privea cu admirație fățișă, în timp ce Linda se frământa, neputincioasă.

– Este intolerabil! Este împotriva dorinței mele!

– O să-i comunic lui Andreas, promise Gregori. Și ieșiră în trafic.

***

Puține cuvinte fură rostite pe drumul spre vilă. Julie îi arunca surorii priviri timide, din când în când. Linda se uita pe fereastră. Numai Nickie părea fericit de întoarcere. Ajunseră, și Gregori opri în fața intrării, cu un scrâșnet de roți.

Se întoarse spre Linda, care stătea ghemuită într-un capăt al banchetei și păru mai puțin sigur pe sine.

– Mă duc să-l chem pe Andreas. Intră în casă, urmat de Julie și de Nickie.

După plecarea lor, Linda se lăsă pe spătar și închise ochii. Nu se simțea capabilă să înfrunte ce urma să se întâmple. Crezuse că n-ar fi suportat să-l revadă pe Andreas, dar acum, fiind obligată, trebuia să-și ascundă sentimentele cât mai bine, până când va putea scăpa. O lacrimă îi alunecă pe obraz. Apoi auzi pași pe pietrișul aleii și deschise ochii.

Andreas privea pe geamul portierei, cu o mână pe caroserie. Părea extenuat și răvășit. Vorbi ezitant:

– Nu vrei... să intri?

– Nu. N-a fost ideea mea să apar aici.

– Știu. Schiță un zâmbet. Gregori mi-a spus că te-a răpit. Tăcu câteva clipe, apoi se urcă lângă ea, pe banchetă. Dacă nu vrei să intri în casă, sunt obligat să urc în mașină.

Nu voia să-l simtă atât de aproape. Totuși, îl dorea mai mult decât orice pe lume.

– Nu ești obligat să...

– Dar trebuie să vorbesc cu tine. Nu mă aștept să-mi ierți faptele. Dar să știi că nici eu nu mă voi ierta vreodată. Nu pot accepta că ți-am făcut așa ceva tocmai ție, celei la care am început să țin enorm.

– N-a fost vina ta. Cum să fi bănuit?

El îi ignoră spusele.

– Când am fugit de pe colină, m-am urcat în mașină și am condus pur și simplu fără țintă. Trebuia să-mi adun gândurile. În cele din urmă, m-am întors la vilă. Voiam să-ți cer mâna. Am vrut s-o fac și mai înainte... Se întoarse și privi prin parbriz. Apoi, continuă: dar nu mai erai aici. Însă apăruse Gregori, însoțit de o tânără incoerentă, cu o poveste incredibilă, care – după ce am avut timp să cuget – explica tot.

– Inițial, am crezut că era soția lui Mancini. A lui Bernardo, vreau să spun. Dar se pare că era vorba de fratele lui mai tânăr. Habar n-avea de prezența lui Bernardo aici; treptat, am priceput că Mancini te avea la mână cu ceva. Mi-am amintit cum încerca să te chinuiască în timpul conversației.

– Când a venit în camera mea, m-a amenințat că-ți va spune tot dacă nu-i deschideam, murmură Linda.

– De ce naiba nu mi-ai spus? se întoarse el cu aprindere. V-aș fi protejat. N-ar fi avut cum să-l ia pe Nickie din casa mea.

– Dar Andreas... protestă ea, rostindu-i cu dificultate numele, cum puteam să sper că vei fi de partea noastră?

– Ce vrei să spui? se arătă el uimit.

– O știi pe Katina departe de Susan. Nici nu-i permiți mamei să-și vadă fiica.

Urmă o pauză lungă. Apoi, el scoase un suspin.

– Am implorat-o pe Susan să vină în vizită, spuse el șoptit.

– Cum? Dar spuneai că...

– La fiecare Crăciun, la toate zilele de naștere, am rugat-o să vină. Ce impresie ai despre mine? Dar întotdeauna a fost prea ocupată. O să vină îndată ce se termină sezonul de schi, sau după ce se închide expoziția de la Paris, sau după croaziera plănuită cu vreun nou prieten. Așadar, eu sunt unchiul cel hain care o ține departe? Totuși, sunt mai bun pentru Katina decât o mamă care nu-și face timp s-o vadă, nu-i așa?

– Ce bine ar fi fost dacă îmi spuneai, reluă Linda după o pauză.

– Și noi avem mândrie, își ridică el bărbia.

– Am rămas cu impresia că o judecai nemeritat, că era doar o femeie dornică de distracție.

– Așa și este, declară amar Andreas.

– Și că mă credeai și pe mine la fel, ba chiar mai rău, continuă ea. Când Nickie a povestit că maică-sii îi place să se ducă la dans, vorbea despre Julie...

– Nimic rău în asta. Când am lăsat impresia că nu sunt de acord, probabil eram doar gelos pe Gregori. Nu aveam timp să te scot la dans. Mi-a fost teamă că o să te vrăjească.

– Ah, Andreas, cum să-ți treacă așa ceva prin minte?

Se întoarse spre el impulsiv și-i puse mâna pe braț.

El îi luă mâinile privind-o rugător.

– Draga mea Linda, crezi că există vreo șansă să trecem peste toate astea și s-o luăm de la început?

– Dar nu există o înțelegere anterioară între tine și Ariadne?

– Ce înțelegere? se arătă el nelămurit.

– O logodnă neoficializată?

El izbucni în râs.

– Doamne ferește! Ea ți-a vârât în cap ideea asta? Este doar un fel de joc pe care-i place să-l joace.

– Și Gregori a lăsat să se înțeleagă ceva în sensul acesta.

– Ei bine, motivele lui nu-s greu de ghicit. Nu, Linda, țin foarte mult la Ariadne de când era mică, chiar dacă în ultima timp a devenit obositoare. Dar niciodată nu m-am gândit la căsătorie; nici cu ea, nici cu altcineva. Linda rămase un timp tăcută. Riscul cerea îndrăzneală și implica temeri, dar era încântător.

– Ești sigur că asta dorești? Zâmbi ezitant. Nu-ți trece prin minte ideea... de a mă compensa?

– Te iubesc! Te doresc din tot sufletul. Voiam să te iau de soție oricum ai fi fost. Chiar dacă situația era de zece ori mai rea decât în imaginația mea. N-am avut ce face. Nu mai pot trăi fără tine.

Se apropie și-i atinse buzele foarte ușor, dar sărutul deveni curând mai fierbinte, mai insistent. Apoi, cu un efort vizibil, încercă să se desprindă, cerându-și iertare, dar Linda îl opri.

– Nu sunt de sticlă, declară ea pe un ton răgușit. Sunt femeie și te iubesc. Dădură frâu liber sentimentelor, exprimându-și pasiunea fără reținere. Timpul părea să se fi oprit în loc. Linda avu un râs cristalin, iar el ridică ochii, urmărindu-i privirea.

Sub arcada de la intrare, apăruseră Gregori și Julie, înlănțuiți. Ea îl privea cu adorație pe bărbat.

– Ah, Julie, râse din nou Linda, iată că o luăm de la capăt. Apoi suspină și repetă. O luăm de la capăt!

Sfârșit